

SOMMERLEKENE

MONTREAL

17.juli-1.aug.

UTKLIPPS BOK

BOK NR. 2. OL-GULLET - OL-SØLVET og 4. Plass

13-1-G

Våre to kvinnelige ro-helter Solfrid Johansen (t. v.) og Ingunn Brechan. Etter bare kort tid i samme båt, er de blitt en fryktet duo som kan ta opp kampen med hvem som helst.

Lykkelig Ingunn Brechan etter fjerdeplassen i OL:

— Dette ga meg blod på tann

MONTREAL: — Nå har jeg virkelig fått lyst til å fortsette også neste år, for denne olympiske opplevelsen har virkelig gitt meg blod på tann, sa en lykkelig Ingunn Brechan etter at hun sammen med Solfrid Johansen hadde skaffet Norge de første poeng i sommerlekene 1976 ved å bli nr. 4 i dobbelsculler for damer i lørdagens finale. Solfrid har før sagt tydelig fra at hun såvisst ikke vil gi seg med roingen, så det spørs om Sandefjord-jenta også neste sesong skal få selskap i båten av Ingunn fra Trondheim.

Tiden vil vise. Lørdag beviste de ihvertfall at selv med så

Og så fort som lørdag har de aldri rodd, hevdet jentene selv. — Det ville vi ha sagt uansett hvilken plassering vi hadde fått, fordi vi kjente at alt fungerte slik det skal. På forhånd hadde vi trodd det var en mulighet til å kjempe om bronzen mot Bulgaria som vi anså som det svakeste av de tre øst-lagene. Ikke bare vi, men de fleste mente at Sovjet og DDR var sterkeste. Men så viste det seg altså at Bulgaria som vi ikke hadde møtt før under OL, var sterkeste av alle.

Den norske duoen hadde ingen vanskelighet med å avfeie både USA og Canada. Tidligere hadde disse lag ligget ganske kloss opptil våre jenter under roingen her. Det beviser for såvidt at Ingunn og Solfrid hadde rett når de så bestemte hevdet at dette var deres beste innsats i OL, og ingen ting er hyggeligere enn at det nettopp skjedde i finalen, selv om det ikke ble medalje av det.

Det var motvind, en vindtype som de norske jenter foretrekker.

Tyvstart på Bulgaria og USA som begge fikk advarsel, innledet finalen, som kom ganske jevnt avgårde i andre forsøk. Men det skulle vise seg at vår duo igjen hadde vanskelig for å få farten opp, slik at de bare lå på 5. plass etter 250 meter. Bare Canada var da bak Norge, USA lå 0,22 foran. At Ingunn og Solfrid tapte hele 3,55 sekunder av de 7,72 som DDR slo dem med, bare på de første 250 meter, viser hvor de norske jentene trenger å forbedre seg, om de fortsatt kommer til å

kort olympisk forberedelse som de to norske jentene har hatt, så kunne de nesten ta kampen opp med øst-statenes topp-trimmede representanter, som i månedsvis har ligget i spesialtrening bare med OL for øyet. Vi tror ikke noen av dem bor 800 kilometer fra hverandre, og om de det gjør, så har de, slik skikken er i øst, blitt «innrullert» i en eller annen idrettshøyskole. Nå manglet det faktisk bare 2,25 sek. mellom Sovjet som ble nr. 3 og Norge, etter at Ingunn og Solfrid hadde nærmet seg russerne mellom 500 og 750 meter. Da ropte Ingunn: — Vi tar innpå russerne, men Solfrid hørte ikke det. Hun tenkte bare på å ro fortest mulig.

holde sammen. Derimot var avslutningen igjen så sterk at de rodde 5/100 sek. raskere enn russerne fra 750—1000 meter. Men aller sterkeste her var DDR som kortet inn Bulgarias forsprang med nesten 2 sekunder på den siste fjerdeparten.

Uansett så gjorde Solfrid og Ingunn en innsats som det vil snakkes om i lang tid fremover. De har sørget for at norsk rosport internasjonalt har fått blikket rettet mot seg også på spinnesiden. Nasjonalt får vi håpe deres innsats har vært

et eksempel til etterfølgelse og at det kan dukke opp mange av samme kaliber som Solfrid fra Sandefjord og Ingunn fra Trondheim, selv om ikke alle kan komme til OL.

Norges ambassadør i USA, Sommerfeldt, var en av de første til å gratulere jentene med innsatsen. Det vanket et aldri så lite glass champagne, noe vi håper ikke ga utslag da Solfrid, som en av de utpekte, ble innkalt til dopingkontroll.

Vic.

17. mai-stemning på ro-arenaen

MONTREAL: En oktoberdag i 1968 sto vi ved «Indianersjøen» utenfor Mexico City og gledet oss over norsk gull i kajakkfirer. En juli-søndag nå i 1976 ble det også olympisk gull til utøvere som driver sin idrett i det våte element. Da brødrene Alf og Frank Hansen vant finalen i dobbeltsculler var det den reneste 17. mai-stemning blant alle oss norske som var til stede. Og det var slett ikke få, skulle man dømme etter all jubelen og etter flaggenes vifting til ære for brødrepåret.

Om denne triumfen ikke kom i like maleriske omgivelser som da kvartetten Steinar Amundsen, Tore Berger, Jan Johansen og Egil Søby seiret i Mexico, så dannet den berømte St. Lawrence-elven like utenfor kanalen der regattaen foregikk og alle de gjenværende paviljonger fra verdensutstillingen i 1967 på øya St. Helena en både vakker og særegen bakgrunn for denne store norske triumfen i Montreal. Ikke nok med gullet som på sett og vis var forlangt, sensasjonelt nok vanket det sølv også: Den medaljen var det hvertfall ingen som regnet med. Det man kunne ha håpet på til vår firer uten styrmann, var bronse. Herrene Ole Nafstad, Arne Bergodd, Finn Tveter og Rolf Andreassen overgikk imidlertid seg selv. Sølv kom etter en fantastisk innsats, der Sovjet måtte trekke det korteste strå i kampen mot Norge. At Øst-Tyskland seiret, glemte man nesten i all denne overdådigheten, men det skal hvertfall slåes fast her.

Når så jentene våre, Ingunn Brechan og Solfrid Johansen, hadde innledet denne strålende olympiske helg med en fjerdeplass lørdag, så kan man trygt si at norsk rosport har fått fullt hus i Montreal. Blir det ikke nå rift om medlemskap i norske roklubber, og kommer det ikke nye klubber til, så kan umulig norsk ungdom kjenne sin besøkelsestid. Vi tror bestemt den vil gjøre det, etter at vi viste en hel verden at Norge ikke bare er en sjøfarende nasjon med de store skip på verdens hav, men også en sjøfarende nasjon som behersker de små olympiske farkoster.

Mye fint folk var til stede. CIO-

presidenten Lord Killanin og Montreals dynamiske borgermester Drapeau var blant dem som sikkert merket seg den strålende norske innsatsen, mens alt norsk som kunne krype og gå, med sjømannskirken som organisator for turen, sammen med alle oss andre nordmenn sikkert aldri vil glemme denne søndagen ved St. Lawrence-elven!

Spydkafterne gledet

At begge våre spydkastere kvalifiserte seg for finaleomgangen, etter at Knut Hjeltnes lett gikk videre i diskos lørdag, var naturlig-

vis også gledelig. Tørje Torslund hadde ingen vanskeligheter i første kast med 82,52, Bjørn Grimnes nådde 80,32 i det andre. Dermed stiller Norge for første gang opp med to spydkastere i en olympisk finale, der 16 mann kvalifiserte seg ved å kaste over 79 meter.

De representerer 11 forskjellige nasjoner, med Finland som den ledende, ettersom Suomi fikk med alle sine tre kastere til finalen. Hovinen kastet lengst av samtlige med 89,76, Siitonen kortest av de 16 som kom med, 79,35, mens tredjemann er Jaakola med 83,84.

Utenom Norge er det bare stormakter som Sovjet med Ershov (85,68) og Lusi (82,08) og USA med Colson (86,64), Hall (79,56) som har mer enn en finaledeeltager. Overraskende i negativ retning for Ungarn var det at denne nasjon som har kjempet med Finland om hegemoniet i Europa i det siste, bare fikk med en av sine tre kastere. Til gjengjeld viste Nemeth med 89,29 — det nest lengste kastet — at nettopp han blir å regne med i finalen mandag. En smule sensasjonelt var det ellers at et land som Puerto Rico fikk med en spydkastfinalist. Det er hvertfall første gang i OL-historien, uten at vi dermed vil påstå at dette også

er den første OL-finalisten overhode fra Puerto Rico.

Alt i alt var dette den beste olympiske spydkvalifisering gjennom tidene, ikke mindre enn 14 mann over 80 meter, hvorav fem over 85 meter. Norden har ikke hatt noen vinner siden Tokyo 1964, da finnen Nevala seiret. Mesteren fra 1968, Lusi, Sovjet, er med nå og så, mens OL-vinneren fra 1972, Wolfermann, Vest-Tyskland, ikke stilte opp.

To finske gull

Mens Finland har tatt to gull, Pertti Ukola vant 57 kgs klassen i bryting og navnebror Pertti Karpinen fulgte i det gode norske spor søndag da han seiret i singelsculler i roing, så har Sverige ennå ikke noe olympisk mesterskap i 1976. Dette med all reservasjon mot at Ulrika Knappa kan ha vunnet høye stup, mens leserne sover i natt. Hun ledet hvertfall etter de obligatoriske øvelser lørdag. Danmark har fortsatt bare sine to i bronse som syklistene skaffet dem, og setter nå nesten utelukkende sin lit til seilerne. Vi står altså med en gull og en sølv. Det er en gull mindre enn i München, da Leif Jenssen og Knut Knudsen sørget for seirene. Nå fikk det briste eller bære for Leif, som ikke er interessert i annet enn gull, og som måtte gi tapt i lørdagens konkurranse i vektlifting. Sølv tok vi en av for fire år siden, Frank Hansen hadde da Frank Thøgersen som makker i dobbeltsculleren. Nå var bror Alf kommet på plass, og nå ble det gull!

Bruch brøt sammen

Ellers skjer det naturligvis små og litt større sensasjoner, enkelte vil kanskje også bruke ordet tragedie. Det var det på sett og vis da Ricky Bruch fullstendig brøt sammen etter at den svenske kjempebabyen ikke greide å kvalifisere seg i diskos og faktisk måtte få beroligende piller av den svenske lege. Sensasjonene var representert i og med det faktum at USA ble uten medaljevinnere både på 100 meteren — for første gang siden 1928 — og i kule — for første gang siden 1936. Men slik har det jo alltid vært i olympiske leker. Alt, absolutt alt, kan skje i så steinharde konkurranser!

Roerne som gjorde en så utmerket innsats i helgens finaler f.v.: Arne Bergodd, Finn Tveter, Ole Nafstad, Sigfrid Johansen, Ingunn Brechan, Frank og Alf Hansen og Rolf Andreassen.

OL-GULL

avsluttet
karrieren
til Frank
og Alf

Se sporten

**GULLET
kom som
bestilt!**

*Sølv til fireren var
en gledelig overraskelse*

GULL

**«Det har vært verd
alt slit og strev»**

**Sølv er ingen
ubehagelig følelse -**

GULL OG SØLV!

— Det var bare denne jeg manglet, utbrøt Frank Hansen, etter at han og broren Alf hadde tatt gull i dobbeltsculler på den olympiske rostadion i Montreal i går. Hansen-brødrenes innsats toppet en olympisk helg som var meget gledelig sett fra norsk synspunkt. Hør bare her: Sølv til det norske laget i firer uten styrmann (bildet under). Fjerdeplass til Ingunn Brechan og Solfrid Johansen. Knut Hjeltnes ble nummer syv i diskosfinalen.

SPORTEN

Vi hadde alle våre tunge stunder i dag

Og nå legger halve Nafstad-fireren opp

Sølv med tunge stunder underveis

Norges dag på rostadion i Montreal

Franks erfaring ga gull-medalje

Fra vår medarbeider Sjur Averholm, Montreal.

Jubelbrus, sang, seier'n er vår, smilende norske fjes overalt, 17. mai og julekvelden på en gang, nordmennene dominerte ikke bare på vann-flata, nei hele den olympiske ro-regatta-banen bar preg av at det var Norges dag, at det var brødrene Hansens livs-øyeblikk, eller mer korrekt 7 minutter og 15 sekunder — som det tok dem å utklasse konkurrentene før de skjelvende i bena kunne klyve ut og opp av båten for å ta i mot gullet.

Ja, vi elsker ble feid unna i marsj-takt, men hva gjorde vel det akkurat her og da. Frank svelget unna det beste han kunne, han sto ved målet, fikk endelig se flagget, det norske gå til topps, for olympisk seier.

Det var herlig, sa han, en følelse som ikke lar seg beskrive, kroppen hadde gitt sitt, jeg var tom, tilfreds og i en slags sinns-tilstand som om jeg skulle ha smakt på

champagnen allerede.

— Og tankene?

— Vel, jeg tenkte på de hjemme. Jeg tenkte kanskje på a mor særlig. Jeg hadde ikke klart å være i hennes

stilling, tenk å sitte foran TV-apparatet å se gutta sine ta gull.

— Nei, jeg er ikke så tøff jeg, sier Frank som nettopp

Over til siste side

Drømte om gull, men glad for sølv

Montreal: Rolf Andreassen, 27 år gammel elektriker fra Drammen medlem av firer uten styrmann, våknet seint natt til søndag. Han hadde en meget behagelig drøm. — Jeg drømte at vi ville ta gullmedalje på søndag, forteller han. Men det er ikke noen ubehagelig følelse dette her med sølvmedalje rundt halsen heller, sier han.

Firerkvartetten, Rolf Andreassen, Arne Bergodd, Ole Nafstad og Finn Tveter, overrasket de fleste med sterk roing i finalen. Det var bare øst-tyskerne som knep seg foran i mål.

Over til siste side

Lars i gyllen medaljerus

Dette er brødrene Alf og Frank Hansen, roerduoen som vant gull og satte Lars i ekstase.

— Vi tok gull, hvinte vår informasjonssekretær, sjøløven Lars, da dobbeltskulleren med brødrene Hansen passerte målstreken som førstemann i Montreal i går. Et enormt seiershopp, med et nedslag som nok ikke hadde kvalifisert ham for finalen i stupernes konkurranse, viste med all tydelighet at Lars var engasjert.

Det tok en stund etter denne voldsomme sinnsbevegelse før informasjonssekretæren kom så pass til hektene at han kunne komme med en uttalelse.

I mellomtiden kan vi fortelle våre trofaste lesere at vi på ingen måte har til hensikt å gå vårt utmerkede bilag Fædrelandsvennen i OL-næringen, men da sjøløven Lars i går kun var opptatt av det som skjedde på den andre siden av Atlanten, ser vi oss nødt til å bringe hans hyllest til de tapre nordmenn.

Etter at seiersbrølene var over og stemmen igjen var kommet i et noenlunde normalt leie, uttalte vår informasjonssekretær følgende:

— Som enhver god nordmann(!) følger jeg ivrig med

når våre idrettslige ambassadører drar ut i den store verden. Hennes Majestet Rægas og mine interesser knytter seg først og fremst til det våte element. (obs. informasjonssekretæren har aldri vært så begeistret for svømmere, da han her føler seg truet på sine personlige enemerker.

red.

— Og i dag har vi vist at det er vi som er best. Vi har slått de andre ned i støvlene (han avslører seg her som den sanne, partiske sofapatriot han er).

Informasjonssekretæren har kommet opp i fistel, og tar seg en rask dukkert i bassenget for å avkjøle sitt noe opphetede temperament. Han kommer opp igjen med en erklæring direkte utsendt fra Hennes Majestet. Hun uttaler:

— Vi gratulerer de to brødrene Hansen med den utmerkede prestasjonen. Vår ære og vår makt har årene oss brakt. La oss glemme at de to brødrene Hansen er østlendinger, og la oss alle stå samlet i en sådann stund. La oss ikke glemme de andre roerne, som har gjort en

respektabel innsats, og til og med skaffet oss olympiapoeng. Rosporten er en vakker sport. Det går fort, og det går stille over bølgene. Vi lyser vår velsignelse over dem alle, slutter Hennes Majestets erklæring.

Informasjonssekretæren, som nå begynner å bli temmelig utålmodig (det er snart tid for neste sending fra OL-studio), tilføyer at vi nå venter i spenning på hva våre gutter fra Flekkefjord vil prestere.

— Og lær nå kanadierne til å spille nasjonalsangen på en skikkelig måte neste gang, sier han forarget. Denne gangen ble vi snytt for to strofer, og det hele gikk unna i marsjfart, så vi hadde ikke før fått klumpen i halsen, før det hele var over.

Han forsvinner i dypet, men dukker opp igjen minutter senere:

— Vi tok sølv, hyler han, og blir deretter stum av sinnsbevegelse.

Vi kan vel regne med at Nafstad-fireren blir samme heder til del som dobbeltskulleren, og slutter herved av fra vår OL-redaksjon.

Jeg rodde så det svartnet

Ro-jentene rodde et nærmest perfekt løp

GULL!

Hansen-brødrene fikk lønn etter års slit Frank trekker seg tilbake etter suksessen

Ormsund-brødrene Alf og Frank Hansen fikk oppfylt sitt store ønske da de tok gull i dobbeltsculler på den olympiske rostadion på Notre Dame-øya i Montreal søndag. De vant foran Storbritannia og Øst-Tyskland.

— Det var bare denne jeg manglet, utbrøt Frank og pekte på sin medalje etter at triumfen var et faktum. Nå kan jeg trekke meg tilbake med god samvittighet.

— Denne medaljen har Alf og jeg siktet oss inn på i to år og det er en herlig følelse å stå her og vite med seg selv at vi nådde vårt mål. Vi var redd for å mislykkes. Vi ble verdensmestere i fjor, og hadde statistikken mot oss. Det har vist seg at siste mesterskapsvinnere sjelden har klart å følge opp med en ny seier i neste mesterskap.

Montreal (NTB-OL-red): Ormsund-brødrene Alf og Frank Hansen fikk oppfylt sitt store ønske da de tok gull i dobbeltsculler på den olympiske rostadion på Notre Dame-øya i Montreal søndag. De vant foran Storbritannia og Øst-Tyskland.

— Det var bare denne jeg manglet, utbrøt Frank og pekte på sin medalje etter at triumfen var et faktum. Nå kan jeg trekke meg tilbake med god samvittighet.

— Denne medaljen har Alf og jeg siktet oss inn på i to år og det er en herlig følelse å stå her og vite med seg selv at vi nådde vårt mål. Vi var redd for å mislykkes. Vi ble verdensmestere i fjor, og hadde statistikken mot oss. Det har vist seg at siste mesterskapsvinnere sjelden har klart å følge opp med en ny seier i neste mesterskap.

Alf og Frank leverte et gjennomført godt løp. De lot seg ikke affisere av vest-tyskerne og russernes knallharde åpning, men gjorde sitt eget løp og avan-

Gull. Sølv. Fjerdeplass ble det på denne fornøyde ro-gjengen i går. Fra venstre: Kjell Sverre Johansen, Finn Tveter, Ole Nafstad, Solfrid Johansen, Ingun Brechan, Frank Hansen, Alf Hansen og Rune Dahl.

serte sakte og sikkert opp i teten. Norge var nr. 3 etter fem hundre meter, to etter halvrodd distanse og nr. en fem hundre meter fra mål.

— Det var etter fjorten hundre meter at vi første gang kom opp i ledelsen, fortalte Frank. Da så vi at russerne sprakk. Da to hundre meter gjensto visste vi at gullet var vårt. Ingen kunne ta oss igjen.

Brødrene sikret Norge den første gullmedalje i roing gjennom tidene i olympisk sammenheng. De fikk notert tiden 7.13.20 og

slo Storbritannia som noe overraskende tok sølv, med 2.06 sekunder.

Deretter fulgte Øst-Tyskland som brødrene fryktet mest på forhånd (7.17.45), tittelforsvaren Sovjetunionen (7.18.87), Vest-Tyskland (7.22.15) og Frankrike (7.50.18).

Frank fortalte at de hadde blitt nokså bekymret da det blåste opp temmelig kraftig motvind like før start.

— De ble da enige om å bare kjøre opp mot maksimal ytelse de første femtenhundre meterne,

aldri over. Hadde vi åpnet som Vest-Tyskland og Sovjet, ville vi aldri ha vunnet. Det er selvfølgelig fristende å gå ut slik og kanskje også øke ledelsen litt til konkurrentene, men de fikk det igjen lenger ut i løpet.

— Jeg kan villig innrømme at vi var litt betenkte et stykke ut i løpet. Russerne kunne jo vise seg å være overmennesker, men det var de heldigvis ikke. Da vi satte inn rykket 500 meter fra mål, klarte de ikke å svare, sa Frank.

— Også i VM i fjor kom vi

med denne langspurten. Vi mente at det ikke ville gå å kjøre med samme opplegget to ganger, men vi gjorde likevel som under VM.

— Det var vel Øst-Tyskland dere fryktet mest?

— Det gjorde vi, men de er et typisk medvindslag og fikk vel langt fra de forholdene de ønsket seg.

Alf og Frank har rodd sammen i to år. Etter VM i Nottingham bestemte de seg for å satse nesten profesjonelt fram til OL.

SØLV!

Montreal: Rolf Andreassen, 27 år gammel elektriker fra Drammen, medlem av firer uten styrmann, våknet seint natt til søndag. Han hadde en meget behagelig drøm. — Jeg drømte at vi ville få gullmedalje på søndag, forteller han. Men det er ikke noe ubehagelig følelse dette her med sølvmedalje rundt halsen heller, sier han.

Firerkvartetten, Rolf An-

dreassen, Arne Bergodd, Ole Nafstad og Finn Tveter, overrasket de fleste med sterk roing i finalen. Det var bare øst-tyskerne som knep seg foran i mål. Fireren gjorde dette virkelig til en stor norsk dag på rostadion. Vi fikk mer enn vi våget å håpe på.

Innerst inne var vi fire nokså sikre på at vi kunne ta sølvet dersom vi fikk rytmen i roinga vår, sier Rolf Andreassen. Vi snakket

om det lørdag og kom til at det bare var øst-tyskerne vi ville ha store problemer med å hankses med. De andre var ingen overmennesker.

Fireren kom forholdsvis bra ut i starten og avanserte til en andreplass etter hvert som russerne fikk kjørt av seg de neste. Halvveis var ikke forskjellen mellom nordmennene og østtyskerne særlig stor.

— Vi så det, sier Rolf, men vi hadde ikke mer å gi. Selv var jeg fullstendig tom akkurat halvveis i

løpet. Det var som å kjøre rett i en murvegg. Heldigvis var de andre i slag slik at de kunne trekke meg igjennom denne slapphetsperioden som varte et par hundre meter.

— Vi andre var fullstendig tomme etter 1500 meter og det gjensto 500 meter, sier Finn Tveter. Men vi forbannet oss på at selv om vi var aldri så slitne, så skulle vi ikke slippe noen forbi oss. Vi så at russerne og newzealenderne kom igjen, men vi hadde kommet til å gravd fram

uante reserver for å holde dem bak oss. Denne sølvmedaljen skulle vi ta, sier Tveter og legger til — det smakte utrolig bra når vi først fikk den.

— Det er en kostbar sølvmedalje jeg har hengende rundt halsen. Akkurat nå føler jeg det som om den er verdt hvert eneste av de ørene jeg har brukt, sier Andreassen som nå slår fast at han vil trappe ned aktiv konkurranseroing. Det ser det også ut til at de andre tre i båten vil gjøre.

SØLV-GUTTENE

All grunn til å juble og smile for disse fire nordmennene, Ole Nafstad, Kjell Sverre Johanssen, Finn Tveter og Rune Dahl.

Montreal (NTB—OL.red.): Den norske fireren uten styrmann klarte nesten å kopiere brødrene Alf og Frank Hansens imponerende innsats i dobbeltsculler ved å sikre seg nokså overraskende sølvmedalje under søndagens rofinaler i Montreal.

Bare storfavorittene fra Øst-Tyskland var sterke nok til å tukte Nafstad-fireren. I mål skilte det 3.8 sekunder mellom de to båtene. Sovjetunionen tok bronse på halvannet sekund svakere tid enn Norge.

— Vi fikk til et hundre prosent vellykket løp, sa Finn Tveter. Fortere kunne vi ikke ha rodd. Men vi måtte virkelig helt i «kjelleren» for å hente det siste av krefter mot slutten. Hadde det ikke vært en finale det var snakk om, ville vi ikke ha klart å holde unna for Sovjetunionen og New Zealand.

Rolf Andreassen skyter inn at de alle hadde sine tunge stunder underveis. Han hadde selv sine svarte øyeblikk allerede etter vel 1 000 meter, mens de tre

andre var lengst nede etter 1 500 meter. Men de kviknet alle til og kunne yte maksimalt i innspurten.

— Vi mente at vi hadde en sølvmedalje inne, sa Rolf Andreassen. Vi slo jo Sovjetunionen i semifinalen. Dessuten var vi virkelig tent på oppgaven, og selv har jeg aldri følt meg i så god psykisk balanse foran en stor oppgave. I natt våknet jeg til og med med gull på brystet. Nei, denne plasseringen hadde vi god tro på, sa drammenseren.

Fireren gikk som dobbeltsculleren noe forsiktig ut for så å komme stadig sterkere utover i løpet. Den lå på tredje plass etter fem hundre meter, men ga så på litt ekstra slik den pleier å gjøre fra fem hundre til 1 250 meter og gikk opp på andreplass. Halvveis var båten bare en halv båt lengde etter Øst-Tyskland. Men de hadde aldri fått skikkelig oversikt over hvor olympiamesterene befant seg og hadde heller ingen reell mulighet til å snyte dem før gullet.

For Finn Tveter må det være ekstra hyggelig med denne sølvmedaljen. Han har ikke fått plass i en toppbåt de siste par sesongene.

— Men jeg pleier å ta medalje i Canada, gliste Tveter. Sist jeg var her — under VM i 1970 — ble det bronse og nå altså sølv.

— Men nå får det være slutt. Den hardtreningen jeg har vært igjennom denne sesongen har jeg ikke lyst på ett år til. Og medaljen har

virkelig kostet. Skulle jeg ha holdt på en sesong til, ville gjelden ha kommet opp i 90 000 kroner. Det blir vel til at jeg setter meg i en eller annen båt i nasjonale konkurranser, men internasjonalt er det slutt, sa Tveter.

Heller ikke Rolf Andreassen har tenkt å fortsette, mens det er litt uvisst med Arne Bergodd og Ole Nafstad.

De norske medaljevinnerne i går i Montreal. Fra venstre Finn Tveter, Alf Hansen, Ole Nafstad, Kjell Sverre Johanssen, Frank Hansen og Rune Dahl.

400 mil mot GULL

- Ingen kan sette seg inn i hvor mye dette har kostet

Jubelbrus, sang, Seier'n er vår, smilende norske fjes overalt, 17. mai og julekvelden på en gang, nordmennene dominerte ikke bare på vann-flata, nei hele den olympiske ro-regatta-banen bar preg av at det var Norges dag, at det var brødrene Hansens store øyeblikk, eller mer korrekt 7 minutter og 15 sekunder – som det tok dem å utklasse konkurrentene før de skjelvende i bena kunne klyve ut og opp av båten for å ta i mot gullet.

„Ja, vi elsker” ble feid unna i marsj-takt, men hva gjorde vel det akkurat her og da. Frank svelget unna det beste han kunne, han sto ved målet, fikk endelig se flagget, det norske gå til topps, for olympisk seier.

– Det var herlig, sa han, en følelse som ikke lar seg beskrive, kroppen hadde gitt sitt, jeg var tom, tilfreds og i en slags underlig sinnstilstand som om jeg skulle ha smakt på champagnen allerede.

– Og tankene?

– Vel, jeg tenkte på de hjemme. Jeg tenkte kanskje på mor særlig. Jeg hadde ikke klart å være i hennes stilling, tenk å sitte foran TV-apparatet og se gutta sine ta gull.

– Nei, jeg er ikke så tøff jeg, sier Frank som nettopp har loset den norske dobbelt-sculleren frem til en trygg seier. Det var hans erfaring som nå slo til, som skaffet Norges første OL-gull i roing.

– Jeg sa til Alf at vi måtte være forsiktig, vi måtte ikke la oss rive med, bli for spente, la følelsene overta. På den måten at vi tok ut for mye for tidlig. Vi måtte bare ro oppunder maks, aldri tangere eller forsøke å gå over maks-grensen, det har jeg vært med på for ofte som roer, og erfaringen er alltid den samme: en

Gull- og sølv-guttene samlet på ett brett. (Tele-foto til TA)

SØLV

så godt som gull for Norges firer

Montreal: Rolf Andreassen, 27 år gammel elektriker fra Drammen, medlem av firer uten styrmann, våknet seint natt til søndag. Han hadde en meget behagelig drøm. — Jeg drømte at vi ville vinne gullmedalje på søndag, forteller han. Men det er ikke noe ubehagelig følelse dette her med sølvmedalje rundt halsen heller, sier han.

Firerkvartetten, Rolf Andreassen, Arne Bergodd, Ole Nafstad og Finn Tveter, overrasket de fleste med sterk roing i finalen. Det var bare øst-tyskerne som knep seg foran i mål. Fireren gjorde dette til en virkelig stor norsk dag på rostadion. Vi fikk mer enn vi våget å håpe på.

● OVER TIL SIDE 12

Norske supportere gratulerer fireren med sølvmedaljene. (Tele-foto til TA).

Jentene
på 4. plass

Har trent i
to måneder

MONTREAL:

— Nå tar vi inn på russerne, ropte Ingunn Brechan da den norske dobbeltspullern hadde tilbakelagt tredjeparten av distansen. Da trodde jeg vi hadde en sjanse til å klare bronsemedaljene. De to andre båtene hadde da fått et stort forsprang, så den 22 år gamle trønderjenta etter fjerdeplassen i dobbeltspulleren

— Jeg verken hørte eller så noe som helst, jeg, sier Solfrid Johansen. Jeg bare rodde det jeg kunne.

De to jentene var fornøyd med fjerdeplassen — tross alt. De hadde full klaff. Denne gang var de andre bedre. De norske jentene hadde ikke mer å gi. Ordet kommer til å bli nye mellom den norske dobbeltspulleren og utlendingene i framtida, er uvisst. Ingunn har ikke bestemt seg.

— Når vi kom så nær russerne med bare to måneders samtrening, har jeg veldig lyst til å fortsette, sier hun. Det er imidlertid et spørsmål om prioritering. Idrett på toppplan krever trening og atter trening. Det går ut over andre ting, ikke minst utdanning. Jeg vet ikke om jeg vil prioritere idretten så høyt. Jeg får tenke grundig gjennom det når sommerlekene kommer litt på avstand, sier trønderjenta som i sin tid var en meget lovende skøyteløper.

Det er VM i New Zealand om to år. Det lokker, og den 20 år gamle sandefjords jenta, Solfrid Johansen, har bestemt seg for å fortsette aktiv konkurranse-roing uansett.

Bulgarerne var klare — og overraskende — vinnere av kvinnenenes dobbeltspuller. De norske jentene hadde ventet at øst-tyskerne skulle ha vært de sterkeste, nå ble det sølv til DDR og bronse til russerne.

— Vi hadde trodd vi kunne ha kjempet med bulgarerne om bronsemedaljene, men de hadde tydeligvis mye på lager, sier Solfrid.

Den tredje norske rojenta, Tone Pahle, var med i B-finalen i singlespuller og kom til slutt på en tiendeplass nest sist. Noe mer hadde hun ikke regnet med. Hun var her som reserve.

Drømte om gull, men fornøyd med sølv:

**I SOM Å RO INN
I EN MURVEGG!**

**Vi ga alt, og
FIREREN MÅ TTE
I «KJELLEREN» for å holde
unna**

— JEG TENKTE MEST PÅ MOR

Jubelbrus, sang, seier'n er vår, smilende norske fjes overalt, 17. mai og julekvelden på en gang, nordmennene dominerte ikke bare på vann-flata, nei hele den olympiske ro-regattabanen bar preg av at det var Norges dag, at det var brødrene Hansens livs-øyeblikk, eller mer korrekt 7 minutter og 15 sekunder — som det tok dem å utklasse konkurrentene før de skjelvende i bena kunne klyve ut og opp av båten for å ta i mot gullet.

— Det var herlig, sa han, en følelse som ikke lar seg beskrive, kroppen hadde gitt sitt, jeg var tom, tilfreds og i en slags under sinns-tilstand som om jeg skulle ha smakt på champagnen allerede.

— Og tankene?

— Vel, jeg tenkte på de hjemme. Jeg tenkte kanskje på a mor særlig. Jeg hadde ikke klart å være i hennes stilling, tenk å sitte foran TV-apparatet å se gutta sine ta gull.

— Nei, jeg er ikke så tøff jeg, sier Frank som nettopp har løst den norske dobbeltsculleren frem til en trygg ledelse. Det var hans erfaring som nå slo til, som skaffet OL-gull i roing.

— Da jeg hørte Alt rope at nå hadde russerne gjort sitt, det var etter 1.400 meter, trakk jeg et lettelsens sukk. Da først gikk det for alvor opp for meg at vi rodde for gull.

Og det var et suverent løp Hansen-gutta fra Oslo signerte. De rodde avgjort jevnest av samtlige. De tre mellom-tidene og sluttida er tydelig tale om det.

— Men egentlig visste vi at vi var best i feltet, vi var klar over Sovjet-russerne og øst-tyskerne ikke hadde vår kapasitet. De kunne ikke ha lurt oss på sin styrke under de innledende

møtene. Dessuten ror for eksempel øst-tyskerne tungt, de er typiske medvinds-roere, hele båten deres er også bygd for slike forhold, høy og litt tung og de ror også med tunge årer. I

dag var det saftig vind midt i mot, og det passet såvisst ikke DDR-folket. I semifinalen vant vi på 6.12, nå i finalen brukte vi 7.13 på de samme 2.000 metrene. Mer er det ikke å si om det.

— Men nå gir jeg meg, sier Frank. Nå har jeg fått det jeg har vært ute etter, jeg kan ikke vinne mer. Men, legger han til, jeg har stort sett sagt at jeg skulle legge opp siden høsten '72. Men kona presser litt på, og

det er forståelig, en gang må en jo gi seg, og anledningen er der nå sånn på toppen av karrieren.

— Er det ikke det det så fint heter, sier Frank, fri for nykker og primadonna-griller.

— SLIK BLE GULLET MITT

Russerne sprekker, russerne sprekker, skrek jeg til Frank like etter at vi hadde kommet halvveis. Noen meter etter var vi forbi og i ledelsen. Da trakk jeg et lettelsens sukk. Det var med bange anelser jeg hadde sett russernes sterke oppkjøring. De lå i bane en. Jeg visste den var gunstigere i forhold til vinden, og jeg ble plutselig litt redd for at den var enda gunstigere enn det jeg trodde. På forhånd hadde jeg ikke regnet med russerne, og det kom som et lite sjokk at den opparbeidet seg en så solid ledelse på oss. Vest-tyskerne i banen ved siden av gikk også sterkt ut, men de visste jeg ville få problemer.

Det er Alf Hansen, 28 år gammel Oslo-gutt som beskriver den første delen av gullløpet. Men brødrene hadde bestemt seg for at de ikke skulle bli grepet av panikk.

— Vi måtte ro jevnt. Ikke forsøke å henge med. Da ville vi sprekke. Det var bare å sparke fra, sparke fra og holde rytmen. Ved 1.650 meter begynte jeg å ane at gullet var innen rekkevidde. Da hadde vi de andre bak oss. Ved 1.800 meter var jeg sikker på at vi ikke kunne tape. Det var bare å stå på. Men jeg har aldri vært så sliten som etter dette løpet. De siste to hundre metrene hadde jeg smerter i bena hver gang jeg sparket fra. Det gjorde så vondt at jeg nesten hadde lyst til å skrike..

I 12 år har Alf Hansen drevet med roing. De siste tre årene har han rodd dobbeltskuller sammen med sin bror. Det siste året, etter VM-tittelen, har de bare forberedt seg på De olympiske leker. De har trent hardere enn noen andre. De har tatt seg fri fra jobben og bare konsentrert seg om OL.

— Vi reiste til Montreal for å ta gull. Vi ville ikke innrømme det, men innerst inne visste vi at det var derfor vi hadde slitt så

lenge. Jeg ville ha blitt skuffet om det ikke hadde blitt gull. I et par år har jeg ikke gjort annet enn å tenke på denne gullmedaljen. Endelig er den min. Og den er verd alt slitet og alt strevet.

Mens eldstebror Frank skal legge vekk årene, har Alf ingen planer om det. Han setter seg i en ny båt neste sesong og skal ro

singelskuller.

— Jeg har tenkt å holde på et år til. Foreløpig har jeg ingen planer om å drive på til neste olympiske leker, men det er VM i New Zealand om et par år. Dit kan jeg tenke meg en tur. Nå blir jeg neppe like god i singelskuller som vi har vært sammen i dobbeltskuller. I første rekke

sikter jeg mot en finaleplass i VM. Så får vi se hva det blir til.

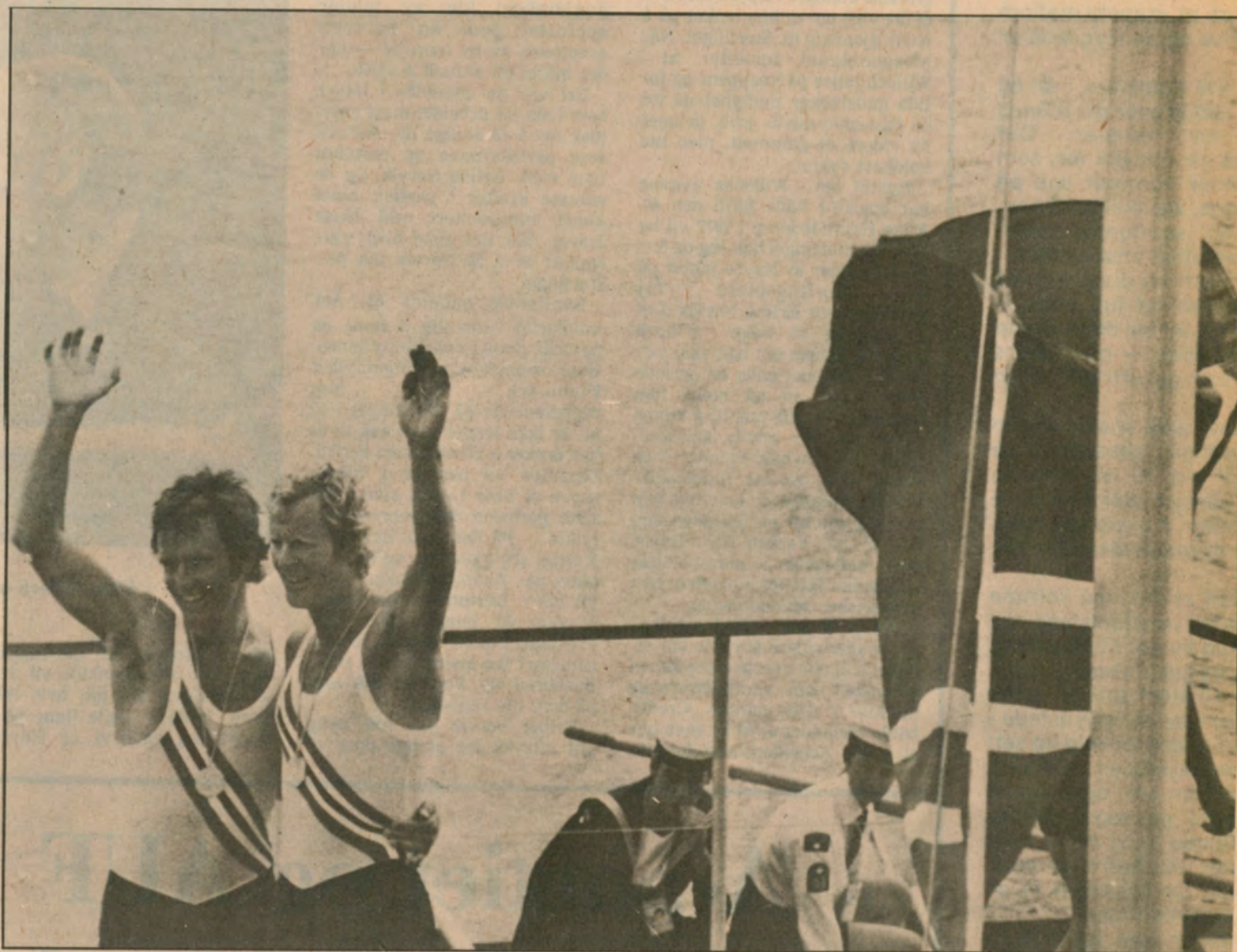
I en hel uke har brødrene Hansen vært i søkelyset. Helt siden de utklasset sine konkurrenter i forsøket og fortsatte med det i semifinalen.

— Det har vært en forferdelig uke. Et enormt nervepress. Selvtilliten ble styrket av de seirene vi hadde i

forsøk og semifinale. Men jeg vil helst ikke ha en slik uke om igjen. Det har vært de lengste dagene i mitt liv.

Alf kunne ikke skjule sin glede der han satt med gullmedaljen rundt halsen og tok imot gratulasjoner i massevis.

— Den er akkurat som den jeg hadde meg den sier lillebror Alf.

Statistikken mot Hansen-brødrene som sikret Norge OL-gullmedalje

**Firer uten styrmann
sørget for norsk sølv**

**Overraskende sterk innsats
av Norges kvinnelige roere**

*Brødrene
Hansen
slo til:*

GULLMEDALJER

**- Måtte hente krefter
fra kjelleren for sølv**

Den fulgte nesten opp dobbeltsculler-suksessen

***Fireren uten styrmann i 100 prosent
vellykket løp - kunne ikke rodd bedre***

Frank Hansen

— Nu er det definitivt slutt

**Gnistrende innsats
av rojentene**

Til finalen med syk skipper

Det er på ro-stadion vi gjør det.

Nå er tre norske båter klar for finalene. Tidligere har vår kvinnelige dobbeltsculler kvalifisert seg til sin finale som går i dag.

I går kvalifiserte den «mannlige» dobbeltsculleren seg etter et perfekt løp på det beste tid den noen gang har oppnådd. Dette var såvisst ingen sensasjon.

Det var derimot mer overraskende at vår firer uten styrmann skulle klare finaleplass på en så suverene måte. Båten vant nemlig sitt heat — foran blant annet Sovjet.

Til alt overmål var «skipperen selv» Ole Nafstad indisponert på grunn av halsbetennelse. Men han leverte en meget sterk innsats sammen med det øvrige mannskapet.

Sporten: side 10, 12, 13, 16.

Den norske fireren i finstil på vei mot olympisk finaleplass. Treneren mener at det er realistisk å regne med medalje. Finalen går søndag.

(NTB-foto)

Norske flagg i vinden

Det er ikke så ofte nordmennene i OL-byen Montreal har hatt grunn til å vifte med flaggene denne uken, men gårdsdagen betydde et omslag på det. Spesielt på rostadion var norske flagg i vinden som aldri før, la oss bare håpe at de er det i dag og i morgen. Tre norske båter er nemlig med i de to dagers rofinaler.

Gnistrende roinnsats av nordmennene

Topp innsats av våre roere, og vi er nå representert med 3 båter i rofinalene i OL. I går vant både firer uten styrmann og dobbeltsculleren sine semifinaler, og fra før er som kjent jentenes dobbeltsculler kvalifisert. Dermed har Dram-

mensgutta Arne Bergodd og Rolf Andreassen i hvert fall sikret OL-poeng, men de sikter høyere i firer uten styrmann sammen med Ole Nafstad og Finn Tveter.

For Hansen-brødrene i dobbeltsculler er bare gull godt nok,

og på søndag får vi vite om Frank kan ta med seg gullmedaljen hjem til sætre i Hurum. Da får vi også vite om Kongsbergguttene Bjørn Grimnes klarer å kvalifisere seg for finalen i spyd der han har en 5. plass fra München å forsvare.

Så ser det endelig ut for at Norge skal kunne gjøre seg gjeldende i sommerlekene i Montreal. I går på ro-stadion overbeviste både dobbeltsculleren og firer uten styrmann stort. Forventningene er meget store foran morgendagens finaler i roing. Brødrene Hansen kan ikke unngå favorittstempelen i dobbeltsculler etter sine prestasjoner hittil.

Allerede i ettermiddag skal våre to dame-roere i ilden i finalen, og de er altså sikret poeng. I går gikk Tore Hem ut av brytternes konkurranse, men han hadde da sikret Norges to første poeng.

Aftenbladets medarbeider i Montreal, Ernst Guldbrandsen, skriver i dagens avis at vektlofter-lederen Terje Ree er overbevist om at Leif Jensen vil gjøre en ypperlig innsats. Resultatene på trening er blitt hemmeligholdt inntil nå. Det viser seg at Leif Jensen er i atskillig bedre form enn man ville innrømme.

Mandag kan det bli nye norske poeng. Da stiller nemlig Knut

Over til BRETTE ★ 1

Norges dobbeltsculler overbeviser stadig og nå ventes det gull av Frank og Alf Hansen.

Så skal det endelig bli norske OL-medaljer

Overbevisende av roerne - Leif Jensen i storform

— Takk til gutta på Nebb, sier Frank Hansen:

— MEN NÅ LEGGER JEG OPP — FOR GODT!

Fra vår medarbeider Sjur Averholm, Montreal

Jubelbrus, sang, seier'n er vår, smilende norske fjes overalt, 17. mai og julekvelden på en gang, nordmennene dominerte ikke bare på vannflata, nei hele den olympiske ro-regatta-banen bar preg av at det var Norges dag, at det var brødrene Hansens livs-øyeblikk, eller mer korrekt 7 minutter og 15 sekunder - som det tok dem å utklasse konkurrentene før de skjelvende-bena kunne klyve ut og opp av båten for å ta i mot gullet.

Ja, vi elsker ble feld unna i marsj-takt, men hva gjorde vel det akkurat her og da. Frank svelget unna det beste

han kunne, han sto ved målet, fikk endelig se flagget, det norske gå til topps, for olympisk seier.

— Det var herlig, sa han, en følelse som ikke lar seg beskrive, kroppen hadde gitt sitt, jeg var tom, tilfreds og i en slags underlig sinns-tilstand som om jeg skulle ha smakt på champagnen allerede.

— Og tankene?

— Vel, jeg tenkte på de hjemme. Jeg tenkte kanskje på a'mor særlig. Jeg hadde ikke klart å være i hennes stilling, tenk å sitte foran TV-apparatet og se gutta sine ta gull.

— Nei, jeg er ikke så tøff

jeg, sier Frank som nettopp har loyet den norske dobbeltskulleren frem til en trygg ledelse. Det var hans erfaring som nå slo til, som skaffet Norges første OL-gull i roing.

Være forsiktig

— Jeg sa til Alf at vi måtte være forsiktig, vi måtte ikke la oss rive med, bli for spente, la følelsene overta. På den måten at vi tok ut for mye for tidlig. Vi måtte bare ro oppunder maks, aldri tangere eller forsøke å gå over maks-grensen, det har jeg vært med på for ofte som roer, og erfaringen er alltid den samme: en sprekke. Det var vel det nærmest russerne og vest-tysker-

ne gjorde. De tente på alle pluggen da de kom i teten, klarte ikke å holde hodet kaldt og falt tilbake. Men jamen var det spennende å sitte sånn og vente, vente på at konkurrentene skulle komme i vansker. Tenk om de ikke hadde gjort det, tvilen meldte seg for hver meter fremover, men en må bare ikke la seg lure, rive med.

— Da jeg hørte Alf rope at nå hadde russerne gjort sitt, det var etter 1.400 meter, trakk jeg et lettelsens sukk. Da først gikk det for alvor opp for meg at vi rodde for gull.

Vi rodde for gull

Og det var et suverent løp Hansen-gutta fra Oslo signer-te. De rodde avgjort jevnest

av samtlige. De tre mellomtidene og slutt-tida er tydelig tale om det.

— Men egentlig visste vi at vi var best i feltet, vi var klar over sovjet-russerne og øst-tyskerne ikke hadde vår kapasitet. De kunne ikke ha lurt oss på sin styrke under de innledende møtene. Dessuten rør for eksempel øst-tyskerne tungt, de er typiske medvind-roere, hele båten deres er også bygd for slike forhold, høy og litt tung og de rør også med tunge årer. I dag var det saftig vind midt i mot, og det passet såvisst ikke DDR-folket. I semifinalen vant vi på 6.12, nå i finalen brukte vi 7.13 på de samme 2.000 metrene. Mer er det ikke å si om det.

Frank Hansen blir 31 år den 4. august, han kommer med

andre ord rett hjem til fødselsdags-selskapet sitt, han har rodd siden han var 17, slang nærmest med en kamerat som hadde funnet veien ut til Ormsund, sier han. Jeg gikk nærmest og dro gatelengs som ten-åringer for øvrig og hadde lite å foreta meg. Men i Ormsund fikk jeg kamerater, reale arbeids-gutter som var herlig fri for snobberi og blasering og det viser seg, det er de gutta som klarer det, sier han.

Takk til gutta på Nebb

— Men jeg hadde aldri oppnådd denne gullmedaljen uten den hjelpen jeg har fått på jobben. På Nebb har såvel bedriften som gutta, arbeidskameratene bakket meg opp,

jeg har fått fri til å trene og jeg fikk OL-midler til å sørge for familien (kona og sønnen John).

4000 kilometer har Hansen-brødrene rodd siden januar i år. Det var kvoter, en satte for OL. Det blir en del åretak ut av det.

— Men nå gir jeg meg, sier Frank. Nå har jeg fått det jeg har vært ute etter, jeg kan ikke vinne mer. Men, legger han til - jeg har stort sett sagt at jeg skulle legge opp siden høsten -72. Men kona presser litt på, og det er jo forståelig, en gang må en jo gi seg, og anledningen er der nå - sånn på toppen av karrieren.

— Er det ikke det det så fint heter, sier Frank, fri for nykker og primadonna-griller.

— Det har vært ei fæl uke for oss, sier han.

Ingunn Brechan og Solfrid Johansen tok 4. plassen i dobbel-skuller:

Bedre kunne vi ikke rodd!

— Vi fikk til et nærmest perfekt løp, og kunne ikke gjort det bedre enn det vi presterte i dag. På forhånd var vi enige om at vi måtte si oss fornøyd

med innsatsen om vi bare rodde opp mot vårt beste. Vi er da også tilfreds med plasseringen, spesielt sett på bakgrunn av at det så nokså mørkt ut da vi kom hit til Montreal etter sykdom tidligere i sesongen.

Ingunn Brechan (22) og Solfrid Johansen (20) var glade for sin 4. plass og tre olympiske poeng i kvinnes rofinale lørdag, til tross for at de bare var 2,25 sekunder fra å ta bronse.

— Etter ca. 500 meter trodde

jeg faktisk at vi hadde en sjanse. Da lå vi bare halvannen meter bak Sovjet, og vi pleier jo å få til en sterk avslutning. Men det var ikke akkurat småfolk i Sovjets båt, og vi hadde lite å svare med da de dro på inn mot mål, sa Ingunn.

— For mitt vedkommende må jeg si at jeg verken så eller hørte stort under løpet, sa Solfrid Johansen. Jeg rodde så det svartnet for øynene og hadde ingen peiling på hvordan vi lå an i forhold til Sovjet.

Bulgaria sikret seg gullet etter å ha ligget i teten hele veien, mens favorittene fra Øst-Tyskland måtte nøye seg med sølv. Tidene på de fire beste var 3.44.36, 3.47.86, 3.49.93 og 3.52.18. Fra Norge til USA skilte det over seks sekunder.

— Det kom nokså overraskende på oss at Bulgaria skulle vinne. Jeg holdt selv en knapp på Sovjet, og det var Bulgaria vi hadde tatt mål av oss til å slå i kampen om bronsemedaljene, sa Ingunn.

Ingunn Brechan og Solfrid Johansen (t.h.) smiler bredt etter at 4. plassen i dobbel-skuller er sikret.

Nafstad-fireren har lagt ned mange penger på ro-sporten:

— DET ER KOSTBARE MEDALJER!

Fra vår OL-redaksjon

Montreal: Rolf Andreassen, 27 år gammel elektriker fra Drammen medlem av firer uten styrmann, våknet seint natt til søndag. Han hadde en meget behagelig drøm. — Jeg drømte at vi ville ta gullmedalje på søndag, forteller han. Men det er ikke noe ubehagelig følelse dette her med sølvmedalje rundt halsen heller, sier han.

Firerkvartetten, Rolf Andreassen, Arne Bergodd, Ole Nafstad og Finn Tveter, overrasket de fleste med sterk roing i finalen. Det var bare øst-tyskerne som knep seg foran i mål. Fireren gjorde dette til en virkelig stor norsk dag på rostadion. Vi fikk mer enn vi våget å håpe på.

Innerst inne var vi fire nokså sikre på at vi kunne ta sølv dersom vi fikk rytme i roinga vår, sier Rolf Andreassen. Vi snakket om det lørdag og kom til at det bare var øst-tyskerne vi ville ha store problemer med å hankses med.

De andre var ingen overmenn.

Fireren kom forholdsvis bra ut i starten og avanserte til en andreplass etter hvert som russerne fikk kjørt av seg de neste. Halvveis var ikke forskjellen mellom nordmennene og øst-tyskerne særlig stor.

— Vi så det, sier Rolf, men vi hadde ikke mer å gi. Selv var jeg fullstendig tom akkurat halvveis i løpet. Det var som å kjøre rett i en murvegg. Heldigvis var de andre i slag slik at de kunne trekke meg igjennom denne slapphetsperioden som varte et par hundre meter.

— Vi andre var fullstendig tomme etter 1500 meter og det gjensto 500 meter, sier Finn Tveter. Men vi forbannet oss på at selv om vi var aldri så slitne, så skulle vi ikke slippe noen forbi oss. Vi så at russerne og New Zealenderne kom igjen, men vi hadde kommet til å grave fram uante reserver for å holde dem bak oss. Denne sølvmedaljen skulle vi

ta, sier Tveter og legger til: — Det smakte utrolig bra når vi først fikk den.

Alle fire i båten har rodd i mange år og lagt ned mye penger og tid på sin idrett.

— Det er en kostbar sølvmedalje jeg har hengende rundt

halsen. Akkurat nå føler jeg det som om den er verd hvert eneste av de ørene jeg har brukt, sier Andreassen som nå slår fast at han vil trappe ned aktiv konkurranse. Det ser det også ut til at de andre tre i båten vil gjøre.

Fire fornøyde sølv-medaljevinnere vinker fornøyd etter at medaljene var sikret.

Idrettsprofessor
Hans B. Skaset

FRA SIDELINJA

Over evne

Tidspunktet er inne til å kommentere den norske innsatsen så langt. Om den bør det stort sett bare herske en mening. Den har gjennomgående vært meget god — til dels glimrende.

Det er grunn til å nevne roerne først. Merket oss, men også jentene må ha med når heder tildeles roerne. For så vidt resten av troppen også.

De aktive, trenere og ledere som har skapt miljøet og lagt grunnlaget for den sterke norske innsatsen i roing, har vist at til tross for begrensede ressurser er det mulig å skape idrettsslig kvalitet. Forutsetningen er imidlertid at faglig dyktighet, improvisasjonsevne og vilje til å holde målet for øyet forefinnes i et slikt mann at ressursbegrensningen kompenseres.

Det er i og for seg ikke viktig å peke ut en eller flere som mer betydningsfulle enn andre for den innsats roerne har vist. Det er i alle tilfelle slik at

norske aktive først og fremst har seg selv å takke for fremragende innsats i de olympiske leker. Sammenliknet med de konkurrenter som f. eks. deltok i sluttfasen i roing i dobbeltsculler og firer, er det neppe noen overdrivelse å påstå at nordmennene er nærmest det å være amatører — i betydningen å ha et hovedansvar for sin egen utvikling og sine egne prestasjoner.

Selvsagt har Alf og Frank Hansen mottatt en viss økonomisk støtte fra Norges Olympiske Komité og sitt særforbund. Og arbeidsgiveren har ytt sitt ved å gi noe fri, slik at den nødvendige trening kunne gjennomføres på en tid på døgnet som gav mulighet til å ivareta krav både til mengde og kvalitet.

Men det gjenstår å slå fast at Hansen-brødrene har måttet gjennomleve samtlige problemer forbundet med sin idrettskarriere. De har først og fremst

måttet ta standpunkt til problemet selv, vel vitende om den risiko som er til stede.

For norske toppaktive består ikke risikoen bare av sjansene til å mislykkes idrettslig. I og med at det tar flere år å arbeide seg fram til internasjonal standard, og visse bortvalg må gjøres underveis for å få plass til nødvendig trening og konkurranse, står norske topputøvere i fare for å gå glipp av verdifull utdanning og yrkestilpasning.

Nå kan selvsagt slike problemer avfeies meget enkelt ved å hevde at toppidrett er et uunngåelig ondt. Aktive som tar av sin livskonto for å realisere en idrettskarriere, kan takke seg selv for de problemer de strir med, underveis og eventuelt seinere i livet.

Et slikt standpunkt er for enkelt. En kan ikke ta fra en gruppe spesielt begavede mennesker retten til å utvikle sitt talent, uten at en kommer med en klargjøring når det gjelder andre elitegruppers berettigelse.

Toppidretten er aldeles ikke uproblematisk, men det er heller ikke mange av tidens øvrige grenseoverskridende kulturytringer. Skal toppidretten avvise

på moralsk grunnlag, vil mange aktivitetsområder komme i faresonen.

Det naturlige burde være å spørre hvordan vi med vårt spesielle utgangspunkt kan utvikle en toppidrett som tilfredsstiller kravene til alminnelig ansvar til såvel utøverne som idretten.

Vi har et velorganisert frivillig idrettsarbeid som knapt kan verdsettes høyt nok. Arbeid med topputøvere krever imidlertid et faglig miljø og en ressurstilgang som gir mulighet til et minimum av planlegging og systematisk arbeid over lengre tid.

Disse betingelser er i meget liten grad til stede i dagens frivillige idrettsarbeid.

En toppidrett på skippertaksbasis er sjarmerende, men lunefull og risikofyllt. Vi burde i dag både ha råd til — og ha innsikt nok til — å innrette oss annerledes.

I mellomtida gleder det store flertall seg over norske aktive som har overskudd og pågangsmot til å nå fram uten synderlig støtte underveis. Flere har ydet over evne.

GULL I MORGEN ELLER ALDRI

— Det burde bli en ny seier her borte. Vi har funnet storformen akkurat i rette øyeblikket, og det har faktisk aldri gått så bra som det gjør akkurat nå! Frank Hansen — ene halvdel av Norges mest omtalte brødrepar for tiden — uttrykte seg slik etter at han sammen med Alf i går igjen hadde utklasset verdens-eliten i dobbeltsculler på ro-arenaen i Montreal-OL. Og så skynder Frank seg å legge til:

— Men for oss er ikke sølv nederlag, vi gråter ikke om vi blir slått i finalen på søndag!

Akkurat den siste uttalelsen tror vi Frank Hansen legger til for at forventningene ikke fullstendig skal løpe løpsk. For liksom i forsøket tidligere i uken, utklasset altså Hansen-brødrene Øst-Tyskland, Sovjet, England og hva som ellers måtte finnes av medaljefavoritter, i gårsdagens semifinale.

OVER TIL SISTE SIDE 6

Alf og Frank Hansen — fosser frem mot gull i morgen.

De ror mot finale

I Montreal er det nå like før våre største håp, roerne skal i ilden. Våre mannlige semifinalister, firer uten styrmann (bildet) og dobbeltsculleren ror for en finaleplass i dag, mens våre to kvinnelige dobbelt-scullere har kvalifisert seg for finalen. Den går i morgen.

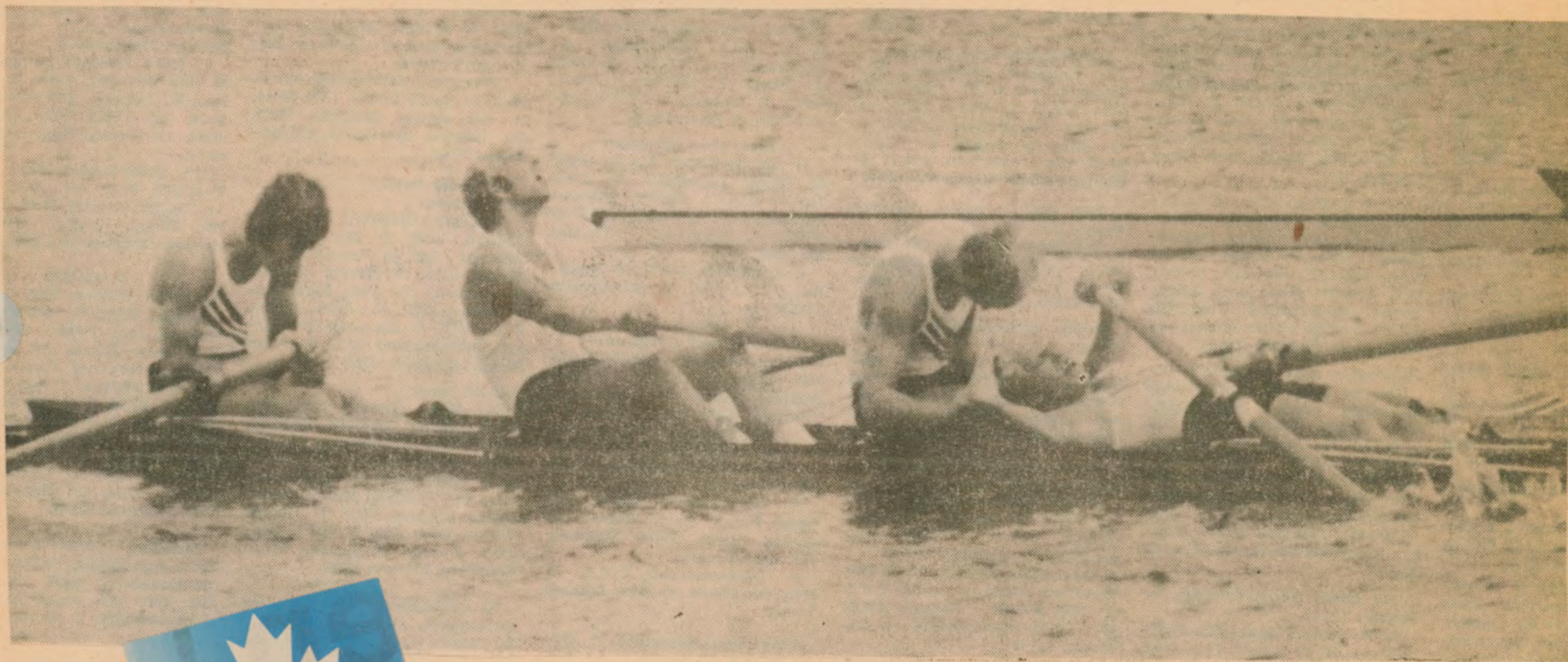
Ellers tar friidretten til i dag med Børø som vår første mann på banen på 10 000 meter.

Største
norske
ro-helg

GULL

SØLV

4 de.

Idrettshistorie på ro-arenaen

— Den største dagen i vårt liv, utbrøt Fank og Alf Hansen jublende etter at de olympiske gullmedaljene var hengt rundt halsen på disse to brødrene fra Ormsund. — Dette overskygger selvfølgelig også VM-gullet fra ifjor.

De ga alt

— Men det har vært en veldig påkjenning for dages løp, innrømmer våre olympiamestere. — Vi valgte å trå til ganske kraftig, med den følge at vi bare ble enda større favoritter enn tidligere. Vi følte at vi måtte vinne for ikke å skuffe både oss selv og andre, fastslo Frank, tydelig lettet over at det hele var vel overstått.

Det var ikke nødvendig med den samme desperate spurten denne gang som den de var nødt til å ty til i Nottingham ifjor for å sikre seg VM-gullet.

— Men planene var klare, forteller Alf. Jeg skulle skrike til Frank at han skulle slå om ved 1500 meter. Det gjorde jeg også, men det var jo ikke nødvendig å presse Frank ytterligere. Han rodde så det formelig fosset rundt ham. Det var ingen problemer der i gården.

— Ikke en båt i verden kunne slå oss etter 1800 meter, mente Frank selv. Da hadde vi det hele fullstendig under kontroll. Men jeg var virkelig glad da målstreken endelig var der. Det gikk formelig så det svartnet for øynene på slutten.

— Men om vi var blitt presset til det, ville det nok ha vært mulig å plukke enda mer fra «kjelleren». Det finnes alltid litt ekstra på lager om det skulle bli virkelig prekært. Det ble da gudskjelov ikke denne gang.

Alle utenom Frank og Alf selv fryktet øst-tyskeren Bertow og Schmied mest: — Båten er en typisk medvindsbåt, men under de uhyre krevende forholdene vi hadde idag med kraftig motvind, regnet vi faktisk ikke de to for de

farligste. Vi var mer nervøse for hva russerne kunne stille i stand.

— Det var aldri snakk om å følge ut i det tempoet som, f. eks. vest-tyskerne presterte. Vi visste de ville gå ut som skutt ut av en kanon, men hadde på forhånd bestemt oss for å gjennomføre vårt helt og holdent eget løp, og bare la de andre stikke av i starten, kunne Alf fortelle. Vi var ganske sikre på at vest-tyskerne ikke ville holde til mål.

Heller ikke var det noen gang snakk om at hovmøtet skulle ta overhånd denne gang. Vi tapte jo et VM i Luzern nettopp til øst-tyskerne på grunn av at vi satte inn det rykket vi mente skulle knekke dem definitivt altfor tidlig. Resultatet ble at det formelig svartnet for oss lenge før vi kom i mål og vi ble slått med nesten en hel lengde. Det lærte vi mye av. Noe slikt vil aldri gjenta seg fra vår side.

— Hadde vi åpnet i det samme fryktinngydende tempoet som russerne gjorde, hadde vi aldri kommet til mål, mener Frank.

— Jeg så russerne sprakk ved 1400 meter og skrek det til Frank, sier Alf.

Da forstod jeg at seieren var sikker, sier Frank og er hoppende glad over at han nå kan henvise til at han har avsluttet sin rokarriere med OL-gull.

Det hjelper ikke om det ble seier idag, min bestemmelse om å legge opp er endelig. Nå har jeg vunnet det som er å vinne i internasjonal rosport. Nå får Alf ro videre i singlesculler, slutter han.

— Vi rodde så det nesten svartnet

Aftenpostens OL-redaksjon
JOHN FREDRIKSEN

Montreal, 25. juli.

— Alt klaffet, men vi kunne rett og slett ikke gjøre det bedre.

Slik konkluderte Solfrid Johansen og Ingunn Brechan etter at de hadde avsluttet sin olympiadeltagelse med en sterk 4. plass og dermed sikret Norge fire olympiske poeng. Men det var jo medalje jentene hadde håpet på etter den sterke fremgangen de siste dagene. Men de to måtte altså bare innrømme at til det var Bulgaria, Øst-Tyskland og Sovjet for sterke. For det var overraskende nok Otzetova og Yordanova fra Bulgaria som knep gullet foran storfavorittene fra Øst-Tyskland og Sovjet. For Tonne Pahlens vedkommende endte det hele med en 10. plass idet hun ble nr. 4 av 5 som stilte til start i B-finalen.

Før start for vår kvinnelige dobbeltskuller her i OL var det ikke mange som var overbevist om at de skulle være med å kjempe om medaljer. Riktignok feide de to unna all motstand såvel i Ratzeburg som Duisburg tidligere år, men siden har både

sykdom og skader forfulgt dem. På den bakgrunn er 4. plassen enda mer imponerende. De to jentene samlet seg voldsomt da det gjaldt som mest og var plutselig tilbake til nesten samme nivå som før uhellene satte inn.

Egentlig var medalje aldri innen rekkevidde i lørdagens finale.

— Men jeg trodde virkelig vi skulle klare det ved 500 meter, mente Ingunn Brechan. Da var vi veldig nærme russerne, og jeg håpet at vår vanligvis sterke avslutning skulle avgjøre det hele til vår fordel.

Men denne gang møtte rojentene våre motstandere som tydeligvis hadde tatt de norske jentenes taktikk ad notam og var sterke nok til å svare på de norske angrepene.

— Ved 500 meter ropte jeg til Solfrid at jeg trodde vi skulle klare russerne, fortalte Ingunn.

— Men jeg bare rodde så det nesten svartnet for meg og hverken hørte eller så noe som helst, smilte Solfrid Johansen, og så

tydelig fornøyd ut selv om en medalje glapp akkurat i siste øyeblikk.

— Vi så russerne dro fra ved 750 meter, men vi rodde allerede for fullt. Vi hadde ikke mer å gi, avsluttet Ingunn Brechan.

GULL — som lønn for strevet

Det var to slitne norske Gullgutter, Alf og Frank Hansen, som passerte mållinjen på rostadion i Montreal. Men de to hadde likevel mer krefter «på lager», og var ikke nødt til å ta frem den desperate spurten som måtte til for å sikre verdensmesterskapet ifjor. — Da 1800 meter var passert forsto vi at ingen båt i

verden kunne frata oss gullmedaljen, jublet Alf og Frank, som fikk æren av å ta Norges første gull i Montreal-OL. Da medaljene var lagt omkring halsen på de to Ormsund-roerne, utbrøt de spontant: — Utvilsomt den største dagen i vårt liv! (OL-foto: Oddbjørn Monsen). Se OL-sidene.

Ikke nødvendig med kriseplan for dobbeltsculleren

Aftenpostens OL-redaksjon
JOHN FREDRIKSEN

Montreal, 25. juli.
Våre olympiamestere i roing behøvede slett ikke ty til noen ekstra taktiske finurligheter for å bli mestere. Til det var de for overlegne. Men planene var klare, både om løpet skulle utvikle seg som det gjorde under VM ifjor eller om man fikk en annen og mer norskvennlig utvikling på det hele.

Opplegget nordmennene hadde i sinnet denne gang var å gå så jevnt som mulig. De var klare over at de ikke kunne bruke samme overrumpingsystemet overfor me overrumpene nå som den gang.

Ved 1500 meter skulle Alf og Frank i bakken, kunne Thor Nilsen fortelle.
Men det ble altså ikke nødvendig. Ved 1400 meter allerede ropte Alf til Frank at russerne var i ferd med å sprekke. Begge våre olympiamestere hadde også blitt enige om å slå til til det formelle svartnet for dem på slutten. En desperat spurt som eventuelt kunne endte med en medalje.

SOMMER OL

Har ikke råd til trener-jobben lenger

Aftenpostens OL-redaksjon
JOHN FREDRIKSEN

Montreal, 25. juli.
— Min største dag som trener i løpet av de 15 årene jeg har holdt på, slo Thor Nilsen fast uten å nøle. — Jeg vilste Frank og Alf hadde mer inne, men det hadde også øst-tyskerne. Ingen av oss har villet avsløre sin virkelige styrke. Men nå kjenner vi tyskeres styrke.

Som Frank Hansen og hele stafettlaget var dette hele akjedsregattaen til Thor Nilsen.

— Det er ikke plass til slike som meg i norsk idrett, mener han selv. — Vi legger jo ned en enorm masse arbeid og penger i dette, men jeg kan ikke fortsette med dette i det uendelige. Det koster for mye. Jeg er jo ingen millionær heller og et eller annet sted må jeg tjene til livets opphold. Jeg har ikke bestemt oppmerksomhet til tiden og vurderer en del tilbud fra utlandet, men jeg forteller vil det være i pengeproblemer vil det være i norsk idrett så lenge den eksisterer, men det spørs vel om ikke det vil koste norsk ro-idrett mer om de slipper Thor Nilsen nå enn om de slipper om enn noe dypt i pensjonen. — Så i hvert fall kan vi virke — så i hvert fall kan våre grenser, som trener innen

Her har Alf og Frank Hansen (øverst i bildet) definitivt tatt knekken på sine hardeste konkurrenter, engelskmennene Hart og Ballieu.

„Seier'n er vår" for Frank og Alf — Vi kom hit for å hente gullet

Aftenpostens OL-redaksjon REIDAR A. FINNEVOLDEN og ODDBJØRN MONSEN (foto)

Montreal, 25. juli.

Klokken 6.15 på morgenkvisten søndag dro Frank og Alf Hansen for første gang til rostadion på denne dagen som de hadde sett frem til i over et år. Etter en lett treningstur på 400 meter bar det tilbake til leiren og frokost, og selv den siste taktikkpraten klokken 9.15 var brødrene tilbake på rostadion. Klokken 10.45 skulle de ro. — Vi valgte å se den store dysten sammen med treneren Thor Nilsen, og dette hadde han å fortelle umiddelbart før løpet startet: Guttene er i toppform. Mentalt er det ikke mer å gjøre, og teknisk er de også nærmest perfekte. De siste 3 månedene har vært særlig tøffe; en slags balansegang på slak line. Vi har rettet inn romessige småting, Frank har hatt litt sykdom å slite med, og vi har selvfølgelig trent. Men man må aldri glemme at det er mennesker man har med å gjøre. Jeg tror russere og øst-tyskere blir de farligste for oss idag. Men det skal roes fort for å slå Frank og Alf, det er sikkert nok.

Nedteilingen begynte, og seks par Arer skar samtidig i vannet. Det unge vest-tyske laget raste ut og hadde snart et forholdsvis stort forsprang.

Thor Nilsen: De må sprekke, jeg er ikke noe redd for dem. Mere uviss er jeg på russerne. Våre holder opplegget med å ro jevnt ut. Tredjeplass etter 500 meter er ok.

Men nå ved 1000 meter holder ikke opplegget helt. Her skulle vi lede med en halv lengde. Nå er vi godt over sekundet etter russerne men den harde motvinden tar sikkert på, og det kan straffe seg for russerne slik det allerede har fjort med vest-tyskerne som er nektet helt av. Men legg merke til at nå nærmer også øst-tyskerne seg bakfra.

Endelig er vi oppe i teten ved 1500 meter, men takten er nede i 31. Det er tungt i motvinden.

Så ved 250 meter fra mål skal

den voldsomme spurten begynne, — altså helt det samme opplegget som i Vm. Og der kommer det også. Takten er øket til 34,5 rotak pr. minutt.

Nå 200 meter fra mål kan ikke jeg skjønne bedre enn at vi må vinne gull. Det er ennu litt krefter å hente nede i «kjelleren». Vi kom hit for å vinne og det er det vi gjør nå.

Og mens selern er vår runget ut over rostadion, og kolonier med norske falg jublet i enorm glede, kunne Alf og Frank Hansen krype opp av båten og gå frem på den røde løperen. Norges representant i CIO, Jan Staubo, kunne legge gullmedaljene om Frank og Alf Hansen. Det får ikke hjelpe at «Ja, vi elsker» ble radbrukt noe ganske formidabelt. Det var deilig å høre de strofene vi gjorde.

Og nå like etter at det ehele er over Thor Nilsen?

— Jeg var kanskje ikke så nervøs ved 1000 meter som jeg burde

være. Men russerne hadde altså overvurdert seg selv under de harde forholdene. Det var en hyggelig oppmuntring for engelskmennene at de erobret sølv. Det er blitt mye bronse på dem tidligere. De hadde nok en fordel med den ekstra lette båten i motvind. For meg som rotrener var selvfølgelig dette min største dag hittil. Nå legger Frank opp, og Alf skal ro videre i singlesculler.

— Og hva gjør Thor Nilsen etter disse suksessfulle år som trener?

— Han vurderer flere tilbud fra utlandet om å virke som rotrener. Det er ikke plass til norske idrettstrener utenom på hobbyplanet. Det er imidlertid ikke slikt man kan leve av.

Gullet ble feiret hos den norske generalkonsulen Finn Madsen privat. Men selvfølgelig ble guttene også hyldet hjemme i OL-landsbyen. Det er en stor dag for norsk idrett som feires.

Dødstrette roere i den norske fireren som nettopp har passert mållinjen. Regnet forfra: Ole Nafstad, Arne Bergodd, Finn Tveter og Rolf Andreassen.

Famling og opppsamling ble sølv

Aftenpostens OL-redaksjon
Montreal, 25. juli.

Gull, sølv, norske flagg. Ja vi elsker... og seier'n er vår. Alt kom på en gang under dagens rofinaler.

Frank og Alf Hansen lot seg ikke affisere hverken av favorittstempel eller at motstanderne denne gang utgjorde den absolutte verdenselite. Øst-tyskere, russere og engelskmenn var like chanseløse mot våre verdensmestere som motstanderne ellers har vært det i de to tidligere løpene de har kjørt her nede.

Frank og Alf Hansen har ikke tapt et løp på over to år og gjorde det heller ikke idag når det gjaldt som mest. Engelskmennene Harts og Ballieu måtte igjen stille bak våre egne olympiske mestere.

Som om ikke denne suksessen skulle være nok på en dag smelte Nafstadfireren til med et praktløp, — trolig det beste de noen gang har gjort. Øst-tyskerne var det ikke noe å gjøre med, men de fire nordmennene lot ikke den elleville norske kolonien få chance til å fordøye den første suksessen skikkelig før vi også hadde en norsk sølvmedalje. Hvilken stigning fra den famlende starten og veien om oppsamling til finalen. Det var intet mindre enn fan-

tastisk å oppleve Alf og Franks velovervilde og rutinerte mesterløp. Vest-tyskerne gikk ut som en kanonkule fra start, og hadde en båtlenge på nordmennene nesten umiddelbart etter starten.

Frank og Alf lot tyskerne bare stikke. De kjørte sitt eget løp fra første årtak. På 500 meter ledet vest-tyskerne fortsatt foran Sovjet og med Frank og Alf på 3. plass, — halvannet sekund etter. Nordmennene på tribunen hadde ikke engang fått chansen til å bli engstelige for at forspranget skulle bli for stort, før Frank og Alf seg innpå igjen tak for tak. Halvveis var det bare russerne som var foran, — men tross alt med såpass som halvannet sekund.

Våre verdensmestere viste hvor-

for de gikk til topps i Nottingham ifjor. De falt ikke for fristelsen til et uovervildt rykk. Sakte, men sikkert tapte også russerne distanse til nordmennene. Da det gjestetod 500 meter var det norsk ledelse med halvannet sekund, men øst-tyskerne gjorde livet surt for norske patrioter ved å forsøke et kraftig rykk. Det kostet dem sølvmedaljen. Engelskmennene Hart og Ballieu klarte endelig bedre enn bronse, — som de nå har fått tre ganger på rad. Frank og Alf visste at engelskmennene kunne være farlige i en spurt, men inn mot mål kontrollerte de det hele. To sekunders seier i en OL-finale er meget klar tale om hvem som er verdens beste dobbeltsculler i øyeblikket.

— Vi blir skuffet om det ikke blir medalje nå, var Nafstadfirerens unisone dom etter semifinalen.

Den forestillingen Arne Bergodd, Rolf Andreassen, Finn Tveter og Ole Nafstad leverte vil det gå lenge før man glemmer.

Starten er vanligvis en av deres mange sterke sider, og idag klaffet også den. Nordmennene var med i teten allerede fra de første årtakene. Etter 500 meter var det russerne som ledet med 1.33,85 fulgt av Øst-Tyskland på 1.34,29 og Norge på 1.35,13. Halvveis var de øst-tyske storfavorittene foran, men vår egen båt hadde lagt russerne halvannet sekund bak seg.

Fra 1000 til 1500 meter har Naf-

stadfireren vanligvis sin sterkeste periode. Og den fornektet seg heller ikke denne gang. Øst-tyskerne var det lite å gjøre med, men den norske båten hadde ved 1500 meter skaffet seg en luke på 4 sekunder til New Zealand. Det rykket sikret medaljen av sølv, men det kostet også tydeligvis verdifulle krefter.

Sovjets mannskap er meget spurtsterke, men det visste selvfølgelig også nordmennene da de kom i sitt drepande avslutnings-tempo. Tre sekunder tok russerne tilbake av forspranget. Men det var bare ikke nok. Nordmennene øste på av sine siste krefter og det kunne ikke selv de spurtsterke russerne svare på. Det ble norsk sølvmedalje.

Strålende glade gullmedaljevinnere;
Alf og Frank Hansen.

Ah, for en helg

Aftenpostens OL-redaksjon MAGNUS BREILI
Montreal, 25. juli.

For en dag. Gull og sølv i løpet av tre timer på rostadion og 4. plass for jentene lørdag. Skal si det har løsnet i en gammel norsk gren, hvor vi tidligere aldri har oppnådd olympisk gull. Det var nok ikke uten grunn de norske sjøfolkene hadde tatt med seg noen kjempemessige norske flagg. Av alle de flaggene som valet i vinden var iallfall det norske størst. Dagen var vår. Alf og Frank Hansen i dobbeltsculleren gjorde akkurat det svært mange nordmenn håpet de skulle gjøre. Det var åpenbart ikke så få som også trodde på dem, for sjelden har en så stor andel av den norske pressekontingenten her borte vært samlet på et sted — Basin Ile Notre-Dame. Hansen-brødrene ble gullgutter som ifjor, men det er første gang de har vunnet olympisk gull.

Sølv er det beste vi tidligere har klart, og det var den ene av dagens store helter — Frank Hansen som sørget for den medaljen i München for fire år siden, sammen med Svein Thøgersen. Ellers står norske roere med fire bronsemedaljer, og den siste av dem tok Fana-åtteren i 1948. Det var stas med den, men nå er det Hansen & Hansen alt handler om. Ole Nafstad, Arne Bergodd, Finn Tveter og Rolf Andreassen, har levd i skyggen av de to i dobbeltsculleren, men søndag kom også de frem på solsidene. De fikk den store inspirasjonen, og minnet oss igjen om at eksemplets makt er stor. Jo, det var nok som det skulle være at representanter for vår største gren i Montreal vant Norges første og annen medalje. Kanskje det nå kan komme flere.

Vi er igjen med. Norske olymplatropper pleier å komme hjem med gull. Det var bare i Los Angeles 1932 og Tokyo 1964 at nordmenn ikke nådde til topps. Totalt har Norge vunnet 38 gullmedaljer i 21 sommerleker.

Nøktern gullfest for gullguttene

Et halv dusin medaljer på Norges største OL-dag: Fra venstre: Arne Bergodd, Alf Hansen, Frank Hansen, Rolf Andreassen, Finn Tveter og Ole Nafstad. (Foto: NTB)

I natt var det gullfest for gullguttene, i dag morges satte Frank og Alf Hansen kurs for New York.

Men gårsdagens festivitas i OL-byen foregikk i nøkterne former. Bare en kort tilstelning hos den norske generalkonsulen som inviterte på hageparty. Derneft en rolig avslutning på kvelden for Alf og Frank Hansen sammenn med sine ro-venner.

• Men i Olav Schous vei 13 i Oslo feiret man seieren til familiens gullgutter. Med champagne som Dagbladet spanderte og fru Torunn Hansen, Franks kone i spissen. Bare Franks fire år gamle sønn manglet den helt store seiersstemningen. Han hadde fått vannkopper den dagen pappa tok gull i OL.

Nå venter fem dagers ferie på Hansen-brødrene i en leid Cadillac langs USAs motorveier. Den store siersfesten venter de med til de med til de kommer hjem. Da kanskje det konkurstruede roforbundet også får råd til en liten fest. Like etter finalen i går ble nemlig gullbåten solgt for 14 000,— kroner. Og etterpå arrangerte Dagbladet telefonisk kontakt mellom Frank Hansen og hans kone Torunn.

— Og nå setter vi kursen for ferie i USA, sier Hansen-brødrene som drog til New York i morges. Foto: Tom Martinsen.

GULL - SØLV - og så champagne

Her er de seks norske medaljevinnerne samlet på ett brett. Gullmedaljevinnerne Alf og Frank Hansen i midten, flankert av sølv-vinnerne (fra venstre) Ole Nafstad, Arne Bergodd, Finn Tveter og Rolf Andreassen. Hansen-brødrene slapp å ty til en desperat spurt for å sikre seieren, mens Nafstadfireren fastslo at de aldri tidligere hadde vært så slitne som etter dette løpet. (OL-foto: Oddbjørn Monsen).

Hansen-brødrene fikk sitt store ønske oppfylt

og «Nafstad»-fireren var ikke langt etter

Lengtet bare etter sengen

Aftenpostens OL-redaksjon
JOHN FREDRIKSEN

Montreal, 25. juli.

— Det er vel tvilsomt om jeg har vært så slitne etter et løp noen gang, funderte Ole Nafstad idet han kom ut fra dopingkontrollen med sølv rundt halsen.

— Jo forresten, la han til, — i Moskva i 1973 var det nok sandelig like drepende tung motvind som det var idag.

Men Ole Nafstad var selvfølgelig ikke den eneste som øste på av sine aller siste krefter av nordmennene. Sølv var resultatet av en gedigen og imponerende laginnsats og et verdifullt teamwork med treneren Knut Amundsen.

— Jeg begynte å bli alvorlig redd ved 1000 meter, innrømmet Rolf Andreassen. — Allerede da hadde jeg ett av mine svake øyeblikk. Jeg ble alvorlig redd for at jeg skulle sprekke, men bet bare tennene sammen og dro til så det formelig svartnet for meg.

— Halvveis øynet jeg så vidt det var russerne langt ute på siden, kunne Finn Tveter fortelle. — Vi gikk alt det vi var gode for, og båten gikk fort akkurat da. Da vi imidlertid ikke klarte å ta innpå ved 1000 meter til tross for at vi forsøkte, skjønte jeg øst-tyskerne ville bli for sterke for oss. Vi hadde full klaff hele veien, men øst-tyskerne bare gled fra oss. Det var bare å se i øynene at det var en bedre båt enn oss som vant, påpekte Tveter. — Selv fikk jeg mine problemer ved 1500 meter og kjente meg så sliten at jeg bare lengtet etter å komme i seng.

Hadde ikke dette vært en OL-finale spørs det vel om ikke russerne hadde slått oss innrømmet Finn Tveter. — Jeg var dødstrett da de satte inn sluttspurten. Men jeg var innstilt på at forbi skulle de ikke. Og det holdt da gudskjelov. Men om løpet bare hadde vært noen meter lenger, så er det ikke godt å si hvem som hadde vunnet.

NORSK IDRETT TRENGER DEM

15 poeng, en gull og en sølv har disse sørget for. Fra venstre: Arne Bergodd, Finn Tyeter, Ole Nafstad, Solfrid Johansen, Ingunn Brec han, Frank Hansen, Alf Hansen og Rolf Andreassen.

Foto: Tom Martinsen

**Leif
Isdal**

MONTREAL I DAG

MONTREAL

I dag kan vi gratulere norsk idrett, og norsk rosport i særdeleshed. Ikke nok med at den lovete gullmedaljen ble sikret helt overegent av Frank og Alf Hansen, i kjølvannet fulgte også en ganske uventet sølvmedalje i firer etter at damedobbeltskulleren hadde sikret en fjerdeplass, beste norske plassering i en kvinneidrettsøvelse i sommer-OL siden Molla Bjørstedt tok bronse i tennis i 1912.

Etter den første olympiske uka, hvor idrettens gigantnasjoner rasket til seg det meste av medaljene, hvor verdensrekorder ble slått i snesvis på svømmestadion og hvor turnerne sprenget alle normer, var det svært mange som etter hvert kom til å spørre seg om det har noen hensikt å være med på galoppen i det hele tatt lenger. Selv en sterk nasjon som Vest-Tyskland, som både har sin Sportshilfe og eget forbund for toppidrett, organisasjoner spyr ut millioner av kroner årlig, har måttet

nøye seg med smuler hittil. Og en gammel idrettsnasjon som England er nesten spilt over sidelinja, sølvmedaljen som deres dobbeltskuller tok i den øvelsen der Norge fikk gull, har vært det beste.

Ikke rart at lille Norge har følt seg utenfor og mange har spurt seg om det ikke like godt er å rope: «Stopp verden jeg vil av.»

De som arbeider med toppidretten hjemme, enten de sitter i Norges olympiske komité eller de er trenere med den oppgaven å skaffe fram olympiadeltakere som kan hevde seg, er derfor avhengig av slike dager som den nordmenn opplevde i går ved det olympiske robassenget ute på området der verdensutstillingen Expo ble holdt. Skulle norske OL-deltakere fortsette med sine 7. eller 11. plasser etter ganske stor innsats gjennom flere år, ville det ikke vært så lett lenger å motivere unge norske jenter og gutter til å gå inn for å nå til topps.

Ved at roerne viste at det fortsatt går an i en idrettsverden som er tøff, ble vist i sykkel og vektløfting i 1972 og i kajakk og spyd tidligere, er det den inspirasjonen som trengs hjemme. Det er i virkeligheten ikke så mye som forlanges. Kan lille Norge i sommerleker komme hjem med en enkelt gullmedalje er det faktisk nok. Det finnes alltid norsk ungdom med ambisjoner og tan talent.

For noen år siden var Norges roforbunds ting svært opptatt av sportens stilling i Norge, spørsmålet var om man skulle satse alt på å få fram topper eller forsøke å utbre roporten mer, som da besto av 385 aktive roere omkring i hele Norge, omtrent halvparten av undomsavdelingen i en middels stor drabantby.

Hvis roporten benytter den goodwill'en som er skapt under disse lekene burde ikke bekymringen om utbredelse bli for stor. Norge er et land hvor vannsportene burde ha alle muligheter, ikke minst å få kommuner til å forstå det når de planlegger idrettsanlegg er en viktig oppgave, slik at roporten ikke blir en eksklusiv idrett. Kajakforbundet har økt sitt medlemstall betydelig etter gullet i 1968. Med båthus og båter nok kunne utbredelsen vært betydelig større.

Norsk ungdom er ikke minst fristet av idretter med gode miljøer som kan tilby dem gode trenere og hyggelige forhold. Når en liten nasjon som Norge kan være med i tre olympiske finaler og ta to medaljer, er beviset allerede lagt på bordet.

Norsk idrett hadde (og har vel fortsatt) mye glede av treneren Stein Johnson, mannen bak gullfireren i kajakk og bak sykkeirytteren Knut Knudsen og tidligere bak skøyterevolusjonen.

Det er i dag grunn til å trekke fram rotreneren Thor Nilsen, seks av de aktive han har hatt ansvaret for, kommer hjem med medaljer som takk for innsatsen.

Nilsen får nøye seg med å dele æren. Men han er en trener som innenfor et fattig norsk idrettsmiljø tidlig skilte seg ut, og han har de samme menneskelige egenskapene som gjorde Stein Johnson til en stor trener.

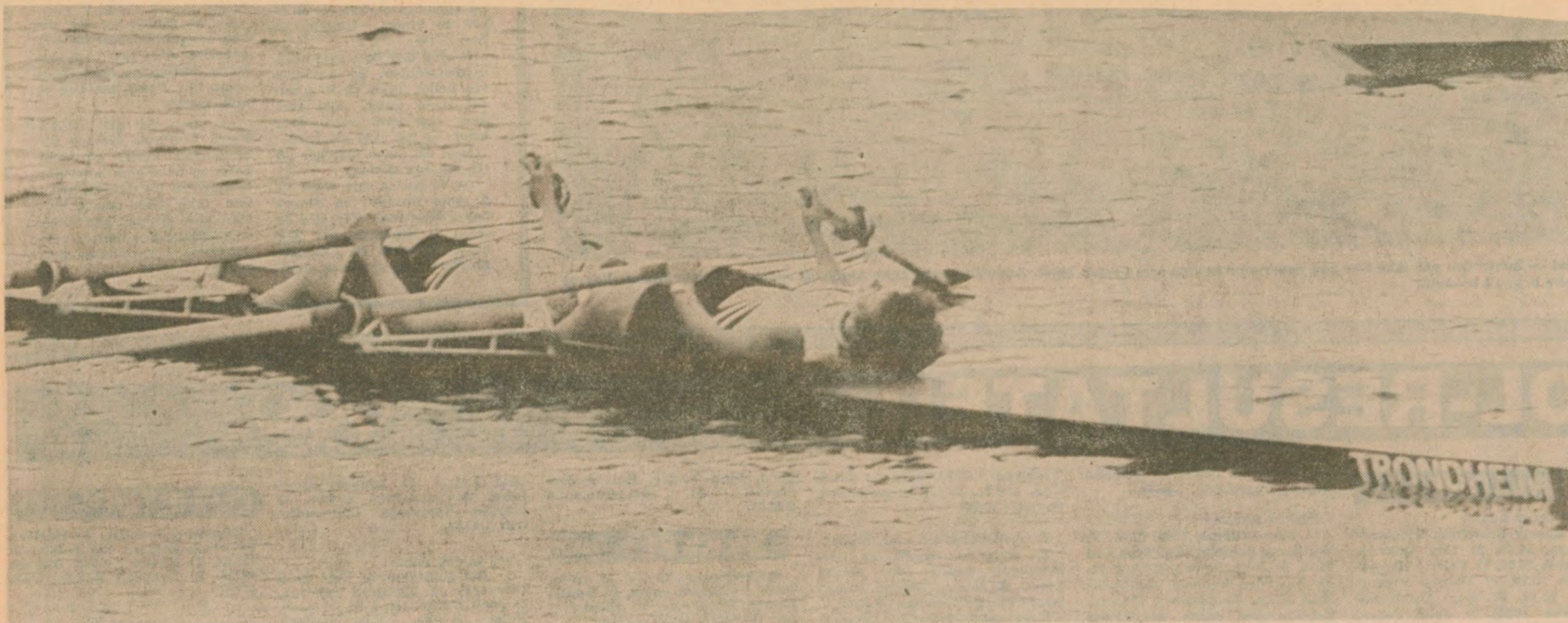
Ikke alle går det like bra med. Sveriges diskoskaster Ricky Brucks som ble slått ut i forsøket fredag, måtte ha legebehandling og passes på hele døgnet, man var redd for hva han kunne finne på.

Vår egen Leif Jenssen vil heller ikke minnes disse lekene med glede, og det er nok et spørsmål om han skulle belaste seg så kraftig ved å reise til disse lekene som han ikke var skikket til å delta i. Dette forsto han nok også selv og frykten for å møte på podiet ble for stor. Derfor forsvarte han seg på forhånd ved å si at han gikk inn for medalje eller intet. At det ville bli intet uansett gjorde at han møtte enda dårligere forberedt enn forsvarlig.

GULL

**Frank og Alf: Det var
bare OL-gull vi manglet**

Totalt utmattet etter 4.-plassen: Solfrid Johansen og Ingunn Brechan i dobbeltsculleren «Trondheim».

Tre måneders samarbeid slutt

Og Solfrid Johansen og Ingunn Brechan vet ikke om de møtes hjemme

Av
Allan Aabech

MONTREAL

De drukner litt i medaljebrusen rundt norsk roing i dag, dobbeltscullerjentene Solfrid Johansen og Ingunn

Brechan.

De fikk den verste plassering noen kunne ønske seg i en finale, plassen nærmest bronsemedaljen. Ikke desto mindre var de fornøyde med sin innsats. En 4. plass og beste ikke-østeuropeiske nasjon gir grunn til det.

Etter tre måneders samarbeid i dobbeltsculleren, er alt forbi. De vil aldri mer sitte i samme båt. De vet ikke en gang om de vil møtes som konkurrenter i singlesculler i NM seinere i sommer.

— Det er fristende å fortsette samarbeidet nå. Avstan-

den fram til de beste er ikke stor, men utdanning og familieliv må gå foran. Det var moro så lenge det varte, sier de. Og la det være sagt med det, vi har aldri angret.

De hadde regnet med å slåss med Bulgaria om bronse lørdag. Overraskende gikk

imidlertid Bulgaria hen og tok gull foran DDR og Sovjet.

— Så lenge vi rodde det vi visste vi var gode for, kan vi ikke klage.

DDR tok 4 av 6 gull i dameroingens finaler. Bulgaria

de to andre. Ingunn Brechan og Solfrid Johansen ble beste nordiske roere og skaffet Norge tre olympiske poeng.

Foto
Tom Martinsen

— Visste vi kunne ta sølv

Av
Allan Aabech

MONTREAL

I den norske garderoben etter dobbeltscullerens OL-bragd. Alf Hansen sitter og beundrer sin gullmedalje mens Frank er på dopingkontroll.

Inn kommer firer uten styrmann-mannskapet. Ingen overhøytelige gratulasjoner, synes vi. Bare en konstatering av at kameratene hadde vunnet gull. Ellers var det halvannen time til de selv skulle ro finale og få sjanse til å vinne en selv.

— Vi så bare starten på dobbeltscullerfinalen på TV før vi måtte reise fra leiren. Men vi regnet det som sikkert at Alf og Frank ville vinne. Egentlig var vi mest nysgjerrige på hvordan medaljene så ut, sier Rolf Andreassen.

— Om det betydde noe for dem at Hansen-brødrene hadde vunnet gull? Om det gav dem inspirasjon?

— Jeg tror ikke det. Vi var selv innstilt på en medalje, og visste at sølvet var innen rekkevidde om vi bare rodde like godt som til semifinalen, mente Andreassen.

Om bord på denne båten sitter 4 roere som sammen med Hansen-brødrene har dannet kjernen i norsk roing i 70-åra. Fra det begynte med bronse for firer med styrmann i kanadiske St. Cathrine i 1970. I fjor fikk ingen av dem sving på sakene. De var mette på roing. Etter et felles møte med roforbundet foran denne sesongen gikk alle inn for å gjøre en siste kraftanstrengelse for å komme til OL.

Det har vært tre måneder under hardt psykisk press. Ingen andre enn de selv og roforbundet har hatt tro på dem. De måtte gjennom harde kvalifiseringer som ville ha tatt over skuddet fra dem om de ikke hadde vært så forbannet innstilt på å få oppleve denne dagen i går.

Det er temperament, lagånd og harmoni om bord. De har satt seg det felles mål å vise at det når som helst kunne ha kommet et et skudd for baugen, som det har gjort før.

Ole Nafstad har EM-sølv og bronse fra før i denne båttypen. Arne Bergodd og Rolf Andreassen kom om bord i 1973. Året etter var de på sitt beste, men

Finn Tveter — totalt utkjørt — kaster opp under premieutdelingen mens de andre klapper for sine konkurrenter.

Nafstad fikk et sykdomsavbrekk på to måneder, og i Luzern-VM var det magesjuke om bord.

ALLERGI-PLAGER

I år har ikke uvissheten vært mindre. Arne Bergodd har allergi-plager som heldigvis ikke har slått slik ut her i Canada

som det gjør i Europa. Et usikkerhetsmoment var det likevel. Under semifinalen ble Ole Nafstad forkjølet. Verken Finn Tveter eller Rolf Andreassen driver løpetrening men tar det igjen på sykkel.

Det skulle være unødvendig å fortelle hva de har forsakert som

norske topproere. Men de er robegavelser som tidlig fikk vite at de kunne hamle opp med østeuropéiske statsamatorer.

Finn Tveter sitter igjen med en gjeld på 90 000 kroner takket være kombinasjonen studier og roing. De øvrige har familie, leiligheter og hus. Og følgelig også

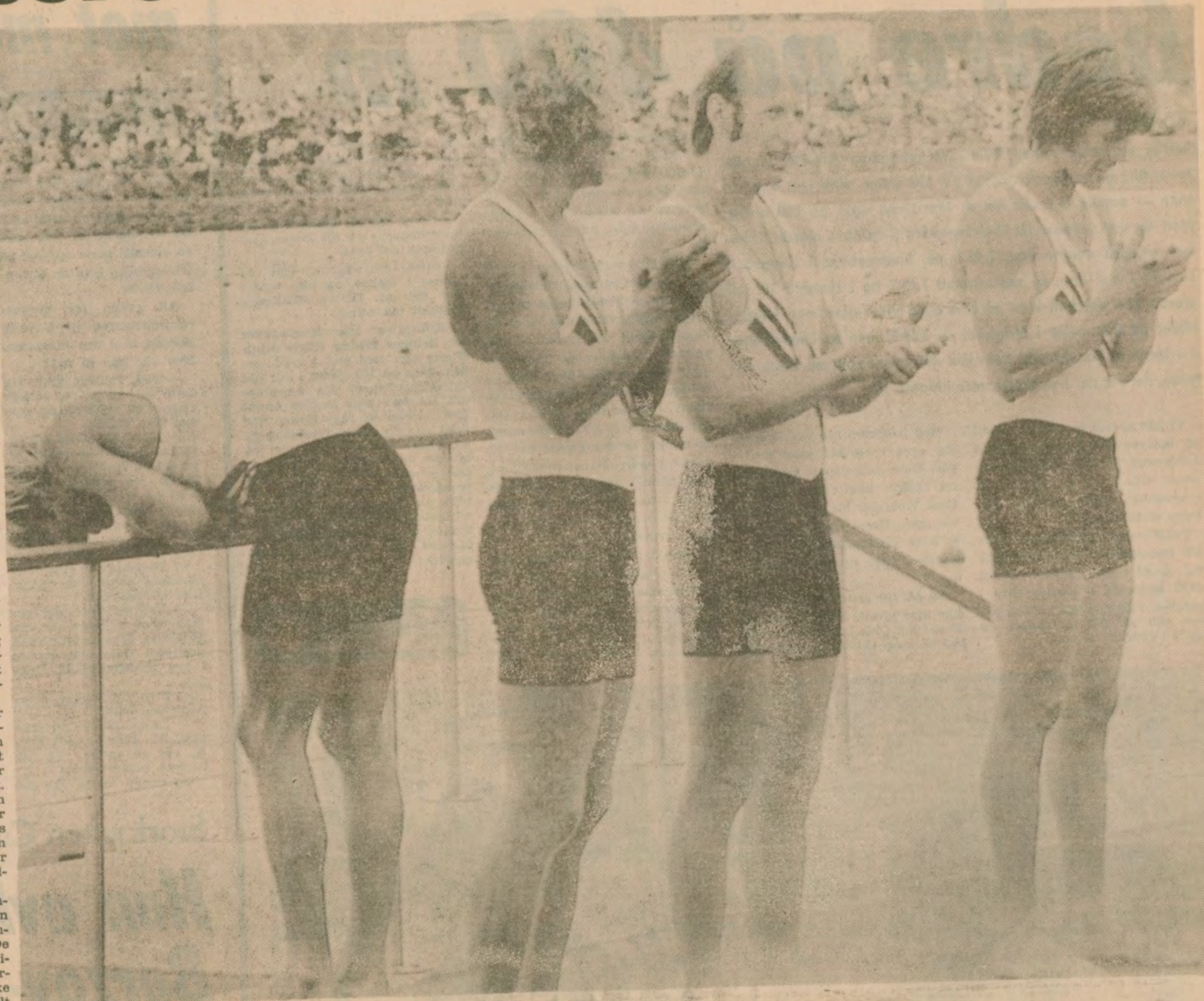
ansvar.

—Det er følt når en må låne penger for å betale gjeld, sier Rolf Andreassen.

— Men sannelig er det verdt det å ha så stor gjeld når man etter 7 års roing belønnes med OL-sølv, mener Finn Tveter. De krever ikke noe av andre enn seg

Foto
Tom Martinsen

selv, og det er meget. Således overgikk de vel nesten seg selv i går.

Gullfest for GULL- guttene

Av THOR ULLERØ

..I går kveld var det gullfest i Olav Schous vei 13 i Oslo. Hjemme hos onkelen til hele Norges gullgutter, Alf og Frank Hansen. I går var også fødselsdagen til onkel Åge Larsen. Og hvilken presang han fikk. Ikke rart han var glad, likesom alle de andre slektningene til Alf og Frank. Den eneste som ikke var riktig i gullstemning var Frank og Torunns fire år gamle sønn. Han hadde fått vannkopper i går, den dagen far tok olympisk gull. Men han så det på TV, og han kjente pappa igjen. Men det som forundret ham mest var at mamma også var på TV. Og at hun gråt, det forstod han ikke.

— Jeg greide ikke å holde tårene tilbake, selv om jeg var aldri så mye på fjernsyn, sier Torunn Hansen. Jeg vet hva denne seieren betyr for dem, jeg vet hva vi alle har måttet forsake.

Også mamma Hansen da. Som

hadde dratt ut til hytta i Enebakk, der hvor Alf og Frank tok sine aller første rotak. I pappas pram. Dit drog hun med reise-TV. — Jeg gikk bare rundt meg selv og gråt av glede, utbrøt hun etterpå.

Og ved halv-ellevetida i natt var det spesielt to som var preget av stundens alvor. Da Dagbladet ordnet telefonisk kontakt mellom Torunn og Frank Hansen.

— Gratulerer — jeg er så stolt av dere. —

— Takk skal du ha.

Så ble det stille en stund. Ikke så lett å si det med ord alltid. Når det ligger en halv verden mellom de to som snakker. Da det kanskje er så ekstra mye en gjerne ville sagt.

— Jon lengter etter deg.

— Si at pappa snart kommer hjem til ham.

— Han har fått vannkopper.

— Det er ikke alvorlig vel?

— Neida. Det er bare en barnesykdom, vet du. Sånn som alle barn får. Han var oppe og så på deg på fjernsyn i dag — kjente deg igjen. Men nå må du love meg at dere kjører forsiktig nedover i statene — i den racer bilen.

— Det er ikke noen racerbil — det er en Cadillac.

Skål for gull-guttene! Med champagne som Dagbladet spanderte. Fra venstre: Torunn Hansen, Randi Hansen, Åge Karlsen, Gullborg Larsen, Jorunn Larsen, Margit Jakobsen og Jan Åge Larsen. Foto: Eva Storvestre.

Dobbeltsculleren kunne vært oppløst i mai

Av
Allan Aabech

MONTREAL

— Man tenker ikke klart når man står på en seierspall og får medaljen hengt om halsen. Det banker og verker i hodet og vi er ikke bevisst hva som skjer. Det er først nå lenge etterpå at man forstår hva som har skjedd.

Slik valgte Frank Hansen å si det etter gull-løpet sammen med sin bror Alf her i går. Da de ved 11-tida Montreal-tid nådde det mål de hadde satt seg.

Seinere på dagen var tankene mange. Da firerfinalen gikk og en norsk sølvmedalje ble vunnet står Alf Hansen på takterrassen og følger med. Han sier:

— Det har vært en vanskelig tid siden vi rodde sammen i dobbeltsculler i 1973. Året etter at Frank vant OL-sølv i München sammen med Svein Thøgersen. Han ville ha den beste båten, ville være den som gjorde det godt. Han stolte vel ikke på at jeg kunne erstatte Thøgersen denne gangen.

Det ble brudd mellom brødrene den sommeren. I Moskva-EM var München-solvguttene sammen igjen. Sykdom satte dem imidlertid utenfor igjen. I 1974 ble det brødrene igjen. Etter bare en måned på vannet kom et nytt brudd. Alt ordnet seg, men familien Hansen hadde snudd storebror Frank ryggen om han ikke hadde villet ro sammen med Alf.

AVSTANDEN SKRUM- PET

Det var også på dette tidspunkt at Alf begynte å hamle opp med sin bror i single-

sculler. Avstanden dem imellom skrumpet inn. I VM i Luzern vant de sølvmedalje.

Og da de hadde mottatt VM-gullmedaljene i Nottingham i fjor, ble de diskret pakket til side. Det var ikke disse medaljer de var ute etter. Skulle det være noe, måtte det bli OLgull.

Frank var ikke fornøyd. Han syntes aldri de rodde godt nok. Og da han i våres fikk et treningsavbrekk på en måned, svant humøret. Psykisk var de langt nede.

Under treningsleiren i Ratzeburg midt i mai måtte trener Thor Nilsen og bror Alf gi ham et ultimatum.

— I løpet av to minutter skal du bestemme deg for om du fortsatt skal ro sammen med Alf i dobbeltsculler eller ikke. Vi vil ikke høre at du ikke gidder mer. Ta en avgjørelse her og nå. Ellers satser vi alt i singlesculler. Det var det som ble sagt, ifølge Frank Hansen. Da tidsfristen var omme, sa Frank OK. Ikke overbevisende, men villig til å prøve igjen.

Deretter fulgte suksessen i Duisburg, Luzern og Amsterdam. Det endte med OL-gull her i Notre Dame-bassenget i går. Frank Hansen sier:

— Jeg har tatt mine siste

åretak som internasjonal roer.

Mens Alf satser på å komme til VM i New Zealand om to år.

— Om det er en fordel å være brødre når man skal opptre som et romanskap.

— Avgjort, sier Alf. Vi tenker på mange måter likt. Har liksom en innebygd kommunikasjon. Den ene vet hva den andre tenker. Den ene vet hva den andre gjør. Den ene vet hva den andre tenker. Den ene vet hva den andre gjør. Den ene vet hva den andre tenker. Den ene vet hva den andre gjør.

— Men det var psykisk hardt å ro sammen med Frank de første to åra. Når noe gikk galt, følte jeg det var min skyld. Det gjaldt å kunne slå ham i singlesculler.

I denne båten tok Frank og Alf sine første rotak. Men her er det far som ror, på Børtervannet i Enebakk i 1951. Alf og Franks far fikk ikke oppleve at sønnene vant OL-gull, men han lærte dem de første tekniske ferdighetene de seinere har videreutviklet til å bli best i verden.

- Her skulle mor vært

Av ALLAN AABECH

Det var liksom noe som manglet, syntes norsk rosports første OL-gullvinnere da de med medaljene om halsen ruslet rundt på OL-arenaen under fortsettelsen av konkurransen går

Vi skulle gjerne hatt mor med hit, men det ville blitt for dyrt og det var vanskelig å skaffe innkvartering. Men vi vet ikke om hun så på oss på TV hjemme. Vi ville ikke hatt nerver til å se noen i vår familie ro en OL-finale, sier Frank Hansen.

Noe har manglet Hansenbrødrenes tilværelse de siste åra. For dem har roingen vært hele livet, og det har gått ut over familieliv og økonomi. Men intet i verden har kunnet få disse til å stå over en trening. For de har hele tida vært innstilt på å vinne OL-gull en dag. Vi ville ikke si det til noe menneske, men vi var fast bestemt på å vinne denne gangen. Mer overbevist ble vi etter forsøksheatet og semifinalen siste uke. Men vi begynte å frykte engelskmennene etter semifinalen. De har aldri vært så nære oss, og overraskelsen er stor over at det var de som fikk sølv og ikke DDR. Men vi hadde det psykiske overtaket på våre konkurrenter, og framfor alt troen på oss selv. Vi la opp løpet med tanke på å komme inn i en rolig rytme oppunder maksimal yteevne hele veien. Gikk det ikke da, var vi ikke

1956. Frank og Alf (fra venstre) med mor i midten. På bærtur i Enebakk.

bedre, forteller Frank og Alf.

Som brødre er de på mange måter like, men samtidig også så forskjellige. Frank er pessimisten, Alf optimisten.

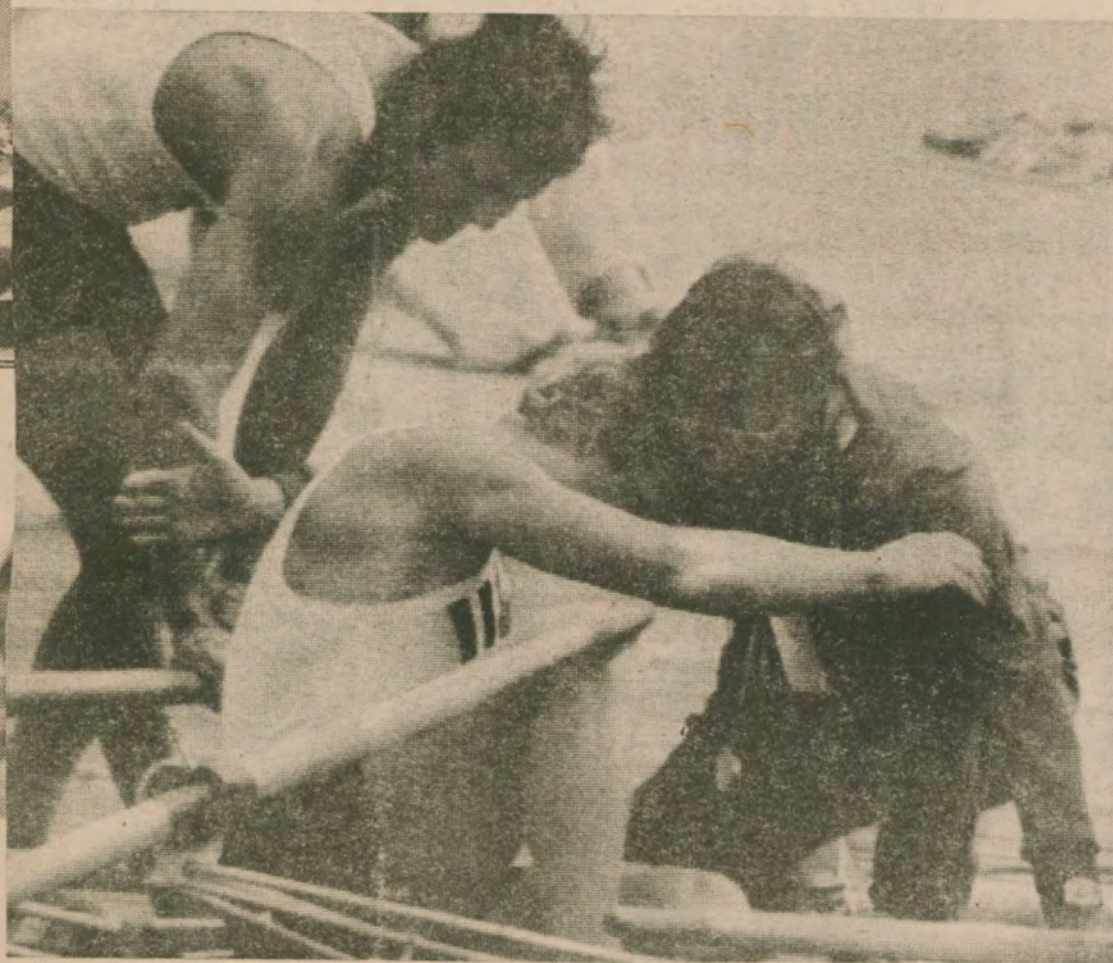
— Da vinden rusket i oss på vei til start, gjorde motvinden oss usikre. Frank sa at i dag vinner vi ikke. Vi får takke rui-

nen for at vi ikke kom ut av balanse, men rodde slik vi vet vi kan, sier Alf.

S MEDALJEFYLTE ÅR ENDTE MED NSEN-BRØDRENE RUUD-FORMAT

2000

er Thor Nilsen gratulerer Frank og Alf Hansen med gullet. Nå gir han seg, i likhet med Frank

Seks minutter ga lønn for 1200 t. overvåking

MONTREAL (VG) — Knut Amundsen fikk et slag i ansiktet da firer med styrmann urettferdig nok ikke kom til semifinalen. Desto større var trenerens glede da Nafstad-fireren forset inn til sølvmedalje. Selv lenge etter at båten hadde lagt til bryggen sto dhan der med klump i halsen og våte øyekroker.

Drammensgutten som selv var et fattig tiendel fra nordisk mesterskap i sin tid, har en del av været for den uventede suksessen. Han har lært Arne Bergodd og Rolf Andreassen å ro. Tok over da de som

uferdige roere startet sin annen sesong i Drammen. Senere har han kjørt denne fireren fram til bronse i Moskva-EM — før de satte punktum.

Knut Amundsen har fulgt dem gjennom flere år — riktignok med Finn Tveter som ny mann i båten denne sesongen etter at Odd Gustav Sørum gav seg etter Moskva og karene ikke ville satse for fullt ut i fjor.

Men bare siden mars har han sett dem ro millioner av tak, han har fulgt dem på vannet i 1200 timer mens de har forberedt seg til lekene her i Canada. Kvartetten har tatt 99 prosent av sine rotak

Suksessen kom. Løpet de presterer under Amundsens kritiske blikk.

Suksessen kom. Løpet de presterer var perfekt fra ende til annen. Starten var bedre enn vi har sett den før, fra 500 til 1000 meter gikk de som vanlig sterkest av samtlige, varo ppe og truet den østtyske ledelsen. Svakheten inn mot mål kom til syne, men de var aldri truet. Full kontroll over kampen om anneplassen.

— Hva nå, Knut Amundsen?

— Ærlig talt, jeg vet ikke. Jeg må få skikkelige betingelser får å drive fram et godt mannskap ellers blir det å pusle i det små hjemme i Drammen.

MONTREAL (VG) — Frank og Alf Hansen har tatt VM-sølv og VM-gull og OL-gull sammen. Hver for seg har Frank sølv i SM, VM og OL, Alf har bronse i VM. OL-seieren sendte dem rett inn i den mest eksklusive kjerne av norske idrettsmenn, i brødre-sammenheng kan bare Sigmund, Birger og Ashjørn Ruud sammenlignes.

Frank begynte å ro for 14 år siden, lillebror Alf to år senere. Men først i 1973 forsøkte de å sette seg sammen i en båt. Eksperimentet var en fiasko. Frank var ikke fornøyd med sin bror: Like før EM i Moskva spurte han OL-makkeren Svein Thøgersen om å komme tilbake, og broren ble satt over i en firer.

«Thøger» gav seg

Året etter gav Thøgersen seg for godt. Brødre-forholdet som hadde vært noe bortimot uvennlig siden

de skilte lag, måtte mykes opp. Alf hadde trent i sinne vinteren igjennom, satte seg sammen med broren igjen og utpå høsten rødde de hjem VM-sølv i Luzern. Før det i fjor ble gull i Norringham.

Selv om Frank (31) hadde mest laurbær av de to, så var det Alf (28) som åpnet ballet. I 1970 reiste nemlig Norges roere hit til Canada for å hente VM-heder. Vi hadde samlet alle gode krefter i en åtter for første gang og skulle gjøre det store. Atteren sviktet, men fire karrer som ikke var gode nok til båten seilte opp og tok bronse i firer med styrmann — anført av Alf Hansen.

Gull-alderen

Veien var lagt åpen for gullalderen i norsk rosport. Den ser slik ut:

VM 1970: bronse firer uten

EM 1971: sølv firer uten og dobbeltsculler

OL 1972: sølv dobbeltsculler

EM 1973: bronse firer uten

VM 1974: sølv dobbeltsculler

VM 1975: gull dobbeltsculler

OL 1976: gull dobbeltsculler og sølv firer uten

Bortsett fra 1973 har Hansen-brødrene vært med på å ta medalje — de tre siste sesongene i samme båt. De har satt kronen på verket til en periode norsk roing aldri får oppleve maken til. Siden Christiania roklubb debuterer i OL-sammenheng 1912 med å ta bronse i firer har bare Fana-åtteeren bronse fra London 1948 gitt os internasjonale laurbær før 1970.

Gårsdagens resultat var altså lønnen for 64 års slit i en liten gren med små ressurser. Det er resultatet som vil bli stående i fokus for alltid. Søndag 25. juli 1976 da to brødre feide over målstreken klokken 11.54 og var olympiske mestere.

Finn Tveter (t.v.) ble så sliten at han måtte brette seg under medaljeutdelingen. Her trøstes han av kamerat Rolf Andreassen.

TIDENES BRØDRE- TRIUMF

Ski-brødrene Ruuds innsats i 30-årene er idretts-historie. Det er også den triumf Alf og Frank Hansen kunne feire i Montreal i går — blant annet sammen med OL-komiteens formann Arne B. Mollén (bildet). Men nå er det slutt etter OL-seieren takker Frank for seg og legger årene på hylla.

● SPORTEM

Seks minutter ga lønn for 1200 t. overvåking

MONTREAL (VG) — Knut Amundsen fikk et slag i ansiktet da firer med styrmann urettferdig nok ikke kom til semifinalen. Desto større var trenerens glede da Nafstad-fireren føreset inn til sølvmedalje. Selv lenge etter at båten hadde lagt til bryggen sto dhan der med klump i halsen og våte øyekrokar.

Drammensgutten som selv var et fattig tiendel fra nordisk mesterskap i sin tid, har en del av væren for den uventede suksessen. Han har lært Arne Bergodd og Rolf Andreassen å ro. Tok over da de som

uferdige roere startet sin annen sesong i Drammen. Senere har han kjørt denne fireren fram til bronse i Moskva-EM — før de satte punkting.

Knut Amundsen har fulgt dem gjennom flere år — riktignok med Finn Tveter som ny mann i båten denne sesongen etter at Odd Gustav Sørum gav seg etter Moskva og karene ikke ville satse for fullt ut i fjor.

Men bare siden mars har han sett dem ro millioner av tak, han har fulgt dem på vannet i 1200 timer mens de har forberedt seg til lekene her i Canada. Kvartetten har tatt 99 prosent av sine rotak

Suksessen kom. Løpet de prestet under Amundsens kritiske blikk.

Suksessen kom. Løpet de prestet var perfekt fra ende til annen. Starten var bedre enn vi har sett den før, fra 500 til 1000 meter gikk de som vanlig sterkest av samtlige, varo ppe og truet den østtyske ledelsen. Svakheten inn mot mål kom til syne, men de var aldri truet. Full kontroll over kampen om annenplassen.

— Hva nå, Knut Amundsen?

— Ærlig talt, jeg vet ikke. Jeg må få skikkelige betingelser får å drive fram et godt mannskap ellers blir det å pusle i det små hjemme i Drammen.

Finn Tveter (t.v.) ble så sliten at han måtte brette seg under medaljeutdelingen. Her trøstes han av lagkamerat Rolf Andreassen.

Selv om Frank (31) hadde mest laurbær av de to, så var det Alf (28) som åpnet ballet. I 1970 reiste nemlig Norges foere hit til Canada for å hente VM-heder. Vi hadde samlet alle gode krefter i en åter for første gang og skulle gjøre det store. Atteren sviktet, men fire karrer som ikke var gode nok til båten seilte opp og tok bronse i firer med styrmann — anført av Alf Hansen.

Gull-alderen

Veien var lagt åpen for gullalderen i norsk rosport. Den ser slik ut:

VM 1970: bronse firer uten

EM 1971: sølv firer uten og dobbeltsculler

OL 1972: sølv dobbeltsculler

EM 1973: bronse firer uten

VM 1974: sølv dobbeltsculler

VM 1975: gull dobbeltsculler

OL 1976: gull dobbeltsculler og sølv firer uten

Bortsett fra 1973 har Hansen-brødrene vært med på å ta medalje — de tre siste sesongene i samme båt. De har satt kronen på verket til en periode norsk roing aldri får oppleve maken til. Siden Christiania roklubb debuterer i OL-sammenheng 1912 med å ta bronse i firer har bare Pana-atteren bronse fra London 1948 gitt os internasjonale laurbær før 1970.

Gårsdagens resultat var altså lønnen for 64 års slit i en liten gren med små ressurser. Det er resultat som vil bli stående i fokus for alltid. Søndag 25. juli 1976 da to brødre feide over målstreken klokken 11.54 og var olympiske mestere.

....og fjerdeplass

— Vi fikk til et nærmest perfekt løp, og kunne ikke gjort det bedre enn det vi presterte i dag. På forhånd var vi enige om at vi måtte si oss fornøyd med innsatsen om vi bare rodde opp mot vårt beste. Vi er da også

tilfreds med plasseringen, spesielt sett på bakgrunn av at det så nokså mørkt ut da vi kom hit til Montreal etter sykdom tidligere i sesongen.

Ingunn Brechan (22) og Solfrid Johansen (20) var glade for

sin 4. plass og tre olympiske poeng i kvinnenes rofinale lørdag, til tross for at de bare var 2.25 sekunder fra å ta bronse.

— Etter ca. 500 meter trodde jeg faktisk at vi hadde en sjanse. Da lå vi bare halvannen

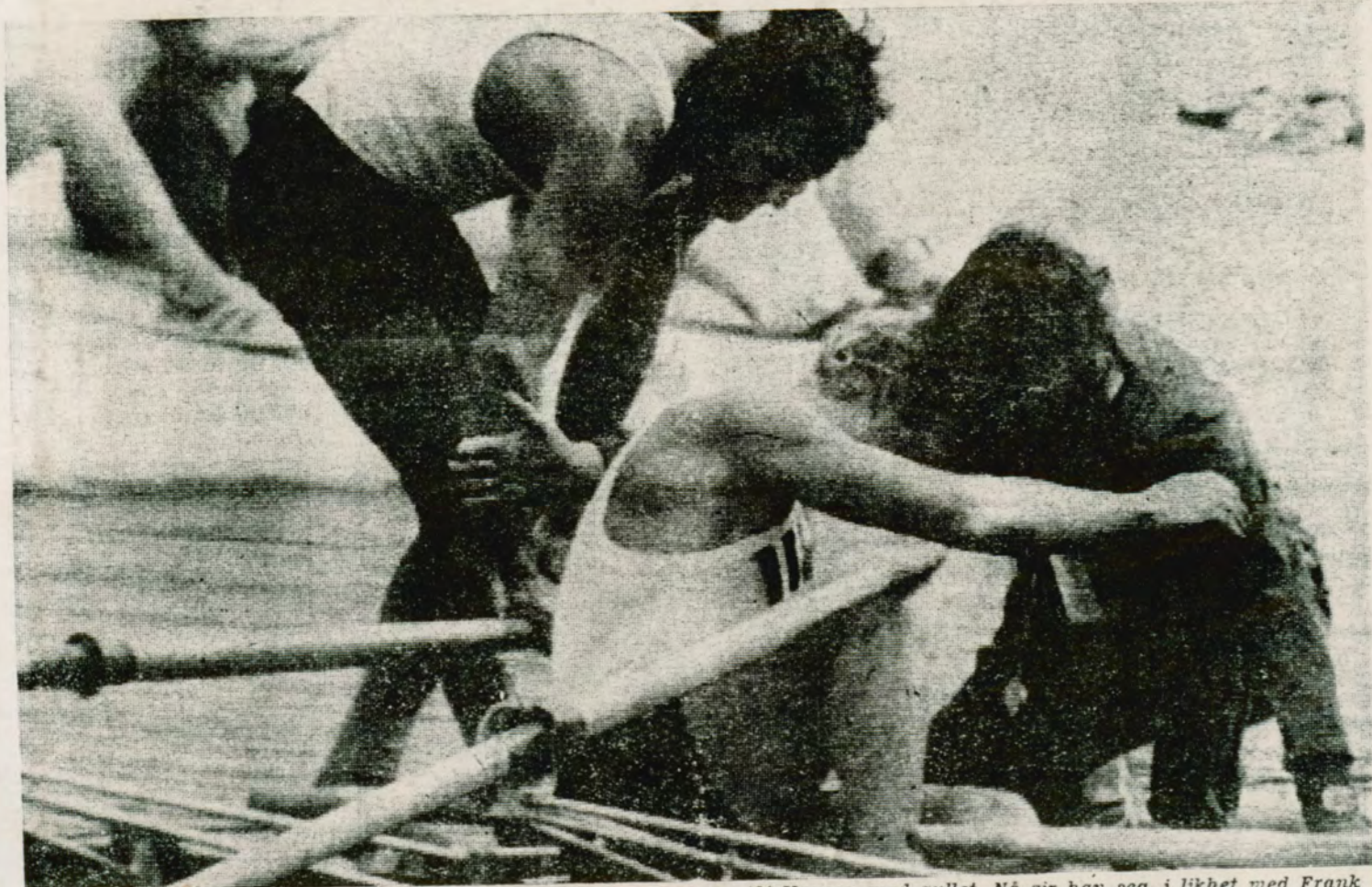
til jentene

meter bak Sovjet, og vi pleier jo å få til en sterk avslutning. Men det var ikke akkurat småfolk i Sovjets båt, og vi hadde lite å svare med da de dro på inn mot mål, sa Ingunn.

— For mitt vedkommende må jeg si at jeg hverken så eller hørte stort under løpet, sa Solfrid Johansen. Jeg rodde så det svartnet for øynene og hadde ingen peiling på hvordan vi lå an i forhold til Sovjet.

— Det kom nokså overraskende på oss at Bulgaria skulle vinne. Jeg holdt selv en knapp på Sovjet, og det var Bulgaria vi hadde tatt mål av oss til å slå i kampen om bronsemedaljene, sa Ingunn.

SEKS MEDALJEFYLTE ÅR ENDTE MED HANSEN-BRØDRENE I RUUD-FORMAT

«Takk for alt!» — gutter4. Trener Thor Nilsen gratulerer Frank og Alf Hansen med gullet. Nå gir han seg, i likhet med Frank Hansen.

MONTREAL (VG) — Frank og Alf Hansen har tatt VM-sølv og VM-gull og OL-gull sammen. Hver for seg har Frank sølv i SM, VM og OL, Alf har bronse i VM. OL-seieren sendte dem rett inn i den mest eksklusive kjerne av norske idrettsmenn, i brødre-sammenheng kan bare Sigmund, Birger og Asbjørn Ruud sammenlignes.

Frank begynte å ro for 14 år siden, lillebror Alf to år senere. Men først i 1973 forsøkte de å sette seg sammen i en båt. Eksperimentet var en fiasko. Frank var ikke fornøyd med sin bror: Like før EM i Moskva spurte han OL-makkeren Svein Thøgersen om å komme tilbake, og broren ble satt over i en firer.

Overtalelse gir jenter på pallen

MONTREAL (VG) — Solfrid Johansen (20) og Ingunn Brechan (22) fjerdeplass er det bare Molla Bjurstedt som har prestert bedre av det svake kjønn i sommerleker for Norge — hun tok bronse i tennis 1912.

Tross det var ikke våre kvinnelige banebrytere på rostadion hundre prosent fornøyd. De var på medaljefest, men sier:

— Bulgarerne var langt bedre enn vi trodde, når de vant ble det for å hardt å kjempe med russerne som vant VM-gull i fjor om den siste medaljen.

Likevel var Johansen/Brechan på høyden halvveis, men fikk for en gangs skyld stryk i spurt.

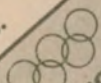
De kunne neppe gjort noen bedre innsats slik situasjonen var — de rodde på topp. Men hva hadde skjedd om Solfrid hadde unngått tre ukers avbrekk for avreisen og Ingunn ikke hadde hatt ribbens-trøbbel da de kom hit.

Bare en ting kan gi svaret på dette: ved at de stiller opp i VM neste år.

— Jeg hadde egentlig bestemt meg for å legge opp etter disse lekene, men må innrømme at lysten til å fortsette har blitt stor, sier fru Brechan. — Det er snakk om prioritering, veie idretten opp mot familie og videre studier — jeg vet ikke. Min mann, Knut, legger ingen hindringer i veien. Det kunne vært artig å prøve videre etter årets fine fremgang.

endte i champagne-skål og kransekaker

— Av ANNE-MOR MOST — To MONTREAL (VG) — To gullgutter, fire sølvgutter, to poengpiker — og alt i alt 15 sommerolympiske poengsamlet på en eneste gressplen. Det var generalkonsul Finn Madsen i Montreal som på denne måten ville bidra til feiringen av gårdsdagens roggull. Og hverken verten eller noen andre hadde vel noe imot at det ble mer enn gull å feire.

FOTOS
Jan Greve

De to ro-pikene våre, Solfrid Johansen og Ingunn Brechan er kanskje kommet litt i skyggen av medaljevinnerne, men de fortjener Blomster noe blomster de også. Blomster ble det riktignok ikke, men champagne og kransekake til samtlige medvirkende.

Trette, men lykkelige — skal man gripe til kilsjeer, er det vel først som ligger nærmest når det gjelder rogutene. — skal man for har man tatt olympiske medaljer og pressekonferanser og gratulasjoner, og avstandene i Montreal er heller ikke å spøke med, så egentlig hadde de knapt rukket mer enn å dusje og skifte for de stitte til gratulasjonsfest hos de to søstrene.

Men de fikk forsterket til kransekaker og oppmarsjert på Norge? Fyrbårne kransekaker fra Mollhusen sender alle slike med troppen til feiring av medaljer og andre begivenheter, og det er jo avgjørende at det blir bruk for dem.

Historisk dag

— En historisk dag for norsk ro-sport, en historisk dag for norsk olympisk idrett, sa Arne Mollen og måtte ta pause av bevegelse for han kom videre. Dessuten overrakte han brorene Hansen olympiakomiteens silkevipel, som fra og med siste vinterleker er blitt spesielt utdelt til alle gullvinnere. Bare tre har den. Og ange gode makter skal vel stå for at det skal bli utdelt flere til dem under disse sommerlekene. Og hvis noen trodde det var slutt med det, så tar de feil. For i går kveld var det fest på rostadion for alle roere som har deltatt i samtlige konkurranser her. Og rofestene fikk en vellykket innslag ved alle sommerleker, så det er ingen tvil om at brorene Hansens store dag fikk en vellykket avslutning.

Bildene:

Hvilken dag for Norge på ro-banen. Øverst t.v. for Hansen-brødrene blir de målmetert forst, deretter blir de målmetert forst, Statbo som gir dem gull-medaljene. Glade sølv-laget med medaljene, deretter sølv-laget med medaljene, dreassen, Knut Amundsen (trener) og Ole Nafstad og det store bildet gull- og sølvlagene som prøver kransekake. Fra venstre: Alf Hansen, Rolf Andreassen, Ole Nafstad, Frank Andreassen, Finn Nafstad og Arne Bergdahl.

— Av ALF-H. FREDSTAD og
BJØRN REESE (foto) —

Da Norge noen minutter over klokken halv fire i går ettermiddag fikk sin første gull-medalje i Montreal-OL utbrøt lille John Hansen: — Men mamma gråter jo.

John er bare fire og et halvt år gammel, sliter med vannkopper om dagen og ble ikke fyr og flamme fordi pappa Frank tok gull. Ja, hvilken annen sykdom skulle han ha på en slik dag?

— Det der har jeg jo sett før, sa John. Nei, at mamma lot tårene få fritt løp foran tusenvis av norske TV-tittere var mer å legge merke til.

— Jeg har lett for å ta til tårene, sier Torunn Hansen. — Jeg håpet bare at bildet av meg under finalen i dobbeltsculler måtte forsvinne fra skjermen. Men nei, sier fru Hansen.

Etter den vellykkede TV-redigeringen i går ettermiddag reiste en lykkelig fru Hansen til Sinsen sammen med Gulborg og Aage Larsen, tante og onkel av Johnsen-brødrene. Nærmere bestemt til Olaf Schous vei 13 der feiringen av gullet avløste Aage Larsens 62. fødselsdag.

En bedre presang enn gårsdagens triumf kunne han ikke ha ønsket seg.

— Fødselsdagene ligger tett i tett i familien i disse dager, sier Aage Larsen. Alf ble blant annet 28 år 13. juli og 4. august er det Franks tur. Han blir 31. Jeg nevnte dette før de satte kursen mot Montreal. «Glem ikke hvilken dag dere ror finalen på, sa jeg. Gjør ikke skam på min fødselsdag.»

Strålende opplagt

I Olaf Schous vei i går var også en strålende opplagt Randi Hansen, mor til de to brødrene. Etter hvert kom også hennes søster, Margit Jacobsen. Hun visste ikke om hun skulle le eller gråte over det som hadde skjedd. Her var nok en onkel, Reidar Olsen på plass, kusinene Jorunn Larsen og Mary Hansen og fetteren Jan Aage Larsen.

Og enda mer jubel ble det noe senere i går da Nafstad-fireren fosset inn til sølv-medalje og med følgende slutt-replikk fra fru Hansen:

— Har du sett på maken, det er ikke til å tro...

”MEN MAMMA GRÅTER JO” sa lille John da pappa tok gull

Gledestårene er borte, Torunn Hansen, kona til Frank, og ro-brødrenes mor, Randi Hansen, jubler over gullet. Franks sønn John, syntes ikke begivenheten var så stor. Han hadde jo sett det før. Dessuten hadde han vann(!)kopper og ville slett ikke fotograferes.

En av seks medaljevinnere fortsetter

MONTREAL (VG) — Ingen malurt i begeret, men la oss være klar over at rosportens fremtid ikke er lys i Norge. Karene som har sørget for de siste seks års internasjonale bravader er kommet til skjels år og alder, flesteparten vil gi seg.

Av gårsdagens seks medaljevinnere satser bare en mann for fullt neste år, nemlig Alf Hansen.

La oss ta dem for oss en for en:

Frank Hansen: Etter 14 år med intens trening sier 31-åringen stopp. Nå vil han ofre fritiden på familien.

Ole Nafstad: 6 sesonger med hardt slit har brukt det meste av

overskuddet. Han kommer til å slenge med fortsatt, men ikke i store internasjonale mesterskap.

Finn Tveter: Juristen fra Oslo har ikke tatt noe endelig farvel med rosporten, men kommer ikke til å satse i samme grad fremover. Noen flere internasjonale medaljer tar han ikke sikte på.

Arne Bergodd: 27-åringen fra Drammen synes VM-bronse og

OL-sølv får holde. Han gir seg helt.

Rolf Andreassen: Han har alltid sittet i samme båt som jevnaldrende Bergodd og trekker seg samtidig tilbake.

Alf Hansen: Han må bli vårt eneste internasjonale håp neste år. Han har vist stor fremgang i single-sculler og bør kunne hevde seg sterkt internasjonalt. Men 28-åringen får en tung bør å ta over —

nesten alene må han forsvare den roeren vi har tilrevet oss. Det blir ikke lett, men Alf tar sjansen.

Under årets OL ble vi beste vest-europeiske nasjon. Vesttyskerne har hatt hevd på den saken de siste årene, men klarte ikke å straffe gull, sølv pluss damenes fjerdeplass. Vi har hatt et lite, men du verden hvor kvalitetsfylt mannskap her borte. Bare statstrenerne profesjonister har slått oss.

Norge var uslåelige

MONTREAL (VG) — For oss er dette gull. Vi oppnådde alt vi kunne vente, slo alle som vi hadde den lengste sjansen til å komme foran i mål. Norge hadde vi gitt opp, Alf og Frank måtte ta gull.

Ordene kommer fra Chris Bailieu, stroke i den britiske dobbeltsculleren som fulgte våre gutter til døren. Han fortsetter:

— Vi forsøkte alt foran dette mesterskapet, spilte på nerver omkring vår lette båt, prøvde å skremme, ro forttere — men til ingen nytte. Vi ble bare slått av Norge.

Gullgutta løftes på gullstol av sølvgutta: Fra venstre: Finn Tveter, Alf Hansen, Ole Nafstad, Arne Bergodd, Frank Hansen og Rolf Andreassen.

”Russerne sprekker”!

MONTREAL (VG) — Vi visste stort sett hvor vi hadde østtyskerne, men ikke russerne. Da de åpnet i grassat fart skulle det godt gjøres ikke å la iveren løpe av med seg, men holde jevn takt og følge taktikken. Ved 1200 meter skjønte jeg saken var klar da Alf ropte: russerne sprekker, russerne sprekker.

Frank Hansen viste at årene har gjort ham til en stor idrettsmann — også mentalt. Gull-løpet var noe bortimot perfekt uten at de to lot seg affisere av konkurrenters taktiske krumspring. Brødrene kjørte sitt eget og Thor Nilsens opplegg, de vant med det.

SEIER'N ER VÅR!

Alf Hansen skriver autografer til en del norske eutusiaster på ro-stadion i Montreal. (VG-foto: JAN GREVE)

MONTREAL (VG) — Seier'n er vår, seier'n er vår. Ja, vi kan faktisk ennå i året 1976 oppleve å høre disse deilige strofene ved sommer-olympiske leker. Det til tross for at nivået i internasjonal idrett har nådd astronomiske høyder. Stadig kan vi få oppleve å se Norges flagg gå til topps på seiersmasten med østtyske og russiske flagg et par hakk lenger ned.

Det er slik at en gammel garvel sportsreporter både svetter og fryser på samme tid.

Alf og Frank Hansen gav oss en herlig opplevelse på det fantastisk flotte rostadion. Et så suverent gjennomført løp under et så gigantisk nervepress er nesten utrolig godt levert.

Sensasjon

Og så — før vi får summet oss etter gullet, kommer fireren fossende over banen til en nærmest sensasjonell sølv-medalje. Ja, en hel del av de norske pressefolkene var fortsatt i ferd med å sende hjem sitt stoff om brødrene Hansen da Bergodd, Andreassen, Tveter og Nafstad enda en gang la russerne bak seg. Enda en gang hadde vi slått en av gigant-nasjonene innen rosporten. Østtyskerne var det ikke noe å gjøre med denne gangen, men firerguttas prestasjon var likevel svært nær opptil brødrene Hansens.

En lykkelig kvartett som alle fire var med i München, men da i tre forskjellige båter. Og hvor ingen av dem opplevd den lykke å komme til finalen. En skuffelse den gangen. Men gutta bet tennene sammen og gikk løs på en ny beinhard treningsperiode. I dag angrer

KOMMENTAR

de ikke et sekund. De har fått lønn for strevet.

Oppofrelse

Og ingen aner hva som ligger bak av slit og oppofrelse for å komme på sølv-medaljeplass i dagens olympiske drett.

Hansen-brødrene hadde et enormt press på seg som storfavoritter og klarte det. Firer-gutta var i den motsatte enden av skalaen. De hadde alt å vinne. Absolutt ingen forlangte medalje av dem. Men begge båtene lyktes i å yte sitt maksimum og tiden er inne til å gi en stor bukett blomster til rotrenerne Thor Nilsen og Knut Amundsen. Deres største fortjeneste denne gangen var en glimrende psykisk oppladning av de to

mannskapene. Og det er slett ikke lett. Her finnes det ingen rene treningsmidler, ingen håndbøker å gå etter. Ingen preparater. Her kreves det individuell behandling av hver eneste mann — og det lyktes fullt ut for rotrenerne.

Dårlig råd

Et av Norges minste særforbund opplevde sin lykkeligste dag gjennom alle tider. Et forbund som ikke har noe annet å tilby sine aktive enn slit, såre hender og romper, dårlig råd og kummerlige reisemåter.

Kanskje finnes det likevel en fordel. De jenter og gutter som likevel satser på rosporten, er typer av rette slaget. Vi vet at østtyskerne og russerne kan bruke så mange penger hver dag på sine aktive som Norges Roforbund bruker på et helt år. Men penger er heldigvis ikke alt innen idretten heller. Det gjør at amatør-idretten fortsatt består.

I all viraken søndag ble de to jentene som scoret tre OL-poeng lørdag, nesten glemt. Men deres prestasjon var god nok og gjorde ro-bildet komplett.

Lykke-helg

Dermed gikk Norge fra null til 15 nasjonspoeng i løpet av helgen. Det er ytterst merkelig hvordan helgene er lykelige dager for oss i olympisk sammenheng. De færreste har vel glemt gullhelgen fra München da Knut Knudsen tok gullmedalje fredag kveld. Hansen Thøgersen sølv lørdag formiddag og Leif Jenssen gull lørdag kveld.

Og så i Innsbruck der Norge var nede for telling. Men Ivar Formo og Sten Stensen reddet fasten lørdag middag i løpet av noen få minutter med gull og sølv.

Trist skjebne

Lykkens gudinne smilte dessverre ikke til alle. Da heller ikke diskoskasteren Knut Hjeltnes. Han var noen fattige centimetere fra sjetteplassen. Han er fjerde nordmann som havner som nummer syv. Tidligere har vi jo hatt Harald Bundli, Jan Georg Iversen og bryteren Einar Gundersen.

Vi er altså med på mer enn en front. Ikke bare i roing. Tore Hennis skjebne er temmelig trist. Han fikk to poeng, men hans nederlag natt til lørdag var av aller tvilsomste type. Jeg har vondt for å tro at alt går helt riktig for seg i brytehallen. Det er lite vi kan gjøre med det som minnasjon.

Gull til null

Et annet skår i gleden er også Leif Jenssens miss i vektlofting. Han gikk fra gull til null. Leifs taktikk blir livlig diskutert her borte. Mange mener at han satset altfor høyt og altfor dristig. Det lyktes i München og han har vist ypperlige ting på treningen her de siste dagene. Men likevel: Å starte så høyt som han gjorde var vel å gamble for sterkt. Hans motto var tydeligvis gull eller ingenting. Om det er riktig eller galt?

Hva synes De?

I alle fall er det Leif Jenssen som bestemmer og nå er det for sent å angre.

En glad mor, fru Randi Hansen, jubler over sønnenes innsats i Montreal. Frank Hansens sønn John er 4½ år og tar det hele med ro. Han har sett pappa ro før! Forøvrig har han vannkopper og er mer opptatt av utslettene enn av gullmedaljen.

(Foto: Rolf M. Aagaard)

Han har sett pappa ro før

— Tenk om jeg ikke hadde kommet hjem tidsnok til å se fjernsynsoverføringen! Det ville ha vært forferdelig! Jeg som har fulgt med treningen siden Alf og Frank var små. Og så mye treningstøy som jeg har vasket og hatt til tørk i snorer over kjøkkenbenken og i stuen og overalt, sier Randi Hansen, mor til gårsdagens helter og gullmedaljevinnere

på rostadion i Montreal til Aftenposten.

Randi Hansen hadde vært på familiens hytte i Enebakk i helgen og trodde overføringen begynte ved halv syv-tiden igår kveld. — Kvant over tre kom jeg hjem til leiligheten i Borggaten 16 på Tøyen, og da var det noen som ymtet om at sendingen begynte allerede halv fire. Og ganske riktig. Det holdt med femten minutters margin! smiler Randi Hansen.

— Jeg har sett pappa ro før,

Jeg, utbrøt Franks fire og et halvt år gamle sønn, John, da pappa Frank rodde på det hardeste. Han var nokså likegyldig til det hele, men for oss andre var det en hard påkjenning for den norske dobbelt-sculleren dro fra engelskmennene og vi var sikre på seieren, forteller hun.

Ikke bare mens gullguttene Alf og Frank var små, men også den siste tiden har hun fulgt intenst med i treningsprogrammet.

— Frank bor nemlig i Hurum og Alf på Stovner, og da er det

gjærne blitt til at de er kommet rett fra jobben og hit for å spise middag før de dro på trening, sier Randi Hansen, som så gjerne deler gullguttene og gleden med hele OL-Norge.

Efter at dobbelt-sculleren var kommet i mål igår dro hun rett i fødselsdagsselskap til sin svoger, Age Larsen. Der var hele familien samlet, både onkler og tanter og fettere og kusiner. Og de hadde saktens god grunn til å feire.

— Alle var sikre på at Alf og Frank skulle greie det. De var oppsatt på å vinne, og vi har trodd på dem alle sammen, men det var likevel godt da vi fikk det bekreftet på ordentlig, sier Randi Hansen.

Franks kone, Tórunn, og sønnen John, har bodd hos farmor på Tøyen i helgen. Her har de hatt nok å gjøre med å ta imot telegrammer og blomsterhilsener og pressefolk. Avisene med bilder og reportasjer fra triumfen ligger i store stabler på spisebordet, og mamma Randi har lovet å ta vare på alt sammen til guttene kommer tilbake.

Unge John fulgte fjernsynssendingen fra divanen i stuen. Han har vannkopper for tiden og skal få bo i byen hos farmor til han blir bra igjen. Han kjente godt igjen Frank på skjermen, men han forsto nok ikke hvorfor han så sin mor samtidig innfelt i et hjørne av TV-skjermen. For hun var jo ikke i Montreal! sier Randi Hansen. Og dessuten skjønte han slett ikke hvorfor mamma gråt da pappa hadde vunnet, men idag er det jeg som er begynt å sippe, har nok ikke skjönt det helt før nå, smiler hun unnskyldende.

Champagne og norsk kransekake

Aftenpostens OL-redaksjon
ELISABETH HØLTE

Montreal, 26. juli.

Seks tunge og deilige olympia-medaljer i gull og sølv lyst omkapp i generalkonsul Finn Madsens have i Montreal, og alle vi norske vandret omkring med et hullsalig smil og drakk champagne til Olympiakomiteéns fire optimistisk medbragte kransekaker fra Oslo. Verden og dagen var vår, og aller mest Frank og Alf Hansens, som til å begynne med var beskjedne nok til å la gullmedaljene henge innenfor skjortene. Men også solvgutta i Hafstad-fireren — Ole Nafstad, Arne Bergodd, Rolf Andreassen og Finn Tveter — tok frem sine kjeder etterhvert, og alle skulle kjenne på olympia. Men båten som bar gullet over målstreken, den sveitsisk-bygde dobbeltsculle- ren Hansen-brødrene fikk i mai, har de solgt for 5000 sveitserfranc til en sveitser som er i Montreal for tiden. Det ville blitt altfor dyrt på ta den hjem til Norge. 20 000 kroner, nevnte noen.

Trener Thor Nilsen, som har sin absolutte del av æren og nå føler han kan tillate seg å reise hjem for å trene sine svensker, er ikke den som henfaller til sentimentalitet, men innrømmet at dette er stas.

— Gutta tar det hele rolig og har begge bena på jorden. Her har vi enda en gang bevist at lille Ola kan slå gigantene med et skikkelig forberedt og planlagt skipptak, sier han. Og vi snakker om gull-fireren fra Mexico og Hansen-guttas verdensmesterskap fra Nottingham ifjor.

«Solvguttene» kommer til å holde seg i Montreal-området foreløpig, men når Frank og Alf Hansen nå skal feire, stikker de mandag en tur til New York for å se seg om for et par dager, etter den store dansefesten nede på rostadion søndag kveld. — Sjømannskirken har ordnet New York-turen for oss, til og med en leilighet vi kan bo i de to dagene, sier

Norske kransekakeringer i olympisk rolle under seiersfesten. Fra venstre Alf Hansen, Finn Tveter, Rolf Andreassen, Frank Hansen, Arne Bergodd og Ole Nafstad. (Foto: Oddbjørn Monsen.)

Frank Hansen. Blant annet skal han på jakt i stormagasinen der etter lekesaker til sin 4½ år gamle sønn John, som har fått vannkopper mens far er på OL. Så er det tilbake til Montreal, for så mye fin frilidrett samlet på ett brett har de ikke tenkt å gå glipp av.

Lillebror Alf Hansen kommer til å fortsette sin suksess i singlescul- ler, men for Frank Hansen var dette slutten på ro-karrieren.

Bedre Gloria-avslutning kan man neppe få...

— Jeg blir 31 år når jeg kommer hjem og har holdt på å trene siden 1962. En gang må man slutte, og nå passer det bra. Har ikke dilla lenger, mens det før var sånn at ikke ti ville hester kunne holdt meg borte fra roingen. Nå er ikke roing noe jeg absolutt må drive med lenger. Ambisjonene daler, og roingen blir mer og mer en jobb. Da er det bedre å kutte

ut, sier den eldste Hansen-brøren og lar oss tittle nærmere på trælene inne i hendene. Noen silkehender har roer-esset ikke.

— Men de er verre om våren — nå er de ikke så verst, ler han.

— Er det ikke litt rart å skulle ta farvel med topp-roingen her du sitter med gullet rundt halsen?

— Klart det er rart. Men nå skal jeg få tid til familien og alt jeg ikke har fått gjort før. Jeg er glad i å gå i skauen, men har ald-

ri hatt tid. Nå er vi flyttet til Sætre i Hurum og har markert rett utenfor stuedøren, så nå har jeg chansen og kommer nok til å gå mye i skauen om sommeren istedenfor å ro. Men ellers skal jeg begynne å jobbe igjen 8. august — det har jeg ikke gjort siden nyttår. Og så er det NM i roing 20. august...

Gullet ender på veggen

Olympiamestere i roing, blir man først etter enorm treningsinnsats og forsakelser gjennom mange år, og olympiakomiteformann Arne Mollén var helt rørt da han takket gutta, både de aktive og trenere for innsatsen som gjorde denne fabelaktige dagen mulig. Alle var enige om at nå må topp-idrettsfolk få slike arbeidsvilkår at de slipper å kjøre både familieliv og finanser på dunken for å få trene.

— Hva gjør man med olympia-medaljer når man først har fått dem i hus?

— De ender på veggen. Jeg har en tavle der jeg henger opp medaljene etter å ha pusset dem godt og så legger jeg tynn plastfolie rundt, så de holder seg pene, forteller Frank. Hvor mange medaljer det etterhvert er blitt på den veggen? Å, et par hundre stykker, med stort og smått.

Men gullet fra søndag vil nok monne bra selv på en slik vegg...

SLAKTERIENE begynner å komme ajour med slaktingen etter de store innmeldinger i begynnelsen av juli. Særlig tilførselen av ku er rikelig. Behovet er imidlertid noe lavt på grunn av ferietid i foredlingsbedrifter, melder Landbrukets Prisentral.

Nordli takker for gull

Statsminister Odvar Nordli sendte søndag gratulasjonstelegram til Alf og Frank Hansen som tok gull i Montreal.

Telegrammet hadde denne ordlyd: Regjeringen gratulerer og takker for innsatsen. Odvar Nordli.

Har ikke tenkt på annet enn gull -

Montreal: — Russerne sprekker, russerne sprekker, skrek jeg til Frank like etter at vi hadde kommet halvveis. Noen meter etter var vi forbi og i ledelsen. Da trakk jeg et lettelses sukk. De lå i bane en. Jeg viste den var gunstigere i forhold til vinden, og jeg ble plutselig litt redd for at den var enda gunstigere enn det jeg trodde. På forhånd hadde jeg ikke regnet med russerne og det kom som et lite sjokk at den opparbeidet seg en så solid ledelse på oss. Vest-tyskerne i banen ved siden av gikk også sterkt ut, men de visste jeg ville få problemer.

Det er Alf Hansen, 28 år gammel Oslo-gutt, som beskriver den første delen av gull-løpet. Den norske dobbeltsculleren kom på etterskudd en stund. Men brødrene hadde bestemt seg for at de ikke skulle bli grepet av panikk.

— Vi måtte ro jevnt. Ikke forsøke å henge med. Da ville vi sprekke. Det var bare å sparke fra, sparke fra og holde rytmen. Ved 1650 meter begynte jeg å ane at gullet var innen rekkevidde. Da hadde vi de andre bak oss. Ved 1800 meter var jeg sikker på at vi ikke kunne tape. Det var bare å stå på. Men jeg har aldri vært så sliten som etter dette løpet. De siste to hundre metrene hadde jeg smerter i beina hver gang jeg sparket fra. Det gjorde så vondt at jeg nesten hadde lyst til å skrike.

I 12 år har Alf Hansen drevet med roing. De siste tre åra har han rodd dobbeltsculler sammen med sin bror. Det siste året, etter VM-tittelen, har de bare forberedt seg på de olympiske leker. De har trent hardere enn

noen andre. De har tatt seg fri fra jobben og bare konsentrert seg om OL.

— Vi reiste til Montreal for å ta gull. Vi ville ikke ionnrømme det, men innerst inne visste vi at det var derfor vi hadde slitt så lenge. Jeg ville ha blitt skuffet om det ikke hadde blitt gull. I et par år har jeg ikke gjort annet enn å tenke på denne gullmedaljen. Endelig er den min. Og den er verd alt slitet og alt strevet.

Mens eldstebror Frank skal legge vekk årene, har Alf ingen planer om det. Han setter seg i en ny båt neste sesong og skal ro singelsculler.

— Jeg har tenkt å holde på et par år til. Foreløpig har jeg ingen planer om å drive på til neste olympiske leker, men det er VM i New Zealand om et par år. Dit kan jeg tenke meg en tur. Nå blir jeg neppe like god i singelsculler som vi har vært sammen i dobbeltsculler. I første rekke sikter jeg mot en finaleplass i VM. Så får vi se hva det blir til.

I en hel uke har brødrene Hansen vært i søkelyset. Helt siden de utklasset sine konkurrenter i forsøket og fortsatte med det i semifinalen.

— Det har vært en forferdelig uke. Et enormt nervepress. Selvtilliten ble styrket av de seirene vi hadde i forsøk og semifinale. Men jeg vil helst ikke ha en slik uke om igjen. Det har vært de lengste dagene i mitt liv.

Alf kunne ikke skjule sin glede der han satt med gullmedaljen rundt halsen og tok i mot gratulasjoner i massevis.

— Den er akkurat så fin som det jeg hadde tenkt meg den, sier lillebror Alf.

- Først ved 1400 meter skjønte vi at det gikk mot gullmedalje

Montreal: Jubel-brus, sang, seiern er vår, smilende norske fjes over alt, 17. mai og julekvelden på en gang. Nordmennene domonerte ikke bare på vannflaten, nei hele den olympiske ro-regatta-banen bar preg av at det var Norges dag der, at det var brødrene Hansens dag.

Ja vi elsker ble feid unna i marsjtakt, men hva gjorde vel det akkurat da. Frank svelget unna det beste han kunne. Endelig var han ved målet og fikk se det norske flagget gå til topps for en olympisk gullmedalje.

— Det var herlig, sa han. En følelse som ikke lar seg beskrive. Kroppen hadde gitt sitt, jeg var helt tom.

— Og tankene?

— Vel, jeg tenkte på dem hjemme. Jeg tenkte kanskje på a' mor særlig. Jeg hadde ikke klart å være i hennes stilling, tenk å sitte foran TV-apparatet og se gutta sine ta gull.

— Nei, jeg er nok ikke så tøff jeg, sier Frank som nettopp har løst den norske dobbeltsculleren fram til en trygg ledelse. Det var hans erfaring som nå slo til, som skaffet Norge tidener første OL-gull i roing.

— Jeg sa til Alf at vi måtte være forsiktige, vi måtte ikke la oss rive med, bli for spent og la følelsene overta. Vi måtte bare ro oppunder maks, aldri tangere eller forsøke å gå over

maksgrensen. Det har jeg vært med på for ofte som roer, og erfaringen er alltid den samme: du sprekker. Det var vel nærmest det vest-tyskerne og russerbe gjorde. De tente på alle plugger da de kom i teten, klarte ikke å holde hodet kaldt, og falt tilbake.

— Da jeg hørte at Alf ropte at nå hadde russerne gjort sitt, det var etter 1400 meter, trakk jeg et lettelsens sukk. Da først gikk det for alvor opp for meg at jeg rodde for gull.

— Men egentlig visste vi at vi var best i feltet. Vi var klar over at russerbe og øst-tyskerne ikke hadde kapasitet. De kunne ikke ha lurt oss på sin styrke i de innledende heatene. Dessuten ror øst-tysker-

ne tungt. De er typisk medvindstroere, hele båten deres er også bygd for slike forhold.

Frank Hansen blir 31 år 4. august. Han kommer med andre ord rett hjem til fødselsdagsselskapet sitt. Han har rodd siden han var 17 år, slang nærmest med en kamerat som hadde funnet veien til Ormsund Roklubb.

TAKK TIL GUTTA PÅ NEBB

— Men jeg hadde aldri oppnådd denne gullmedaljen uten hjelpen jeg har fått på jobben. På NEBB har samtlige backet meg opp, jeg har fått all den støtte, også økonomisk som jeg

har trengt for å lade opp til OL og samtidig forsørge familien (kone Torunn og sønn John).

4000 kilometer har Hansen-brødrene rodd siden januar i år. Det var kvoten en satte for OL.

— Men nå gir jeg meg sier Frank. Nå har jeg fått det jeg har vært ute etter. Nå kan jeg ikke vinne mer. Men, legger han til. Jeg har stort sett sagt at jrg skulle legge opp etter sølvet i 1972. Men kona presser litt på, og det er forståelig, en gang må en jo gi seg, og anledningen er der nå — sånn på toppen av karrieren. Er det ikke det det så fintheter, sier Frank, fri for nykker og primadonna-griller.

— Det har vært en fryktelig tid for oss, sier Frank for han trekkes ut og med til general-

konsulen som åpnet sitt hjem for nordmennene da Hansen-gutta tok gull. Alle har liksom bare gått og ventet på at vi skulle innkassere gullmedaljene, jeg har ikke snakket med et menneske, åpnet en norsk avis uten at jeg har sett at gullet i dobbeltscullerene var reservert for oss.

— En belastning har det vært, men hvor herlog det kjennes etterpå. Nå er vi fri, fra alle nervepåkjenninger osv. osv..... nå lengter jeg hjem!

Gull-gutta tidlig oppe

Montreal: Brødrene Hansen sto opp presis klokka 6.20 søndag morgen lokal tid. Tjue minutter seinere satt de i bilen på vei til rostadion. Alf satte til livs sin frokost mens han kjørte. — Jeg trenger tre-fire timer på å fordøye maten, sier han. Vel framme på stadion, kom båten fram og så trente de fire kilometer. To ganger den distansen de skulle ro i. Klokka 8 var de tilbake i leiren. Frank fikk i seg en lett frokost og de slappet av litt før de dro tilbake klokka 9.15. Starten gikk kl. 10.45. Og på sju minutter og tretten sekunder hadde de lagt konkurrentene bak seg. Klokka 11.00 gikk det norske flagget til topps og gullmedaljene ble utdelt. Klokka 11.30 gikk Frank til dopingkontroll og klokka 12.00 var det møte med pressen. Utover kvelden ble det fest...

«Jeg drømte om gull - men det smakte med sølv også»

Montreal: Rolf Andreassen, 27 år gammel elektriker fra Drammen, medlem av firer uten styrmann, våknet sent natt til søndag. Han hadde en meget behagelig drøm.

— Jeg drømte at vi ville ta gullmedaljene på søndag, forteller han. Men det er ikke direkte ubehagelig å sitte her med sølvmedaljene rundt halsen heller, sier han.

Firerkvartetten Rolf Andreassen, Arne Bergodd, Ole Nafstad og Finn Tveter overrasket

de fleste med sin sterke roing i finalen. Det var bare øst-tyskerne som snek seg foran i mål. Fireren gjorde dette til en virkelig norsk dag på ro-stadion. Vi fikk mer enn vi våget å håpe på.

— Innerst inne var vi fire nokså sikre på at vi kunne ta sølvet dersom vi fikk rytme i roinga vår, sier Rolf Andreassen. Vi snakket om det lørdag og kom til at det bare var øst-tyskerne vi ville ha store problemer med å hankses med. De andre var ingen overmennesker.

Fireren kom forholdsvis bra ut i starten og avanserte til en andreplass etter hvert som russerne fikk kjørt av seg det meste. Halvveis var ikke forskjellen mellom nordmennene og øst-tyskerne særlig stor.

— Vi så det, sier Rolf, men vi hadde ikke mer å gi. Selv var jeg fullstendig tom akkurat halvveis i løpet. Det var som å kjøre rett i en murvegg. Heldigvis var de andre i slag slik at de kunne trekke meg igjennom denne

slapphetsperioden som varte et par hundre meter.

— Vi andre var fullstendig tomme etter 1500 meter og det gjensto 500 meter, sier Finn Tveter. Men vi forbannet oss på at selv om vi var aldri så slitne, så skulle vi ikke slippe noe forbi oss. Vi så at russerne og newzealenderne kom igjen, men vi hadde kommet til å grave fram uante reserve for å holde dem bak oss. Denne sølvmedaljen skulle vi ta, sier Tveter og legger til: — Det smakte utrolig bra

når vi først fikk den.

Alle fire i båten har rodd i mange år og lagt ned mye penger og tid på sin idrett.

— Det er en kostbar sølvmedalje jeg har hengende rundt halsen. Akkurat nå føler jeg det som om den er verd hver eneste av de ørene jeg har brukt, sier Andreassen som nå slår fast at han vil trappe ned aktiv konkurranse roing. Det ser det også ut til at de andre tre i båten vil gjøre.

Nå tar vi bronse - ropte Ingunn

Montreal: — Nå tar vi innpå russerne, ropte Ingunn Brechan da den norske dobbeltsculleren hadde tilbakelagt tredjeparten av distansen. Da trodde jeg vi hadde en sjanse til å klare bronsemedaljene. De to andre båtene hadde fått et for stort forsprang, sa den 22 år gamle trøn-

derjenta etter fjerdeplassen.

— Jeg verken hørte eller så noe som helst, jeg, sier Solfrid Johansen. Jeg bare rodde det jeg kunne.

De to jentene var fornøyd med fjerdeplassen — tross alt. De hadde full klaff. Denne gang var de andre bedre. De norske jentene hadde ikke mer å gi. Om det kommer til å bli nye møter mellom den norske dobbeltsculleren og utlendingene i framtida, er uvisst. Ingunn har ikke bestemt seg.

— Når vi kom så nær russerne med bare to måneders samtrening, har jeg veldig lyst til å fortsette, sier hun. Det er imidlertid et spørsmål om prioritering. Idrett på topplan er trening og atter trening. Det går ut over andre ting, ikke minst utdanning. Jeg vet ikke om jeg vil prioritere idretten så høyt. Jeg får tenke grundig

gjennom det når sommerlekene kommer litt på avstand, sier trønderjenta som i sin tid var en meget lovende skøytefører.

Det er VM i New Zealand om to år. Det lokker. Og den 20 år gamle Sandefjord-jenta, Solfrid Johansen, har bestemt seg for å fortsette aktiv konkurranseroing uansett.

Bulgarerne var klare — og overraskende — vinnere av kvinnes dobbeltsculler. De norske jentene hadde ventet at øst-tyskerne skulle ha vært de sterkeste, nå ble det sølv til DDR og bronse til russerne.

— Vi hadde trodd vi kunne ha kjempet med bulgarerne om bronsemedaljene, men de hadde tydeligvis mye på lager, sier Solfrid.

Den tredje norske rojenta, Tone Pahle, var med i B-finalen i singlsculler og kom til slutt på en tiendeplass.

*Historisk 4. plass
for ro-jentene*

Tydelig fornøyde ro-jenter som sikret Norge tre fine OL-poeng lørdag ettermiddag. Solfrid Johansen (t.v.) og Ingunn Brechan

Norsk jubeldag!

Roerne sørget for en norsk jubeldag i Montreal. Dobbeltsculleren med brødrene Alf og Frank Hansen innfridde alle forventningene og tok det gullet som var «reservert» for dem etter den sterke innsatsen i kvalifiseringsheatene. Og som om det ikke var nok, fulgte fireren uten styrmann, den såkalte Nafstad-fireren, opp med en meget overraskende sølvmedalje og fikk endelig vist hva som bor i gjengen. Bare slått av Øst-Tyskland kunne Ole Nafstad, Arne Bergodd, Finn Tveter og Rolf Andreassen, hente sine fullt fortjente sølvmedaljer. Vi skal heller ikke glemme den kvinnelige dobbeltsculleren som lørdag tok 4. plassen.

På friidrettsbanen fikk Norge for første gang to mann med i spydfinale. Terje Thorslund og Bjørn Grimnes kom gjennom nåloyet.

I dag er det dessuten en spesielt interessant dag i Montreal sett med lokale øyne. Astrid Tveit skal forsøke og hoppe over 1.80 meter i høyde og dermed nå høydefinalen. Alle krysser fingre for Astrid i dag.

Mere OL-stoff, se sportssidene.

- Vi rodde så det svartnet for øynene, sa jentene

MONTREAL (NTB-OL-red) — Vi fikk til et nærmest perfekt løp og kunne ikke gjort det bedre enn det vi presterte i dag. På forhånd var vi enige om at vi måtte si oss fornøyd med innsatsen om vi barre rodde opp mot vårt beste. Vi er da også tilfreds med plasseringen, spesielt sett på bakgrunn av at det så nokså mørkt ut da vi kom hit til Montreal etter sykdom tidligere i sesongen.

Ingunn Brechan (22) og Solfrid Johansen (20) var glade for sin 4. plass og tre olympiske poeng i kvinnes rofinale lørdag, til tross for at de bare var 2.25 sekunder fra å ta bronse.

— Etter ca. 500 meter trodde jeg faktisk at vi hadde en sjanse. Da lå vi bare halvannen meter bak Sovjet, og vi pleier jo å få til en sterk avslutning. Men det var ikke akkurat småfolk i sovjets båt, og vi hadde lite å svare med da de dro på inn mot mål, sa Ingunn.

— For mitt vedkommende må jeg si at jeg hverken så eller hørte stort under løpet, sa Solfrid Johansen. Jeg rodde så det svartnet for øynene og hadde ingen pelling på hvordan vi lå an i forhold til Sovjet.

Bulgaria sikret seg gullet etter å ha ligget i teten hele velen, mens favorittene fra Øst-Tyskland måtte nøye seg med sølv. Tidene på de fire beste var 3.44.36, 3.47.86, 3.49.93 og 3.52.18. Fra Norge til USA skilte det over seks sekunder.

— Det kom nokså overraskende på oss at Bulgaria skulle vinne. Jeg holdt selv en knapp på Sovjet, og det

Vår kvinnelige dobbeltsculler som tok fjerdeplass, Solfrid Johansen (til venstre) og Ingunn Brechan.

var Bulgaria vi hadde tatt mål av oss til å slå i kampen om bronsemedaljen, sa Ingunn.

Norge lå aldri bedre plassert enn en 4. plass og var nummer fem etter passering 250 meter.

Solfrid Johansen er fast bestemt på å satse på roing i årene frem-

over, mens Ingunn Brechan teller på knappene.

— Jeg hadde egentlig tenkt å gi meg. Men oppholdet her borte har vært en opplevelse og den fine plasseringen gir selvfølgelig mersmak. Jeg får nok vente litt med å ta den endelige avgjørelsen

Norske gull-gutter i roing

SOM VENTET SIKRET brødrene Alf og Frank Hansen seg gullet i dobbelt-sculler. Bildet viser de populære gull-guttene. Men også den norske firer uten styrmann fulgte opp suksessen med å ta sølv i den knivskarpe konkurransen. Det var Rolf Andreassen, Arne Bergodd, Ole Nafstad og Finn Tveter, som også har all ære av innsatsen.

Alf og Frank Hansen med gullmedaljene rundt halsen. (Tele-foto til TA)

FØRSTEPLASS TIL HANSEN — SISTEPLASS TIL JENSSEN

FANTASTISK SLUTTSPURT GA OL-GULL

«Nafstad-fireren» klarte sølvmedalje:

Hundre prosent vellykket løp -

For en dag for norsk idrett!

En gullmedalje og en sølvmedalje i løpet av noen ettermiddagstimer. Søndag 25. juli ble en stor dag for norsk idrett.

Brødrene Alf og Frank Hansens gullmedalje er et av høydepunktene i moderne norsk idrett. Like etter rodde Ole Nafstad, Arne

Bergodd, Finn Tveter og Rolf Andreassen inn til en sølvmedalje. Også det en ruvende prestasjon.

Lørdag innledet våre jenter Solfrid Johansen og Ingunn Brechan roernes fenomenale innsats.

Til slutt ga Knut Hjeltnes en flott avslutning på

dagen med en fin sjuende plass i diskosfinalen.

Forhåpentlig har våre deltakere ikke gjort sitt i Montreal ennå. Det gjenstår flere øvelser i vårt beste element. Padlerne burde ha fått den rette inspirasjonen.

- Da 200 meter gjensto visste vi at gullet skulle bli vårt

Roerne innfridde: Gull og sølv

- Det var denne jeg manglet

Montreal: Ormsund-brødrene Alf og Frank Hansen fikk oppfylt sitt store ønske da de tok gull i dobbeltskuller på den olympiske rostadion på Notre Dame-øya i Montreal søndag. De vant foran Storbritannia og Øst-Tyskland.

—Det var bare denne jeg manglet, utbrøt Frank og pekte på sin medalje etter at triumfen var et faktum. Nå kan jeg trekke meg tilbake med god samvittighet.

—Denne medaljen har Alf og jeg siktet oss inn på i to år, og det er en herlig følelse å stå her og vite med seg selv at vi nådde vårt mål. Vi var redd for å mislykkes. Vi ble verdensmestre i fjor og hadde statistikken mot oss. Det har vist seg at siste mesterskapsvinnere sjelden har klart å følge opp med en ny seier.

Gullet feiret

Den norske gullmedaljen og sølvmedaljen ble feiret med en enkel mottakelse hjemme hos generalkonsul Finn Madsen i Montreal søndag kveld. I kveld skal ambassadør Knut Hedemann i Canada ta i mot den norske troppen.

Glede over gull og sølv. Fra v. Finn Tveter, Alf Hansen, Ole Nafstad, Arne Bergodd, Frank Hansen og Rolf Andreassen.

GULL - SØLV - ROERJUBEL

Det ble en storslagen norsk jubelhelg i Montreal, med solide lokale innslag. Dobbeltskulleren med Frank og Alf Hansen innfridde alle forventninger og sikret seg gullmedaljer. Drammensfireren overtraff de dristigste forventninger med å ro inn til 2. plass og sølv, slått bare av Øst-Tyskland. Lørdag laget våre to ro-damer opptakten ved å erobre en fin 4. plass i dobbeltskuller. I alt ble det bemerkelsesverdig 4. plass på lille Norge i de olympiske rokonkurransene, etter Øst-Tyskland, Bulgaria og Sovjet. Frank Hansen som er bosatt i Hurum er nestoren blant våre medaljevinnere med sine snart 31 år. Han avslutter

strålende karriere med dette OL. Han starter dog i årets NM. Bror Alf akter å holde på 2 år til.

Hva Drammens-trioen, Arne Bergodd, Rolf Andreassen og trener Knut Amundsen har i sinne, er ennå uklart. Ennå er alt bare jubel. Igår kveld var det stor fest med 4 medbragte kransekaker fra Norge, og generalkonsul Finn Madsen bød på champagne. OL-komiteens formann Arne B. Mollen betegnet søndag 25. juli 1976 som en av de største dager i norsk idretts-historie og har selv sagt rett i det.

Men, det ble ikke bare jublet i Montreal. I lokalene til Dram-

mens Roklubb ble fjernsyns-sendingene fulgt med spenning av ivrige klubbkamerater

av våre sølvvinnere og jubelen sto i taket. Vi setter over til «vår utsendte medarbeider»

Kjempejubel i Drammens Roklubb

«Den satt» — hilsen Leif, Dagfinn og Sissel. Det var ordlyden i telegrammet som Drammens Roklubb sendte til den norske leiren i olympiabyen i Montreal. Til Arne og Rolf — hele Drammens sølvgutter. Det var fullt hus og stor jubel i

Roklubbhuset ved elva ved 19.00-tiden igår kveld. — Dette er det verste jeg har vært med på i mitt liv, sa Leif Gran — en av Roklubbens nestorer. Det var nettopp Leif Gran som «oppdaget» Arne og Rolf for 11 år siden og fikk dem med på skolekapproing. Lite visste han da at guttene skulle gå avsted å ta olympisk sølv.

Arne og Rolfs olympiske medalje er også den aller første som har gått til Drammens-klubben i dens 52-årige historie. Mange gode roere har Drammens Roklubb fostret, men aldri har de greid å ta noen medalje — før nå.

Arne og Rolfs innsats i «Drammensfireren» sammen med Ole Nafstad og Finn Tveter er stor. La oss trekke fram et navn som har vært med på å gjøre suksessen fullkommen: Treneren Knut Amundsen. Knut Amundsen har trent Drammens-guttene fra barnsben av. Vært med på tidligere suksesser som NM-titler, norske mesterskap og VM-bronse. Det er han som har vært trener for «Drammensfireren» i den olympiske sesongen. Fulgt guttene med argusøyne og delt både glade og tunge stunder. Guttenes sølv igår er like mye hans fortjeneste. Det er bare synd at det kun er guttene i båten som får medalje.

Forts. siste del 1

Hurra for Drammens-guttene, skrek Roklubbens medlemmer som var samlet til felles TV-sitting igår kveld. I sofaen sitter fra venstre Leif Gran, Grete Kittelsen, Dagfinn Selbo og Kari Fossberg. (Foto: Børre Ivar Lie)

Norges flagg på seiersmasten

Norge opplevde søndag sin største dag i de olympiske leker i Montreal. Brødrene Alf og Frank Hansen erobret den gullmedaljen hele Norge ventet på, fireren uten styrmann tok noe senere langt mer overraskende sølvmedalje og den fine triumfen ble egentlig innledet lørdag da vår kvinnelige dobbeltskuller greide en glimrende 4. plass. Norges flagg gikk dermed for første og sannsynligvis eneste gang i årets OL

til topps på seiersmasten. Da får vi bære over med at «Ja, vi elsker» ble spilt på ny rekordtid. Dette lot seg gjøre ved å kutte ut litt hist og her.

Brødrene Alf og Frank Hansen vinker lykkelig da Norges flagg går til topps på seiersmasten på rostadion i Montreal.

**OL sett
fra TV-
skjermen**

Kai Albertsen

Vår fjerde olympiske gullmedalje ble sikret 25. juli i olympiaåret 1976. Tidligere, under lekene i Innsbruck, var det langrennsløperen Ivar Formo og skøyteløperen Sten Stensen og Jan Egil Storholt som stod for den bragden. I går var det norsk jubeldag på roarenaen. Det var to rutinerne idrettsmenn, Alf (30) og Frank (28) Hansen, som satte punktum for en lang internasjonal karriere. De var favoritter, og mestret oppgaven med stor sikkerhet.

Frank tok sølv i dobbeltskuller i München-OL med sarpingen Svein Thøgersen. Brødrene har sølv og gull i verdensmesterskapene i 1974 og 1975, henholdsvis i København og Nottingham. Alf rodde tidligere firer. Og i VM i Canada i 1970 tok han bronse, blant annet i samme båt som Finn Tveter og Ole Nafstad. To av gutta som var med å ta sølv i firer uten styrmann i går, de to andre var Rune Dahl og Kjell Sverre Johnsen. Sammen med jentene Solfrid Johansen og Ingunn Brechan — utgjorde de seks gutta det fjerde beste nasjonlaget i roing. Øst-Tyskland var suverent best, med ni av i alt fjorten medaljer.

Norsk roing avslutter en epoke med denne glimrende innsatsen. Spørsmålet er om vi har talenter som kan overta arven — bygge opp nye favoritter fram til Moskva-lekene om fire år. Det er langt mellom enere som Alf og Frank Hansen, uansett idrettsgren. Deres innsats, sammen med de andre roerne, har i alle fall gitt norsk roing et stort «puff» framover. Nå gjelder det å ikke legge seg på latsida, men gå videre på suksessen. Selvom den veien er både lang og tidkrevende.

Roerne har hittil innfridd samtlige forventninger. Svømmerne er også ferdig, og om dem kan det sies at samtlige norske aktører har levert resultater som ligger tett opp til sitt beste. I motsetning til lekene for fire år siden har svømmerne prestert mange gladelige ting, selvom finaleplassene har uteblitt. Så jevnt og med kampen

om hundredelene så hard at man knapt kan forstå det, skal vi være fornøyde. Så også den grenen kan hente lærdom og inspirasjon av oppholdet i Canada.

Lyst ser det også ut for norsk friidrett. Samtlige aktører til nå, med norsk landslagsdrakt, har passert «nåløyet» og er i finalen. For første gang stiller vi med to mann i spydkastfinalen. Bare Finland har tre, mens Norge i litt uventet var det, men dessto mer gledelig. Han skal i ilden aktørene. Sensasjonelt er det at Ungarn bare har en i finalen. I forsøket måtte både Sandor Boros og Ferenc Paragi oppleve at de kastet over ti meter kortere enn «vanlig». De nådde da heller ikke kvalifiseringsgrensen på 79 meter. Det gjorde derimot finnen Seppo Hovinen med 93,54. En annen favoritt, Hannu Siitonen, passerte grensen med 38 centimeter, og det holder. Så en plass i finalen, blant 16 mann, er ikke ensbetydende med poengplass når det skal kastes. Men den norske innsatsen er oppmuntrende så langt i friidrett. Da tenker vi selvsagt ikke bare på Bjørn Grimnes og nittedølen Terje Thorslund. Knut Hjeltne, vår sterke mann i diskosringen, tok en olympisk sjuendeplass i sin OL-debut. Og kan være meget fornøyd. Knut Børø gikk til finalen på 10 000, litt uventet var det, men dessto mer gledelig. Han skal i ilden senere i dag, i et meget hardt finaleheat.

For første gang i disse lekene er Norge med på medaljeliste. Der er vi ikke alene, i alt har 29 land tatt medalje i en eller annen valør. Øst-Tyskland, Sovjet og USA har kommet opp i 170 medaljer, mens de resterende landene har 181. Forholdet vil neppe endre seg vesentlig de neste sju OL dagene.

Alt tyder på at bildet vil bli uforandret framover. De store landene dominerer kolossalt, de andre deler «smulene». Vi er fornøyd med gårsdagens «smuler».

— men først måtte de gi alt . . .

(bl.a. biff m/løk og pils)

Norges firer uten styrmann gav alt de hadde for å berge sitt olympiske sølv. På bildet er det Finn Tveter som ennå har litt å gi før han stiger opp på seierspallen, mens lagkameratene har fått kontroll over mageinnholdet igjen. (NTB-foto)

De norske roerne er gutta som virkelig gir alt for Norge. Inklusive mage-innholdet...

Men der er det til gjengjeld kraftig kost å ta av. Det er ingen vegetarianer-profeter å finne der i gården.

Her er Frank Hansens oppskrift på olympisk triumf, avgitt med et smil etter gull-løpet i går:

— Dagen før konkurransen, i dette tilfellet altså lørdag, går man ut om kvelden med sin trener, i dette tilfellet Thor Nilsen, og så setter man til livs et par saftige biffer med masse løk, som skylles ned med noen pils. Det finnes ikke bedre sovemedisin, og jeg sov da også som en stein i natt.

Den samme resepten fulgte brødrene Hansen i VM i Nottingham i fjor. Der ble det også gull...

Dessuten slår ikke biff med løk og øl negativt ut i doping-testene...

— og så fikk de høre «Ja, vi elsker»

(avstumpet utgave i marsjtakt)

— Slik var det i alle fall ikke vi lærte den på skolen, synes gull-brødrene Hansen å si om den maltrakterte versjon av «Ja, vi elsker» som ble utbasunert over ro-stadion. (NTB-foto)

Det norske flagget i rødt hvitt og blått går til topps på seiersmasta... «Ja, vi elsker» toner mektig ut over arenaen.

Dette skal være en idrettsmanns livs største øyeblikk.

Det er da idrettsmannen skal gråte en skvett.

Men brødrene Alf og Frank Hansen kunne ikke la være å trekke en smule på smilebåndet der oppe på seiers-pallen.

Det kunne skyldes at de var så glade. Det kunne skyldes at de er blitt så vant til å vinne.

Men det skyldtes nok også den merkvverdige versjon av «Ja, vi elsker» de fikk høre: En forkortet utgave i marsjtakt!

Men det er ikke bare «Ja, vi elsker» som får en ille musikalsk medfart i Montreal: Parolen er at alle nasjonalsanger skal unnagjøres på ca. 30 sekunder.

Alt for den olympiske effektivitet.

Finnene fornekter seg ikke når det er olympiske leker. I helgen fikk de to gull. Dermed overgikk de selvste Norge! Ganske sensasjonelt vant Pentti Karppinen singlesculler søndag.

Alf og Frank viste veien—fireren vår fulgte opp: gull og sølv

Her kan de juble ...

Her er Norges helter i øyeblikket. Sammenlagt er de gode for to gullmedaljer og fire sølvmedaljer. Fra venstre i den jublende gjeng Finn Tveter (sølv), Alf Hansen (gull), Ole Nafstad (sølv), Arne Bergodd (sølv), Frank Hansen (gull) og Rolf Andreassen (sølv). (NTB-foto)

Norges første olympiske rogull gjennom tidene

- Nå kan jeg trekke meg tilbake med god samvittighet

Utbrot Frank Hansen etter triumfen

The golden Hansen Brothers fra Norge

«The Hansen Brottherrs» ble de kalt av speakeren på ro-stadion i Montreal. Etter endt løp kunne han legge til: «The golden Hansen Brothers»... bøndrene Alf (til venstre) og Frank Hansen fra Ormsund skaffet Norge den første olympiske gullmedalje i roing gjennom tidene. Eller rettere sagt to.. her er de med hver sin, og opp på sine skuldre har de løftet båten dobbelts-culleren de rodde fram til seier.

Alf og Frank innfridde forventningene:

**200 m fra mål visste vi at
GULLET VAR VÅRT!**

GULL-GUTTENE

Montreal (NTB-OL.red): Ormsund-brødrene Alf og Frank Hansen fikk oppfylt sitt store ønske da de tok gull i dobbeltskuller på den olympiske rostadion på Notre Dame-øya i Montreal søndag. De vant foran Storbritannia og Øst-Tyskland.

— Det var bare denne jeg manglet, utbrøt Frank og pekte på sin medalje etter at triumfen var et faktum. Nå kan jeg trekke meg tilbake med god samvittighet.

— Denne medaljen har Alf og jeg siktet oss inn på i to år og det er en herlig følelse å stå her og vite med seg selv at vi nådde vårt mål. Vi var redd for å mislykkes. Vi ble verdensmestre i fjor, og

hadde statistikken mot oss. Det har vist seg at siste mesterskaps vinnere sjelden har klart å følge opp med en ny seier i neste mesterskap.

Alf og Frank leverte et gjennomført godt løp. De lot seg ikke affisere av vest-tyskerne og russernes knallharde åpning, men gjorde sitt eget løp og avanserte sakte og sikkert opp i teten. Norge var nr. 3 etter fem hundre meter, to etter halv-rodd distanse og nr. en fem hundre meter fra mål.

— Det var etter fjorten hundre meter at vi for første gang kom opp i ledelsen, fortalte Frank. Da så vi at russerne sprakk. Da to hundre

meter gjensto visste vi at gullet var vårt. Ingen kunne ta oss igjen.

Brødrene sikret Norge den første gullmedalje i roing gjennom tidene i olympisk sammenheng. De fikk notert tiden 7.13.20 og slo Storbritannia som noe overraskende tok sølv, med 2.06 sekunder.

Deretter fulgte Øst-Tyskland som brødrene fryktet mest på forhånd (7.17.45), tittelforsvareren Sovjetunionen (7.18.87), Vest-Tyskland (7.22.15) og Frankrike (7.50.18).

Frank fortalte at de hadde blitt nokså bekymret da det blåste opp temmelig kraftig motvind like før start.

De ble da enige om å bare kjøre opp mot maksimal ytelse de første femtenhundre meterne, aldri over. Hadde vi åpnet som Vest-Tyskland og Sovjet, ville vi aldri ha vunnet. Det er selvfølgelig fristende å gå ut slik og kanskje også øke ledelsen litt til konkurrentene, men de fikk det igjen lenger ut i løpet.

— Jeg kan villig innrømme at vi var litt betenkte et stykke ut i løpet. Russerne kunne jo vise seg å være overmennesker, men det var de heldigvis ikke. Da vi satte inn rykket 500 meter fra mål, klarte de ikke å svare, sa Frank.

— Også i VM i fjor kom vi

med denne langspurten. Vi mente at det ikke ville gå å kjøre med samme opplegget to ganger, men vi gjorde likevel som under VM.

— Det var vel Øst-Tyskland dere fryktet mest?

— Det gjorde vi, men de er et typisk medvindslag og fikk vel langt fra de forholdene de ønsket seg.

Alf og Frank har rodd sammen i to år. Etter VM i Nottingham bestemte de seg for å satse nesten profesjonelt frem til OL. De jobbet bare halv dag fram til jul da de tok seg helt fri fra arbeidet. I stedet ble det to treningsøkter pr dag og siden nyttår har de lagt 4000 km bak seg under trening.

Gull og sølv på Norges jubeldag

Er det virkelig gutta våre

— Hysj, hysj, ikke si no', var replikken Fremtiden ble møtt med hjemme hos familien Andreassen i Holstetaje i Drammen, da vi dro ut for å gratulere med roerfiserens sølvmedalje i OL.

Forsamlet i stuen var Ragnhild Bergodd, samt Ingeborg og Erling Andreassen, opphavet til

★ Fortsatt siste side

Sølvguttas foreldre, Ingeborg Andreassen, Erling Andreassen og Ragnhild Bergodd til høyre.

Arbeider-Avisa I DAG

Nr. 169
53. årgang

Mandag 26. juli 1976

Frank (til v.) og Alf Hansen har ikke noe imot å vise fram gullmedaljene etter triumfen

Roerne berget æren — OG MEDALJENE

Det ser ut til at det er på vannet vi skal gjøre det i denne olympiaden. At brødrene Alf og Frank Hansen tok gull i dobbeltsculler kan knapt kalles en overraskelse, selv om de tok det lovlig pent ut fra start. Når de først satte i gang var det som ventet ingen som kunne følge dem.

Derimot skulle vi tro at sølvmedaljen til vår firer uten

styrmann var en prestasjon i overkant av hva de fleste ventet, og desto mer gledelig. Våre gratulasjoner også til Byåsen-jenta Ingunn Brechan og hennes makker Solfrid Johansen som klarte en pen 4.plass i damenes dobbelt-sculler.

Se sporten

1.plass med bare to måneders trening:

Ingun og Solfrid er fornøyd

Fra vår medarbeider
Willy Olsen:
Montreal:

— Nå tar vi innpå russerne, ropte Ingun Brechan da den norske dobbeltsculleren hadde tilbakelagt tredjeparten av distansen.

Da trodde jeg vi hadde en sjanse til å klare bronsemedaljene. De to andre båtene hadde da fått et for stort forsprang, sa 22 år gamle Ingun etter fjerdeplassen i dobbeltsculleren.

— Jeg verken hørte eller så noe som helst, jeg, sier Solfrid Johansen. Jeg bare rodde det jeg kunne.

De to jentene var fornøyd med fjerdeplassen — tross alt. De hadde full klaff, denne gang var de andre bedre. De norske jentene hadde ikke mer å gi. Og det kommer til å bli nye møter mellom den norske dobbeltsculleren og utlendingene i framtida, er uvisst. Ingun har ikke bestemt seg.

— Når vi kom så nær russerne med bare to måneders samtrening, har jeg veldig lyst til å fortsette, sier hun. Det er imidlertid et spørsmål om

krever trening og atter trening. Det går ut over andre ting, ikke minst utdanning. Jeg vet ikke om jeg vil prioritere idretten så høyt. Jeg får tenke grundig gjennom det når sommerlekene kommer litt på avstand, sier trønderjenta som i sin tid var en meget lovende skøyteløper.

Det er VM i New Zealand om to år. Det lokker, og den 20 år gamle Sandefjords-jenta, Solfrid Johansen, har bestemt seg for å fortsette aktiv konkurranseroing uansett.

Bulgarerne var klare — og overraskende — vinnere av kvinnes dobbeltsculler. De norske jentene hadde ventet at

Øst-Tyskerne skulle ha vært de sterkeste, nå ble det sølv til DDR og bronse til russerne.

— Vi hadde trodd vi kunne ha kjempet med bulgarerne om bronsemedaljene, men de hadde tydeligvis mye på lager, sier Solfrid.

Den tredje norske rojenta, Tone Pahle, var med i b-finalen i singelsculler og kom til slutt på en tiendeplass, nest sist. Noe mer hadde hun ikke regnet med. Hun

Det ble gull og sølv

Det ble medaljer på mange norske roere i helgen. Til venstre de to gullguttene, brødrene Alf og Frank Hansen. Frank som er utdannet elektro-mekaniker, blir 31 år 4. august, og Alf også elektriker, utdannet, fylte 28 den 13. juli.

Det ble også 4 sølvmedaljer på Norge ved ingeniør Arne Bergodd, 28 år, Drammen.

Videre ses de 4 sølv-

medaljevinner. Ingeniør Arne Bergodd, 28 år, Drammen, bankfunksjonær Ole Nafstad, Bærum, 30 år, sakfører Finn Tveter, Oslo 28 år og elektriker Rolf Andreasen, 27 år, Drammen.

Vårt gull-håp fra Østfold, vektløfteren Leif Jensen, Fredrikstad, tok en sjanse og startet på 160 kilo, noe han ikke greide, og dermed ble han uplassert.

Utrolig norsk ro-innsats — og utrolige fri-idrettsrekorder...

Roerne våre gjorde selv de største optimisters tips til skamme i helgen. Maken til uttelling hadde ingen drømt om, fjerdeplass lørdag ved Solfrid Johansen og Ingunn Brechan, og altså gull og sølv igår.

Mange hadde vel regnet Hansen-brødrene som bombesikre vinne-
re, og de fikk rett. Frank Hansens internasjonale sorti kunne neppe vært bedre timet, og forberedelsene til finalen kunne heller ikke vært bedre, tydeligvis.

Hele Norges Alf og Frank var suverene i finalen, løpsopplegget ble det samme som under VM ifjor på grunn av motvinden. Og det opplegget mestret Ormsund-duoen, det viste den til fulle. Praktfullt gjennomført med flott bevis på styrken og overlegenheten mot slutten. Gullmedaljen er Norges første i roing.

Og hadde Hansen-brødrenes seier vært ventet, så var i alle fall Nafstad-firerens sølv langt, langt i overkant. Men en ny glimrende gjennomkjøring av den styrmannsløse fireren ga altså annenplass, og også der i gården var det krefter igjen helt inn. Sovjet ble suverent avvist på de siste meterne, Finn Tveter, Ole Nafstad, Arne Bergodd og Rolf Andreassen ville ha sølv, og fikk det...

Men helgen har ikke bare vært glede, Leif Jenssens pokerspill på vektløfterarenaen endte uten tellende resultat denne gang. Jenssens

OL-kommentar

Strålende glade poengplukkere

vektløfter-kollega Rolf Larsen fikk heller ikke tellende resultater. Men nederlaget tente tydeligvis vaktmesteren fra Fredrikstad, og han bedyret å komme tilbake i skikkelig form.

Det samme har Ove Wisløff, selv om han med sin tiendeplass på 200 meter bryst ikke kom til finalen. Beste norske innsats i svømmebasseng gjorde han imidlertid, og nu er visstnok lysten på å satse med OL i Moskva som mål tilstede hos den ikke altfor treningslystne Alta-gutten.

Våre friidrettsess har faktisk nesten maktet å følge opp suksessen fra ro-arenaen. Knut Hjeltnes gikk respektløst til verks i diskos-ringen. Resultat: Syvendeplass foran kastere som Jay Silvester og Ludvig Danek. Men syvendeplasser ser ut til å forfølge våre utøvere i Montreal. Nu har såvel Harald Bundli som Jan Georg Iversen oppnådd dette. Det samme har Einar Gundersen i bryting, og altså Knut Hjeltnes.

Men Hjeltnes er ikke alene om å ha gått videre av norske kastere, vår duo i spydkast, Terje Thorslund og Bjørn Grimnes er begge gått videre i den olympiske heksegryten. Finalen kastes i dag, og der skal altså en, helst begge, gjerne være med...

På friidrettsfronten er det også 10 000 meter finale i dag. Knut Børø gikk videre sent fredag kveld uten å anstrenge seg for meget, og stiller til start med de beste forhåpninger.

....gratuleres av publikum

I dag går også fellesstarttrippet for syklistene, Thorleif Andresen, Geir Digerud, Stein Bråthen og Pål Henning Hansen skal forsvare de norske farger. Sikkert ingen enkel oppgave, syvendeplassene til banesyklistene skal bli vanskelige å straffe...

Våre seilere har skuffet hittil, men har muligheten til å rehabilitere seg noe i dag, det seiles i såvel finnjolle som 470 og soling.

.... endelig — det norske flagget til topps. (NTB-fotos)

Mens friidretten altså hittil har vært svært så gledelig sett med norske øyne, har ikke amerikanerne kommet like godt ut. Lørdag var det bent frem svake saker som ble vist fra den kanten, men Rick Wohlhuter og kanskje ikke minst langhekkkløperne viste flott friidrett. John Mosers verdensrekord på distansen, 47,64, er nesten utrolig sterk, bare synd ikke John Akii-Bua stilte til start for å forsvare sine 47,80.

Alberto Juantorenas verdensrekord på 800 meter var også glimrende, Wohlhuters 1.44,12 på bronseplass blekner tross alt litt i forhold...

Vi gleder oss til fortsettelsen...

bamse

Historisk «ro-helg»

For en ro-helg; sett med norske farger. En gull, en sølv og en 4. plass er noe som varmer et norsk hjerte. Alf og Frank Hansen klarte det store presset, og vant en suveren gullmedalje. Like imponerende var sølvmedaljen til Nafstad-firer'n. At det er tæl i de norske ro-gutta beviste de i de siste 500 metrene. Da var de helt tomme for krefter, men rodde videre på bare viljen. Jo, det var en prestasjon som rager høyt.

Også de to ro-jentene i dobbeltsculler gjorde en fantastisk innsats ved å bli nr. 4. En stund var de på 5. plass, men klarte å kjempe seg opp på en 4. plass. En stund kjempet de også om 3. plassen, men en flott innsats var det.

Også på friidrettsfronten har vi gjort en flott innsats hittil. Knut Hjeltnes var bare 6 cm fra 6. plass i diskos. Spydkasterne er klare for finale, mens Børø altså skal ut på 10 000 meter finalen i kveld.

Med andre ord er det ingen grunn til å klage.

Nafstad-fireren største norske OL-overraskelse

At Alf og Frank Hansen skulle greie OL-gullet i dobbeltsculleren, kom ikke som noen stor overraskelse. De to har vært suverene i verden det siste året. Men at firer uten styrmann — kanskje mer kjent som Nafstad-fireren — skulle greie å ta sølvmedaljen, var mer enn de fleste hadde regnet med. Men

de fire norske guttene med Bekkestua-mannen Ole Nafstad i spissen leverte en kjempeinnsats og høstet sin hittil største internasjonale triumf ved å ta sølvmedaljene, bare slått av båten fra Øst-Tyskland. Seieren må trygt kunne karakteriseres som største norske OL-overraskelse til nå.

BILDET: Jubel i den norske roleiren i går. Alf (t.v.) og Frank Hansen løftes i været av Nafstad-fireren som tok sølv. Fra venstre: Finn Tveter, Ole Nafstad, Arne Bergodd og Rolf Andreassen.

Det ble med andre ord en stor dag for de norske

«Ja vi elsker» — endelig

Montreal (NTB-OL:red): Endelig gikk det norske flagget til topps på seiersmasten. Det skjedde på rostadion søndag, der brødrene Alf og Frank Hansen ble olympiamestre i dobbeltsculler og kvartetten Ole Nafstad, Finn Tveter, Arne Bergodd og Rolf Andreassen tok sølv i firer uten styrmann. Seiersseremonien ble stille avviklet, men avspillingen av den norske nasjonalsangen var ikke slik den burde vært. «Ja vi elsker» ble nærmest servert de mange tusen tilskuerne stykkevis og delt og i noe nokså nær marsjtakt. Men «Ja vi elsker» var det like fullt. Vi får vel være glade for at det ikke var «Du gamla du fria» som ble fremført.

Det var ellers en temmelig utkjørt norsk kvartett som klaret opp på sølvplass på seierspallen. Finn Tveter hadde tatt seg så ut at han måtte kaste opp i det han steg i land for å ta imot sin sølvmedalje.

Men litt senere var alle helt i orden igjen, og utpå kvelden kunne roerne feire sine medaljer med champagne hos den norske generalkonsulen i Montreal, Finn Madsen.

Hansen-brødrene avviste suverent all motstand i finalen - og
Frank Hansen fikk den OL-medaljen han manglet - og nu legger han opp

**- Det var bare gull
vi manglet!**

GULL!

serne sprekke, skrek, jeg til Frank like etter at vi hadde kommet halvveis. Noen meter etter var vi forbi og i ledelsen. Da trakk jeg et lettelsens sukk. Det var med bange anelser jeg hadde sett russernes sterke oppkjøring. De lå i bane en. Jeg visste den var gunstigere i forhold til vinden, og jeg ble plutselig litt redd for at den var enda gunstigere enn det jeg trodde. På forhånd hadde jeg ikke regnet med russerne og det kom som et lite sjokk at den opparbeidet seg en så solid ledelse på oss. Vest-tyskerne i banen ved siden av gikk også sterkt ut, men de visste jeg ville få problemer.

Det er Alf Hansen, 28 år gammel Oslo-gutt, som beskriver den første delen av gull-løpet. Men brødrene hadde bestemt seg for at de ikke skulle bli grepet av panikk.

— Vi måtte ro jevnt. Ikke forsøke å henge med. Da ville vi sprekke. Det var bare å sparke fra, sparke fra og holde rytmen. Ved 1650 meter begynte jeg å ane at gullet var innen rekkevidde. Da hadde vi de andre bak oss. Ved 1800 meter var jeg sikker på at vi ikke kunne tape. Det var bare å stå på. Men jeg har aldri vært så sliten som etter dette løpet. De siste to hundre meterne hadde jeg smerter i bena hver gang jeg sparket fra. Det gjorde så vondt at jeg nesten hadde lyst til å skrike.

KUN OM OL

I 12 år har Alf Hansen drevet med roing. De siste tre årene har han rodd dobbeltsculler sammen med sin bror. Det siste året, etter VM-tittelen, har de bare forbedret seg på de olympiske leker. De har trent hardere enn noen andre. De har tatt seg fri fra jobben og bare konsentrert seg om OL.

— Vi reiste til Montreal for å ta gull. Vi ville ikke innrømme det, men innerst inne visste vi at det var derfor vi hadde slitt så lenge. Jeg ville ha blitt skuffet om det ikke hadde blitt gull. I et par år har jeg ikke gjort annet enn å tenke på denne gullmedaljen. Endelig er den min. Og den er verd alt slitet og alt strevet.

Mens eldstebror Frank skal legge vekk årene, har Alf ingen planer om det. Han setter seg i en ny båt neste sesong og skal ro singelsculler.

VM ER NESTE

— Jeg har tenkt å holde på et par år til. Foreløpig har jeg

ingen planer om å drive på til neste olympiske leker, men det er VM i New Zealand om et par år. Dit kan jeg tenke meg en tur. Nå blir jeg neppe like god i singelsculler som vi

har vært sammen i dobbeltsculler. I første rekke sikter jeg mot en finaleplass i VM. Så får vi se hva det blir til.

I en hel uke har brødrene Hansen vært i søkelyset. Helt

siden de utklasset sine konkurrenter i forsøket og fortsatte med det i semifinalen.

— Det har vært en forferdelig uke. Et enormt nervepress. Selvtilliten ble styrket

av de seirene vi hadde i forsøk og semifinale. Men jeg vil helst ikke ha en slik uke om igjen. Det har vært de lengste dagene i mitt liv.

Alf kunne ikke skjule sin

glede der han satt med gullmedaljen rundt halsen og tok i mot gratulasjoner i massevis.

— Den er akkurat så fin som det jeg hadde tenkt meg den, sier lillebror Alf.

Frank og Alf Hansen (t.h.) smiler fornøyd med hver sin gullmedalje - kanskje den eneste vi får under disse olympiske lekene.

Den norske sølv-fireren jubler. F.v.: Ole Nafstad, Arne Bergodd, Finn Tveter og Rolf Andreassen.

Overraskende sølv til firer'n

Ro-jentene bare 2.25 s ek. fra bronse i dobbeltsculler

Tone Pahle kom på 10. plass i singelsculler

— Vi fikk til et nærmest perfekt løp, og kunne ikke gjort det bedre enn det vi presterte i dag. På forhånd var vi enige om at vi måtte si oss fornøyd med innsatsen om vi bare rodde opp mot vårt beste. Vi er da også tilfreds med plasseringen, spesielt sett på bakgrunn av at det så nokså mørkt ut da vi kom hit til Montreal etter sykdom tidligere i sesongen.

Ingunn Brechan (22) og Solfrid Johansen (20) var glade for sin 4. plass og tre olympiske poeng i kvinnenes rofinale lørdag, til tross for at de bare var 2.25 sekunder fra å ta bronse.

— Etter ca. 500 meter trodde jeg faktisk at vi hadde en sjanse. Da lå vi bare halvtannen meter bak Sovjet, og vi

pleier jo å få til en sterk avslutning. Men det var ikke akkurat småfolk i Sovjets båt, og vi hadde lite å svare med da de dro på inn mot mål, sa Ingunn.

— For mitt vedkommende må jeg si at jeg hverken så eller hørte stort under løpet, sa Solfrid Johansen. Jeg rodde så det svartnet for øynene og hadde ingen peiling på hvordan vi lå an i forhold til Sovjet.

Bulgaria sikret seg gullet etter å ha ligget i teten hele veien, mens favorittene fra Øst-Tyskland måtte nøye seg med sølv. Tidene på de fire beste var 3.44,36, 3.47,86, 3.49,93 og 3.52,18. Fra Norge til USA skilte det over seks sekunder.

— Det kom nokså overraskende på oss at Bulgaria skul-

le vinne. Jeg holdt selv en knapp på Sovjet, og det var Bulgaria vi hadde tatt mål av oss til å slå i kampen om bronsemedaljene, sa Ingunn.

Norge lå aldri bedre plassert enn en 4. plass, og var nummer fem etter passering 250 meter.

Solfrid Johansen er fast bestemt på å satse på roing i årene fremover, mens Ingunn Brechan teller på knappene.

— Jeg hadde egentlig tenkt å gi meg. Men oppholdet her bor-

te har vært en opplevelse og den fine plasseringen gir selvfølgelig mersmak. Jeg får nok vente litt med å ta den endelige avgjørelsen.

— Det blir et spørsmål om prioritering. All trening går ut over utdannelsen og det blir mindre tid til å være sammen med min mann. Han har for øvrig ikke noe spesielt imot at jeg fortsetter, sa Ingunn, som er enig i at VM på New Zealand om to år er et fristende mål.

SEIER SOM VENTET

til Alf og
Frank...

Spennende var det - til tider direkte pinefullt - men da målpasseringen skjedde var det et faktum det vi vel alle «visste» på forhånd:

**DET BLE
GULL
TIL
NORGE**

Definitivt slutt for Frank

Montreal (NTB-OL:red): — Jeg har riktignok lagt opp hvert år siden 1972, men nå er det definitivt slutt. Dette var jo en passende avslutning på karrieren.

Olympiamesteren Frank Hansen er fast bestemt på å gi seg etter denne sesongen.

Jeg slenger nok med i NM på Årungen, men dette er siste gang vi deltar sammen internasjonalt. Alf er imidlertid innstilt på å fortsette i hvert fall to år til. Det er nok en VM-tur til New Zealand i 1978 som frister.

— Det er klart jeg hadde hatt lyst på en slik drømmetur selv. Hvis mesterskapet hadde gått allerede neste år, kunne det hende jeg hadde satset på en ny sesong, men jeg orker ikke å holde på i to år til.

— Jeg blir snart 31 år og må begynne å tenke litt mer på jobben og kona. Det er hun som nærmest har forserget meg siden vi ble gift. Man blir ikke særlig rik av å ro, selv om jeg har fått brukbar støtte økonomisk det siste året takket være OL-midlene, sier Frank Hansen.

Den norske nasjonal- sangen

Endelig gikk det norske flagget til topps på seiersmasten. Det skjedde på rostadion søndag, der brødrene Alf og Frank Hansen ble olympiamestre i dobbeltskuller og kvartetten Ole Nafstad, Finn Tveter, Arne Bergodd og Rolf Andreassen tok sølv i firer uten styrmann.

Seiersseremonien ble stilig avviklet, men avspillingen av den norske nasjonalsangen var ikke slik den burde vært. «Ja vi elsker» ble nærmest servert de mange tusen tilskuerne stykkevis og delt og i noe nokså nær marsjtakt. Men «Ja vi elsker» var det like fullt. Vi får vel være glade for at det ikke var «Du gamla du fria» som ble fremført.

Champagne og kransekake hos konsulen

Hurraropene runget for norsk rosport i den fasjonable Montreal-forstaden Ville de Mont Real da roerne krympet sine gull- og sølvmedaljer i champagne søndag kveld.

De brakte med seg fire kransekaker fra Møllhausen som de hadde hatt med seg fra Norge nettopp for en slik anledning. Generalkonsul Finn Madsen bød på et glass champagne ute i hagen i sin residens.

Formannen i den norske olympiakomiteén, Arne B. Mollen, overrakte gullguttene Alf og Frank Hansen komitéens vimpel. — Her får dere noe å bruke som bakgrunn når dere henger gullet opp på veggene hjemme, sa han.

Det er bare de som vinner gull i OL som blir tildelt denne vimpelen. — Første gang det skjedde var ved vinterlekene i Innsbruck. Da var det skiløperen Ivar Formo og skøyteløperne Sten Stensen og Jan Erik Storholt som fikk den.

Mollen betegnet søndag 25. juli 1976 som en av de største dager i norsk idrettshistorie.

— Det er ikke bare medaljevinnerne, men hele rotroppen som har hedret Norges navn, sa han i en kort tale.

Brødrene Hansen var naturligvis midtpunktet ved den lille høytideligheten, men sølvfireren og jentene fikk også sin velfortjente ros og takk for innsatsen.

«Som i gamle dager!»

— Hadde jeg vært 20 år yngre, så hadde jeg satset slik våre topp-roere gjør i dag. Det er den berømte Fana-roeren Harald Kråkenes som sier dette til Bergens Arbeiderblad. For 28 år siden vant han bronse med «Fana-åtteren» i sommerlekene i London — i går fulgte han Alf og Frank (bildet over) og fireren uten styrmann på TV-skjermen sammen med i hvert fall halve Norge.

— Det er rett og slett en fabelaktig innsats disse guttene har levert, men mest imponert var jeg faktisk over fireren som tok sølv. Forsøksheatet lovet jo ikke det aller beste, men Finn Tveter, Arne Bergodd, Ole Nafstad og Rolf Andreassen rodde seg mesterlig opp. Hansen-brødrene viste seg nok en gang som fantastiske konkurranse-mennesker.

Harald Kråkenes er mektig imponert over gull og sølv.

Slik tar man olympisk gullmedalje

— Biff med løk, noen øl, godt med søvn og en rotur på morgenkvisten, det er oppskriften på olympisk gull, sa Frank Hansen med et smil etter gull-lopet søndag.

— Lørdag kveld tok vi oss en tur ut med vår trener Thor Nilsen og satte til livs en saftig biff og et par øl. Det finnes ikke bedre sovemedisin, og jeg sov da også som en stein i natt.

— Utpå morgenkvisten tok vi oss som vanlig en rotur. Deretter dro vi tilbake til leiren for å spise frokost, og så bar det igjen ut til rostadion. Det samme gjorde vi i Nottingham-VM i fjor, og det gikk ikke akkurat dårlig der heller.

De skapte et stykke norsk idrettshistorie i Montreal, brodrene Frank (t.v.) og Alf Hansen.

OL-uff glimt fra Rallkattlia

Eindeleg fekk vi ro

Så fekk vi eindeleg ro. Det blei eet gull og sølv av, Ja, va det ikkje det æ sa? Vi nordmeinn e ikkje så go når det e snakk om tiendels sekund, mæn i oss få åran med oss. Spør om det va høytid her i Rallkattlia vinder præmieutdelinga. Ho Emma tørka seierståra og sang unisont «Ro, ro, ta dine årer fatt», mæns æ korka flaska med guilldrappan i. Og æ spar-

te just ikkje på innholdet. Guillrusjet måtte feires behørig, så æ må bare beklage at æ ikkje va i staid tel å heilt feire sølvfirern. Mæn ta det bare med ro, det ska æ gjøre godt igjen. Æ får låne av den flaska æ hadde avsatt tel medaljen hannes Leif, så får han heiller skaffe mæ igjen om fire år!

Rætt før vækkløfterkonkurransen kom han guill-Leif med løfta om medalje, mæn å innfri løfta på 160 kilo e ikkje lætt. Det e ikkje bare vækta han Leif no har problema med, nei, no har han vesst mesta luktesansen også.

Elles e æ glad før at første uka no e væl over. Det har vært ein stri tørt å sette kvær bidige natt fræmfør akvariet å sett på de amerikanske og østtyske guillfaskan som svømme. Ho Emma klarte det ikkje, ho gjekk dukken på lørdag. Tel sængs med sjøsjuka. Ho kom eillers med den førffærdelige

påstaid at de norske deltakran ikkje svømte, mæn bare bada.

At Olympiaden e laga før at folk skal førbrædres, får main tydelig bevise før når main ser boksekampan. Her blainde dæm blod og blir blodsbrædre over en lav sko. Den telhøre dommarn. Den Olympiske boksinga e væl ægna tel å bevise at inni e vi aille fræmdeles like.

Bare synd at Israel ikkje fekk delta med aille sine i boksinga. 11 boksera måtte jo delta i fotbaillturneringa i steden. Det e virkelig å beklage at Uganda trækte sæ fra Olympiaden. Han ramli før et oppgjør det ville ja blitt imeilla Uganda og Israel på fotbaillbanen, det hadde nok ikkje bare blitt å skaffe en nøytral dommar. Kanskje bæst med en fra Kenya.

Æ før min del like no bæst å se på friidrætt. Den fell det vælsegnelse med. Se no bare på 800 meter før æksæmpen. I finalegjengen va både Jesus og Moses med, og dæm sprang

som om dæm hadde den onde sjæl i hælæn. Det hadde dæm før så vidt. Han Alfonso var jo med. Mæn som kjeint, dein første inn porten va en av Castros sine sønna, og det e jo ikkje første gangen at han Castro tar innersvingen på amerikanera.

Main kain ikkje hjelpe før det, å ikkje blainne idrætt og politikk, e vanskelig. Det sa i aille faill han Rolf Hovden vinder boksesendinga. — Det e ailltid en ækstra speinng, sa han, — når en amerikaner går løs på en russer i ringen, og det hagler med slag både fra øst og vest.

Æ før min del synes det e rart at stormaktan ville ha en sånn åpen konfrontasjon i Montreal. At dæm ikkje gjør i Olympiaden akkurat som eillers i værden, næmlig å kjøpe utstyr tel de små nasjonan og så hesse dæm opp.

Væl væl, vi nordmeinn får væl slå oss tel ro med rogullet og håpe på at vi fræmdeles kjæm oss med åran.

Brodrene omfavner hverandre etter triumfen.....

GULL og SØLV **Montreal**
i løpet av tre timer

«Ja vi elsker» og kransekake

Endelig gikk det norske flagget til topps på seiersmasten. Det skjedde på rostadion søndag, der brødrene Alf og Frank Hansen ble olympiamestere i dobbeltsculler og kvartetten Ole Nafstad, Finn Tveter, Arne Bergodd og Rolf Andreasen tok sølv i firer uten styrmann.

Seiersseremonien ble stilig avviklet, men avspillingen av den norske nasjonalsangen var ikke slik den burde være. «Ja, vi elsker» ble nærmest servert de mange tusen tilskuere stykkevis og delt og i noe nokså nær marsjtakt. Men «Ja, vi elsker» var det like fullt. Vi får vel være glade for at det ikke var «Du gamla du fria» som ble fremført.

Hurraropene runget for norsk rosport i den fasnoble Montreal-forstaden Ville de Mont Real da roerne krympet sine gull- og sølvmedaljer i champagne søndag kveld.

De brakte med seg fire kransekaker fra Møllhausen som de hadde hatt med seg fra Norge nettopp for en slik anledning. Generalkon-

sul Finn Madsen bød på et glass champagne ute i haven i sin residens.

Formannen i den norske olympiakomiteen, Arne B. Mollen, overrakte gullgutene Alf og Frank Hansen komiteens vimpel. - Her får dere noe å bruke som bakgrunn når dere henger opp gullet på veggene hjemme, sa han. - Det er bare de som vinner gull i OL som blir tildelt denne vimpel. Første gang det skjedde var ved vinterlekene i Innsbruck. Da var det skiløperen Ivar Formo og skøyte- løperne Sten Stensen og Jan Erik Storcholt som fikk den.

Mollen betegnet søndag 25. juli 1976 som en av de største dager i norsk idrettshistorie.

- Det er ikke bare medaljevinnerne, men hele rotroppen som har hedret Norges navn, sa han i en kort tale.

- Vi må langt tilbake i tiden for å finne en tilsvarende innsats fra en enkelt idrett. Deres resultater er langt i overkant av det vi hadde ventet oss.

Kransekakeringer medbragt fra Norge kan danne de olympiske ringer, mener helgens seks norske medaljører. Sammen med ro-jentene og bryteren Tore Hem har Norge hittil scoret 17 olympiske poeng.

«VI ER FORNØYD!»

Fra vår medarbeider WILLY OLSEN.

Montreal (BA): - Nå tar vi inn på russerne, ropte Ingunn Brechan da den norske dobbeltsculleren hadde tilbakelagt tredjeparten av distansen. Da trodde jeg vi hadde en sjanse til å klare bronsemedaljene. De to andre båtene hadde da fått et for stort forsprang, sa den 22 år gamle trønderjenta etter fjerdeplassen i dobbeltsculleren.

- Jeg verken hørte eller så noe som helst, jeg, sier Solfrid Johansen. Jeg bare rodde det jeg kunne.

De to jentene var fornøyd med fjerdeplassen - tross alt. De hadde full klaff. Denne gang var de andre bedre. De norske jentene

hadde ikke mer å gi. Om det kommer til å bli nye møter mellom den norske dobbeltsculleren og utlendingene i framtiden, er uvisst. Ingunn har ikke bestemt seg.

- Når vi kom så nær russerne med bare to måneders samtrening, har jeg veldig lyst til å fortsette, sier hun. Det er imidlertid et spørsmål om prioritering. Idrett på topp-plan krever trening og atter trening. Det går ut over andre ting, ikke minst utdannelse. Jeg vet ikke om jeg vil prioritere idretten så høyt. Jeg får tenke grundig gjennom det når sommerlekene kommer litt på avstand, sier trønderjenta som i sin tid var en meget lovende skøytelø-

per.

Det er VM på New Zealand om to år. Det lokker. Og den 20 år gamle Sandefjords-jenta, Solfrid Johansen, har bestemt seg for å fortsette aktiv konkurranseroing uansett.

Bulgarerne var klare - og overraskende - vinnere av kvinnes dobbeltsculler. De norske jentene hadde ventet at øst-tyskerne skulle ha vært de sterkeste, nå ble det sølv til DDR og bronse til russerne.

- Vi hadde trodd vi kunne ha kjempet med bulgarerne om bronsemedaljene, men de hadde tydeligvis mye på lager, sier Solfrid.

Endelig kom OL-gullet

Interessen fikk de i Telemark

Fra flatbunnet eike på Børte- vann til OL-gull i Montreal

Det var i Telemark det begynte. Brødrene Alf og Frank Hansen som igår sikret Norge medalje av edleste metall i Montreal, fikk interessen for rosport vakt på Børtevann. Guttenes onkel, Åge Larsen, sa dette i Fjernsynet igår før direktesending fra rostadion. I guttedagene ferierte brødrene sammen med foreldrene i Telemark og i flatbunnet eike på Børtevann ble de første åretak tatt. I går rodde de en annen og raskere farkost og vant OL-gull.

- og overraskende firer-sølv

Sporten

Ren proff-satsing for dobbelt-sculleren - heldigvis var ikke russerne overmennesker

OL sett hjemmefra

Tore Sehl kommenterer

Du verden for en dag! Nettopp mens vi alle hadde slått oss til tåls med at OL-medaljer kun er noe for super-nasjoner med super-idretts-utøvere, demonstrerer lille Norge at det også finnes stjerner her til lands....

Pussig forresten med norske OL-tropper, medaljer kommer i rykk og napp! I 1956 knep Egil Danielsen gull like etter at Audun Boysen hadde tatt bronse i Munchen 1972 opplevde man tre gylne dager da Knut Knudsen tok gull fredag, Frank Hansen og Svein Thøgersen tok sølv i dobbelt-sculler på lørdag og Leif Jenssen avsluttet med gull søndag....

I går ettermiddag opplevde i hvert fall norsk ro-sport sine mest fantastiske timer gjennom tidene. I løpet av snaue to og en halv time ble det først gull – og så sølv....!

Vi kan ikke annet enn å bøye oss i støvet. Og framfor alt har jeg lyst til å rette søkelyset mot Frank Hansen, roeren som nå går inn i rekken av tidenes aller største norske idrettsmenn. Sølv i OL 1972 («sølv er nederlag», sa han da), VM-seier ifjor og nå endelig toppen: OL-gull.

Jeg skal ikke frata broder Alf noen ære i denne sammenheng, men han er tross alt «minstemann» og akter ikke å gi seg

Gratulerer fabelaktige ro-Norge...!

med dette. Frank derimot vil nå trekke seg ut av det hele mens han står på toppen. Og pussig er det å tenke tilbake på at nettopp Frank Hansen i mange år hadde noe i nærheten av et «Kråkenes-kompleks».

Den tiden var det lite som minnet om at Frank Hansen skulle bli en vinner-type av et slikt format som han nå står fram som.

De intervjuer – og de aksjonsbildene vi har sett fra Montreal med Hansen-brødrene i hovedrollen, har først og fremst fortalt om to idretts-gutter som

kjenner sin egen styrke. Måten de gjennomførte finalen på, vidnet også om en styrke som russiske og øst-tyske stats-proffer ennå ikke har funnet mot-trekk mot. Brødrene Hansen er i dag ikke bare OLs mest omtalte brødre-par, de er samtidig et av Norges idrettshistories beste brødre-par. Ikke siden Ruud-brødrene herjet i verdens-eliten i hopp har to brødre slått til med slik styrke samtidig.

Roerne utgjør hovedtyngden i den norske OL-troppen. Kvantitativt og kvalitativt. 15 olympiske poeng fikset 8 roere i løpet

av helgen. Dersom ikke Hansen-brødrene hadde tatt gull nettopp i går, ville mannskapet i firer uten styrmann blitt dagens store norske helter. Jeg synes «sølv-guttene»s prestasjon nesten var enda hyggeligere enn Hansen-brødrenes. Brødrene var favoritter – det var ikke fireren etter at de måtte gjennom oppsamlingsheat.

Jo, roerne har takket for tilliten – det gjelder også de to jentene som bare tapte for Bulgaria, Øst-Tyskland og Sovjet.

Norsk ro-sport er ingen masse-idrett. 5000 medlemmer har

dette forbundet som altså er blant de mindre norske særforbund. Men ro-sporten har gjort maksimalt ut av sitt materiell – det er sikkert!

Selvom altså roerne har stjålet alt som heter oppmerksomhet i den norske troppen hittil, synes jeg faktisk en rekke av våre deltagere har gjort en innsats over forventning.

Enkelte unntak finnes selvsagt, skytterne og seilerne har ikke akkurat imponert. Men svømmerne f.eks. har alle svømt under – eller i nærheten av – sine personlige rekorder. Bryteren Tore Hem var dobbelt uheldig og kunne med den flaksen en toppidrettsmann trenger for å lykkes, faktisk tatt medalje av både det ene og andre slaget....

Mange vil sikkert være skuffet over Leif Jenssen. Jeg hører ikke med blant dem. Leif Jenssen viste i Munchen at han var en glimrende idretts-mann – etter år med skader viste han denne gang i Montreal at han var villig til å satse alt på å vinne.

Akkurat det er temmelig unorsk! Denne gang tapte Leif Jenssen på det – tidligere har han vunnet. Glem ikke det.

Så er da spørsmålet om «gull-rushet» for den norske OL-troppen er over for godt...?

Hansen-brødrenes egen historie

ALF:

Fra vår OL-redaksjon

Montreal (BA): Russerne sprekker, russerne sprekker, skrek jeg til Frank like etter at vi hadde kommet halvveis. Noen meter etter var vi forbi og i ledelsen. Da trakk jeg et lettelsessukk. Det var med bange anelser jeg hadde sett russernes sterke oppkjøring. De lå i bane en. Jeg visste den var gunstigere i forhold til vinden, og jeg ble plutselig litt redd for at den var enda gunstigere enn det jeg trodde. På forhånd hadde jeg ikke regnet med russerne og det kom som et lite sjokk at de opparbeidet seg en så solid ledelse på oss. Vest-tyskerne i banen ved siden av gikk også sterkt ut, men de visste jeg ville få problemer.

Det er Alf Hansen, 28 år gammel Oslo-gutt, som beskriver den første delen av gull-løpet. Men brødrene hadde bestemt seg for at de ikke skulle bli grepet av panikk.

— Vi måtte ro jevnt. Ikke forsøke å henge med. Da ville vi sprekke. Det var bare å sparke fra, sparke fra og holde rytmen. Ved 1650 meter begynte jeg å ane at gullet var innen rekkevidde. Da hadde vi de andre bak oss. Ved 1800 meter var jeg sikker på at vi ikke kunne tape. Det var bare å stå på. Men jeg har aldri vært så sliten som etter dette løpet. De siste to hundre metrene hadde jeg smerter i bena hver gang jeg sparket fra. Det gjorde så vondt at jeg nesten

hadde lyst til å skrike.

I 12 år har Alf Hansen drevet med roing. De siste tre årene har han rodd dobbelt-sculler sammen med sin bror. Det siste året, etter VM-tittelen har de bare forberedt seg på De olympiske leker. De har trent hardere enn noen andre. De har tatt seg fri fra jobben og bare konsentrert seg om OL.

— Vi reiste til Montreal for å ta gull. Vi ville ikke innrømme det, men innerst inne visste vi at det var derfor vi hadde slitt så lenge. Jeg ville ha blitt skuffet om det ikke hadde blitt gull. I et par år har jeg ikke gjort annet enn å tenke på denne gullmedaljen. Endelig er den min. Og den er verd alt slitet og alt strevet.

— Jeg har tenkt å holde på et par år til. Foreløpig har jeg ingen planer om å drive på til neste olympiske leker, men det er VM i New Zealand om et par år. Dit kan jeg tneke meg en tur. Nå blir jeg neppe like god i singel-sculler som vi har vært sammen i dobbeltsculler. I første rekke sikter jeg mot en finaleplass i VM. Så får vi se hva det blir til.

— Det har vært en forferdelig uke. Et enormt nervepress. Selvtilliten ble styrket av de slerene vi hadde i forsøk og semifinaler. Men jeg vil helst ikke ha en slik uke om igjen. Det har vært de lengste dagene i mitt liv.

Alf kunne ikke skjule sin glede der han satt med gullmedaljen rundt halsen og tok i mot gratulasjoner i massevis.

FRANK:

Fra vår medarbeider Sjur Averholm.

Montreal (BA): Jubelbrus, sang, seier'n er vår, smilende norske fjes overalt, 17. mai og julekvelden på en gang, nordmennene dominert ikke bare på vannflata, nei, hele den olympiske ro-regatta-banen bar preg av at det var Norges dag, at det var brødrene Hansens livs øyeblikk, eller mer korrekt 7 minutter og 15 sekunder — som det tok dem å utklasse konkurrentene

før de skjelvende i bena kunne klyve ut og opp av båten for å ta imot gullet.

«Ja, vi elsker» ble feid unna i marsj-takt, men hva gjorde vel det akkurat her og da. Frank svelget unna det beste han kunne, han sto ved målet, fikk endelig se flagget, det norske, gå til topps, for olympisk seier.

— Det var herlig, sa han, en følelse som ikke lar seg beskrive, kroppen hadde gitt sitt, jeg

Til side 9

Det er på vannet vi tar medaljer

Her tar den norske fireren sølvmedalje — overraskende nok.

Et perfekt løp ga fin 4. plass

Jentene rodde opp mot sitt beste

Solfrid Johansen (til venstre) og Ingunn Brechan leverte lørdag en av de ypperste prestasjoner som er gjort av norske jenter i sommer-OL sammenheng

— Vi fikk til et nærmest perfekt løp, og kunne ikke gjort det bedre enn det vi presterte i dag. På forhånd var vi enige om at vi måtte si oss fornøyd med innsatsen om vi bare rodde opp mot vårt beste. Vi er da også tilfreds med plasseringen, spesielt sett på bakgrunn av at det så nokså mørkt ut da vi kom hit til Montreal etter sykdom tidligere i sesongen.

Ingunn Brechan (22) og Solfrid Johansen (20) var glade

for sin 4. plass og 3 olympiske poeng i kvinnenes rofinale lørdag, til tross for at de bare var 2.25 sekunder fra å ta bronse.

— Etter ca. 500 meter trodde jeg faktisk at vi hadde en sjanse. Da lå vi bare halvannen meter bak Sovjet, og vi pleier jo å få til en sterk avslutning. Men det var ikke akkurat småfor i Sovjets båt, og vi hadde lite å svare med da vi dro på inn mot mål, sa Ingunn.

OL-REVVYEN

..EN VIRKELIG
FJÆR I HÅTTE
BLE DET FOR
VÅRT UNGE
DISKOSHÅP
HJELTNES,
DA HAN I FINALEN
SLO UT FLERE KJENTE
DISKOS-STØRRELSER!!!

ISRAEL STILTE MED
ET PUSSIG FOTBALL-LAG MOT DE
BRASILIANISKE ARTISTENE ~
DE ISRAELISKE UTESPILERNE
SLOSS SOM LØVER, MENS
MÅLET NÆRMEST INVITERTE
TIL SCORINGER!!!

MED
GULL
OG **SØLV**
GJORDE OLA
NORDMANN
ET KJEMPESTEG
OPPOVER PÅ
MEDALJE ~
STATISTIKKEN!!!

... DET ER VEL LIKE FØR
PLATA MED DEN AMERIKANSKE
NASJONALSANGEN I SVØMME-
HALLEN ER HELT UTSPILT ~ FOR
HERRESVØMMERNE
BARE FORTSETTER

MEDALJE ~
HØSTEN
!!!

Også treneren fikk ultimatum

MONTREAL

Hadde det ikke vært for vår avdøde trener Viggo Winther, hadde vi vel enda padlet omkring på Arungen og vært mosjonsroere. Siden vi som smågutter begynte å ro, takket være en fetter som fikk lurt oss med, var Winther mannen som lærte oss kunsten.

Brødrene minnes i dag sin trener. En av dem de hadde ønsket skulle få opplevd denne dagen. Han levde og åndet for Ormsund Roklubb og Alf og Frank Hansen.

— Vi ble nok bortskjemte med ham som trener. Han var alltid ti stede. Da Winther døde høsten 1974, gikk det hardt inn på alle i roklubben. Thor Nilsen overtok som trener året etter, og fikk føle hva Viggo Winther hadde gjort disse to guttene til.

I våres fikk han nemlig et ultimatum. Enten fikk han ta seg helt fri fra jobben som de selv hadde gjort, eller slutte som trener.

Han kuttet ut jobben til OL er over. Akkurat som selv-firerens trener Knut Amundsen, drammenseren som har trent halve fireren siden 1965, som det siste året har hatt ansvaret for forbundets firere.

Det begynte med EM-sølv i 1971, EM-bronse i 1973 og sluttet med OL-sølv i går. Og nå vil både Hans og Arne Bergodd, Rolf Andreassen, Ole Nafstad og Finn Tveter ta farvel med roingen, så lenge de klarer å holde seg unna den.

Fast ro- trener

MONTREAL

Spørsmålet om en fast trener for Norges Roforbund melder seg på ny etter søndagens store triumfer med gull til dobbeltsculleren og sølv til fireren uten styrmann.

Roforbundet har svak økonomi, som de fleste norske særforbund, og man øyner ikke noen løsning slik at man kan ansette Tor Nilsen som fast trener.

— Vi har drevet rodrift på ro-trenerne og det kan ikke fortsette, sier lagleder Thorleif Torgersen.

— Men saken må tas opp på ny når vi kommer hjem, legger han til.

Formannen i Norges Idrettsforbund, Ole J. Bangstad, mener det er rimelig at man satser så mye som mulig av de forhåpentlig økte midler på roingen.

Alf og Frank med Dagbladet, telegrambunken og champagne.

Telegram fra Statsministeren til gullgutta:

Alf gav bort gulltrøya til øst-tyskerne

Av
Allan Aabech

MONTREAL

Først ved 12-tida Montrealtid i går formiddag kunne de to olympiske gullmedaljevinnerne sette seg ned og puste ut etter et hektisk dogn.

Det skjedde på terrassen utenfor de norske leilighetene i olympialandsbyen. Det var en diger telegrambunke de skulle igjennom. Trener Thor Nilsen fungerte som brevåpner. Ingen særlige kommentarer, men blott et takknemlig smil var det å spore på Alf og Franks ansikter da de leste seg gjennom telegrambunken.

Ved første gjennomlesning var bare avsenderen interessant, men ved navnet Oddvar Nordli, stoppet de opp og leste hele teksten.

— Regjeringen gratulerer og takker for innsatsen. Oddvar

Foto
Tom Martinsen

Nordli. Og det fra Ormsund Roklubb som ønsket verdens- og olympiamestrene velkommen hjem til ny gullfest på høstparten.

TRE TIMERS SØVN

Alf Hansen hadde ikke fått mer enn 3 timers søvn da han ble vekket. Baugen om bord på den øst-tyske dobbeltsculleren som vant bronse, Bertoz, kom inn på rommet for å bytte landslagstrøye. Trett som han var, kunne ikke Alf Hansen huske å ha lovet bort gulltrøya. «Men øst-tyskeren fikk den allikevel».

Etter at de søndag kveld Montrealtid var blitt ferdig med TV-opptakene, var det rett til robanen igjen, der de 11 timer tidligere hadde vunnet sine medaljer. Her var det barbeque med 3 gratis øl på hver. Seinere på natten var det besøk på en tysk øl-hall i byen, og der ble det mer champagne. Alle som hadde fødselsdag under OL-å og som gjorde seg bemerket under olympiaden, ble av innehaveren spandert champagne.

Alf og Frank Hansen fikk med seg to hver hjem. For de ble straks identifisert med sine medaljer dinglende rundt halsen.

I går morges etterlyste Frank Hansen den ene champagnen Og skyldbetyngnet måtte lillebror innrømme at den var drukket opp.

I dag er de på plass i New York sammen med deres treningskamerat det meste av denne OL-sesongen, svenske single-scullerøeren Hans Svensson.

Norges Roforbund har omsider fått sin første gullmedalje takket være to utmerkede representanter for denne idretten. Selv var forbundet ikke i stand til å gjøre noe ekstra for verken Hansen-brødrene eller sølvfiren søndag på grunn av det tette programmet med en møteplass mottakelse hos generalkonsulen med et glass champagne og et stykke kransekake, og deretter et lite oppkvikkende Tv-intervju.

— Nå vet vi at det går an å få folk fram i verdenstoppen. Med tanke på at det bare er 350 aktive roere i Norge, er våre resultater oppsiktsvekkende. Det fikk vi erfare søndag. Og vi har flere talenter hjemme, som hvis de får muligheter til det, kan nå like langt, sier ropresident Thorleif Torgersen.

Endelig norsk på TV-skjermen

Og tenk det begynte i Enebakk

Så har vi sett det norske flagget vaie øverst fra en seiersmast i Montreal, og sandelig syntes vi ikke at det valet friskest også. Kanskje synsbedrag forsterket av moderne fjernsynsteknikk, men det gjør jo ingenting å nevne det.

Som andre atskillig mer berømtheter innen sportsjournalistikken har gjort det tidligere.

Det er så rart når nordmenn går til topps i slike storinternasjonale oppgjør. Aldri merker vi vel nasjonalfølelsen sterkere enn da.

Men alt dette blir egentlig bare som forhåndsbetraktninger å regne. Det er jo brødrene Frank og Alf Hansen det skal handle om, gullguttene fremfor alle andre. Blant de største vi noen gang har hatt.

Og dette siste kan gjerne tas helt bokstavelig også. Frank Hansen måler nemlig sine 1.94 på strøpelesten, Alf er 1.86.

Av andre slike data kan nevnes at de er henholdsvis 31 og 28 år gamle. Frank som er den eldste, passerer dette tallet 4. august, Alf hadde fødselsdag 13. juli.

Ellers er begge monterer av yrke. Sivilstand: gift med ett barn.

Det er slikt som hører med til olympiske presentasjoner.

For å bringe litt uhøytidelighet inn i det hele kan vi imidlertid plusse på med at Frank har vorterøl som favoritt drikk, mens Alf drikker minst fem liter skummet melk hver dag.

— Og der tumlet de verre i flatbunnede eker.

Dermed kan vi jo notere en viss lokal tilknytning også.

Men ellers er det i Ormsund Roklubb de har fått sin skoleing. Nå avdøde Viggo Winther må absolutt nevnes i den forbindelse.

Det er rart med grunnlaget.

— — — Samtidig må imidlertid slås fast at det er suverent bygget videre på dette, og vi røper ingen statshemmelighet ved å fortelle at Frank og Alf Hansen i dag er blant de norske idrettsutøvere som trener mest. Helt fra det ble mulig å ro på Årungen har de tatt seg fri fra jobben klokken ett for å kunne kjøre dobbelte treningsøkter.

RIBBENSBRUDD

Likevel har det vært tider da det har vært vanskelig å finne ut av det.

Til VM i Luzern i 1974 hadde han skiftet makker. Da var «lillebror» Alf kommet med i toppskikket for alvor. Sølvplass ble det imidlertid da også, etter at de hadde ledet til det gjensto 100 meter og faktisk falt på eget grep, som Frank uttrykte det.

Det var da alt syntes utgjort. Men heldigvis gikk det nytt tog i Nottingham i fjor, og der var det plutselig nordmennenes tur til å snu en sekundstrid til sin fordel.

Til større glede, er det fristende å skrive.

Med et tillegg om dengang og da.

Etter ribbenskaden ble det nemlig heller snakket om unn-taket som bekrefter regelen.

Slik kan man male en viss mann på veggen.

Eller var det kanskje heller et forsøk på å skyve favoritt-stemplet til side?

moderne og fremtidsrettet eldre-

stiltak for eldre rt å realisere

Klokken beregnet omtrent hva de-
handlingen vil koste. En halv time
res oppover, men aldri mer enn
150 prosent av limeprisen.

Konsulterer man en lannege
etter kontortid og får han til å
komme ned på kontoret spesielt
må man regne med et tillegg til
ordinær limepris på 75 prosent
pluss eventuelle kjøretøyskostnader.

En times behandling etter kon-
tortid kan således komme til å be-
lepe seg til en sum på mellom 300
og 400 kroner, sier overtannlege
Per Bærum.

Kjempeinnsats også av vår kvinnelige dobbelt-sculler — 3 OL-poeng

Fin fin innsats av våre to ro-damer under disse sommerlekene. Ingunn Brechan og Solfrid Johansen tok seg helt ut under lørdagens finale, og kom inn på en 4. plass.

Montreal (NTB—OL. red): — Vi fikk til et nærmest perfekt løp, og kunne ikke gjort det bedre enn det vi presterte i dag. På forhånd var vi enige om at vi måtte si oss fornøyd med innsatsen om vi bare rodde opp mot vårt beste. Vi er da også tilfreds med plasseringen, spesielt sett på bakgrunn av at det så nokså mørkt ut da vi kom hit til Montreal etter sykdom tidligere i sesongen.

Ingunn Brechan (22) og Solfrid Johansen (20) var glade for sin 4. plass og tre olympiske poeng i kvinnes rofinale lørdag, til tross for at de bare var 2.25 sekunder fra å ta bronse.

— Etter ca. 500 meter trodde jeg faktisk at vi hadde en sjanse. Da lå vi bare halvannen meter bak Sovjet, og vi pleier jo å få til en sterk avslutning. Men det var ikke akkurat småfolk i sovjets båt, og vi hadde lite å svare med da de dro på inn mot mål, sa Ingunn.

— For mitt vedkomende må jeg si at jeg hverken så eller hørte stort under løpet, sa Solfrid Johansen. Jeg rodde så det svartnet for øynene og hadde ingen peiling på hvordan vi lå an i forhold til Sovjet.

Bulgaria sikret seg gullet etter å ha ligget i teten hele veien, mens favorittene fra Øst-Tyskland måtte nøye seg med sølv.

Tidene på de fire beste var 3.44.36, 3.47.86, 3.49.93 og 3.52.18. Fra Norge til USA skilte det over seks sekunder.

— Det kom nokså overraskende på oss at Bulgaria skulle vinne. Jeg holdt selv en knapp på Sovjet, og det var Bulgaria vi hadde tatt mål av oss til å slå i kampen om bronsemedaljene, sa Ingunn.

Norge lå aldri bedre plassert enn en 4. plass, og var nummer fem etter passering 250 meter.

Solfrid Johansen er fast bestemt på å satse på

roing i årene fremover, mens Ingunn Brechan teller på knappene.

— Jeg hadde egentlig tenkt å gi meg. Men oppholdet her borte har vært en opplevelse og den fine plasseringen gir selvfølgelig mersmak. Jeg får nok vente litt med å ta den endelige avgjørelsen.

— Det blir et spørsmål om prioritering. All treningen går ut over utdannelsen og det blir mindre tid til å være sammen med min mann. Han har forøvrig ikke noe spesielt imot at jeg fortsetter, sa Ingunn, som er enig i at VM på New Zealand om to år er et fristende mål.

For dobbeltscullerens reserve, Tone Pahle, ble det 4. plass i trøstefinalen i singlesculler. Hun havnet dermed på 10. og nest siste plass i klassen. Annick Anthoine fra Frankrike vant på 4.19.14 — Pahle brukte 4.30.53.

Lagt opp hvert år siden 1972

— Jeg har riktignok lagt opp hvert år siden 1972, men nå er det definitivt slutt. Dette var jo en passende avslutning på karrieren.

Olympiamesteren Frank Hansen er fast bestemt på å gi seg etter denne sesongen.

Jeg slenger nok med i NM på Arungen, men dette er siste gang vi deltar sammen internasjonalt. Alf er imidlertid innstilt på å fortsette i hvert fall to år til. Det er nok en VM-tur til New Zealand i 1978 som frister.

— Det er klart jeg hadde hatt lyst på en slik drømmetur selv. Hvis mesterskapet hadde gått allerede neste år, kunne det hende jeg hadde satset på en ny se-

song, men jeg orker ikke å holde på i to år til.

— Jeg blir snart 31 år og må begynne å tenke litt mer på jobben og kona. Det er hun som nærmest har forsørget meg siden vi ble gift. Man blir ikke særlig rik av å ro, selv om jeg har fått brukbar støtte økonomisk det siste året takket være OL-midlene, sier Frank Hansen.

Gull, sølv og 4. plass på rostadion

Frank Hansen legger opp Alf går inn for VM-78

Fra Aftenbladets utsendte medarbeider, Ernst Guldbrandsen:

Montreal, i dag: Gull, sølv og fjerdeplass. Det er fasiten etter helgens ro-finaler i Montreal. Frank og Alf Hansen skuffet ikke og innfridde med seier. Nå er det imidlertid slutt for eldstemann, Frank. Han legger opp. Nafstad-fireren fulgte ypperlig opp, og sikret seg sølvmedaljene etter Øst-Tyskland i firer uten styrmann. Når så våre to dame-roere i dobbel-sculler sikret seg fjerde-plass kan man vel trygt slå fast at ro-troppen har innfridd forventningene fullstendig.

— Nå er det slutt. Kona vil ikke mer, og sjøl har jeg vel heller ikke de rette ambisjoner lenger til å fortsette. Nå er målet nådd, sier en oppromt, men også nøktern Frank Hansen til Aftenbladet, etter at han sammen med broren Alf i går sikret norsk gullmedalje i dobbeltsculler ute på den olympiske robanen.

Det ble en stor helg for Norge på rostadion, og særlig i noen ettermiddagstimer i går var stemningen på topp i den norske leiren, med en gull- og en sølvmedalje i løpet av vel to timers tid. Da Hansen-brødrene godt og vel hadde fått sine medaljer, Alf hadde gått gjennom doping-prøve og begge var behørig intervjuet og gratulert av norske journalister, kjørte firer-laget uten styrmann sensasjonelt sterkt og erobret sølvmedalje. Og med de to dobbeltsculler-jentene Ingunn Brechan og Solfrid Johannesens fine 4. plass lørdag, langt over det som var ventet av dem, kan man trygt si at sommerlekene her i Montreal markerer høydepunktet i norsk rosports historie.

Jo, roerne kan sannelig være fornøyd med innsatsen, og den norske OL-komiteen som satset så pass sterkt på å få med en fyldig ro-tropp, gnir seg nok også i nevene i dag.

Det er første gang Norge har vunnet gull i roing. Tidligere har Frank sjøl vært med på å vinne sølv i München for fire år

siden, da sammen med Svein Thøgersen. I fjor gikk han og broren imidlertid til topps i VM i Nottingham, og satte altså kronen på verket i går.

— I den sterke motvinden valgte vi å åpne noe forsiktig, og forsøkte hele tiden å ro bare oppunder maksimal ytelse. Å sette inn alt fra starten av, mente vi ville straffe seg. Det russiske laget som ledet til godt over midtveis i løpet, fikk det igjen senere. Det var selvfølgelig fristende å trå til for fullt fra begynnelsen av, men vi ble enige om å forsøke å holde hodet kaldt og la andre trekke løpet. Vi hadde selvsagt bange anelser en stund, og var usikre på om vi undervurderte russerne, men det viste seg at de sprakk og feilberegnet den sterke motvinden.

— Snakket dere sammen underveis?

— Bare én gang, da ropte jeg til Frank at nå er russerne ferdige. Det var ved om lag 1400 meter, og da regnet vimed at vi hadde dem under kontroll, sier Alf Hansen.

Sterk motvind

— Jeg tror ikke vi heller ville ha klart å fullføre med det tempoet russerne satte opp, slår Frank fast. Husk på at det var et helt minutt forskjell på vinnertiden her i finalen og beste tid i semifinalen. Det forteller hvor sterk motvinden var.

Norges første gullmedaljevinnere her i Montreal, og kanskje

også de eneste, er 30 og 28 år gamle. De sto opp klokka 6.15 i går og tok turen ned til robanen, der de trente en økt for konkurransen. Deretter dro de tilbake til leiren, spiste frokost, slappet av, og dro så tilbake til ro-stadion igjen og var på plass en time før start. Kvelden før tok de det med ro, trente om formiddagen og gikk tidlig til

koys, etter å ha tatt inn en god biff.

— Da treningen var avsluttet lørdag, gjaldt det å forsøke å koble ut best mulig. Men det er klart at vi har vært under et veldig press i den senere tid. Alle ventet jo at vi skulle vinne denne gullmedaljen. Vi trodde på det sjøl også. Men vi visste på den annen side at det hender

sjelden at roere går til topps i internasjonale mesterskap to år på rad. Vi hadde altså statistikken mot oss. Det er selvfølgelig lov å regne slik, men det er klart at slike tanker melder seg.

Satser single-sculler

Siden januar har de to tilbaketrukkne 4000 km

med båten sin, i trening og konkurranser. Det siste halve året har de trent to ganger daglig. Båten deres er innkjøpt for den nette sum av 20 000 kroner med årer. Men den har de ikke betalt sjøl, det er en gave fra en industri-bedrift.

Selv om Frank nå akter å legge opp, vil Alf fortsette, og satser på single-sculler, der han

Den delen av vår ro-tropp som i helgen sørget for at Norge avanserte på tabellene over både poeng og medaljer i Montreal. Fra venstre: Arne Bergodd, Finn Tveter, Ole Nafstad, Solfrid Johansen, Ingunn Brechan, Frank Hansen, Alf Hansen, Rolf Andreassen.

går inn for VM i New Zealand i 1978.

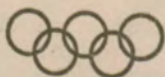
Den norske ro-treneren, Tor Nilsen, er også kommet sterkt i fokus etter den glimrende norske innsatsen på den olympiske

ro-bane. Han forteller til Aftenbladet at han har fått tilbud fra Canada og Vest-Tyskland om ansettelse som trener på hel-tid. Foreløpig har han ikke svart på noen av tilbudene.

Vi hadde alle tunge stunder

Og nå legger halve Nafstad-fireren

Montreal (NTB-OL-red): Den norske fireren uten styrmann klarte nesten å kopiere brorene Alf og Frank Hansens imponerende innsats i dobbeltsculer ved å sikre seg nokså overraskende sølvmedalje under gårsdagens rofinaler i Montreal.

Bare storfavorittene fra Øst-Tyskland var sterke nok til å tukte Nafstad-fireren. I mål skilte det 3,8 sekunder mellom de to båtene. Sovjetunionen tok

bronse på halvannet sekund svakere tid enn Norge.

— Vi fikk til et hundre prosent vellykket løp, sa Finn Tvetter. Fortere kunne vi ikke ha rodd. Men vi måtte virkelig helt i »kjelleren« for å hente det siste av krefter mot slutten. Hadde det ikke vært en finale det var snakk om, ville vi ikke ha klart å holde unna for Sovjetunionen og New Zealand.

Tunge stunder

Rolf Andreassen skyter inn at de alle hadde sine tunge stunder underveis. Han hadde selv sine svarte øyeblikk allerede etter vel 1000 meter, mens de tre andre var lengst nede etter 1500 meter. Men de kviknet alle til

og kunne yte maksimalt i innspurten.

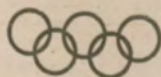
—Vi mente at vi hadde en sølvmedalje inne, sa Rolf Andreassen. Vi slo jo Sovjetunionen i semifinalen. Dessuten var vi virkelig tent på oppgaven, og selv har jeg aldri følt meg i så god psykisk balanse foran en stor oppgave. I natt våknet jeg til og med med gull på brystet. Nei, denne plasseringen hadde vi god tro på, sa drammenseren.

Bronse sist

For Finn Tvetter må det være ekstra hyggelig med denne sølvmedaljen. Han har ikke fått plass i en toppbåt de siste par sesongene.

Vest-tysk lag tok sykkelgull

Tsjekkeren Tkac vant sprintfinalen

Montreal (AP): Vest-Tyskland forsvarte sin olympiske gullmedalje fra München-lekene da kvartetten Gregor Braun, Hans Lutz, Günther Schumacher og Peter Vonhoff lørdag gikk til topps i forfølgelsesrittet over 4 000 meter for lag på velodromen i Montreal, med Sovjet som sølvmedaljevinner og Storbritannia på bronseplass. I den andre banefinalen i sprint lørdag vant

Tsjekkoslovakias Anton Tkac overraskende over Frankrikes dobbelte OL-vinner, Daniel Morelon i sprintfinalen, mens Hans-Jürgen Geschke fra DDR knep bronsemedaljen.

I forfølgelsesrittet for lag var vest-tyskerne suverene både i semifinalen mot Storbritannia og i finalen mot Sovjet, som fikk en mann hektet av mot slutten og dermed mistet enhver mulighet til å ta igjen ledelsen som tyskerne hadde skaffet seg i åpningsen. Gregor Braun, kapteinen for den vest-tyske kvartetten, fikk sin andre olympiske gullmedalje under Montreal-lekene med seieren lørdag, idet han tidligere også gikk til topps i det individuelle forfølgelsesrittet.

At roing er hard idrett viser vel de Johansen etter målpassering

Fantastisk norsk OL-innsats: **Gull og sølv til roerne**

For første gang (og forhåpentligvis ikke siste) gikk det norske flagget til topps under de olympiske sommerlekene i Montreal. Brødrene Frank og Alf Hansen innfridde de store forventningene hele det norske folket hadde, ved å ta gull i dobbeltsculler i går. En stor triumf for de to brødrene som nå har vunnet alt det som

er verdt å vinne i roing. En stor triumf for norsk rosport og norsk idrett i sin helhet, og gleden hadde knapt lagt seg, før den norske fireren uten styrmann rodde inn til en meget overraskende sølvmedalje, og satte et verdig punktum på en dag som vil gå over i historien som en av de største norsk idrett har opplevd gjennom tidene.

Se sporten

Bare gullet jeg manglet,

Nå trekker jeg meg tilbake med god samvittighet.

I to år har Hansen-brødrene Frank og Alf

siktet inn for OL-gull

sa Frank

Etter norsk ro-suksess i Montreal Gullalderen er slutt...!

Av
Thor Ullrø

Foto
Tom Martinsen

I den siste femårsperioden har de valgt å satse på eliten. Fordi de har hatt et helt spesielt menneskelig materiale å arbeide med. En gruppe på ca. 15 roere som har vært villige til å satse alt — både av sin økonomi og sin tid. En helt nødvendig forutsetning for at et lite land som Norge fortsatt skal kunne hevde seg mot gigant-nasjonene.

Og betegnende er det at Norge i denne fem-årsperioden har tatt flere medaljer i internasjonal sammenheng enn i hele forbundets tidligere 70-årige historie.

Men nå er det over. Og svært vanskelig skal det bli å komme igjen. For det blir ikke lett for ro-forbundet å få i stand noen form for rekruttering, da det allerede sliter med et solid økonomisk underskudd.

— Vi får håpe vi kan klare å bygge opp et lag rundt Alf Hansen, sier Emblem. — Men jeg er klar over at det stort sett er ønsketenkning. Men det har ikke kommet som noe sjokk på oss. Dette har hele tiden vært en bevisst prioritering fra vår side. Og jeg synes den har båret frukter.

Så gullalderen er over for norsk rosport. Kanskje den siste gullalder for norsk sommer-idrett i det hele. Fremtidens idrett hører etter all sannsynlighet gigantene til.

Hvor lenge var Adam i Paradis — og hvor lenge vil norsk rosport være på toppen internasjonalt? Det er et spørsmål som er naturlig å stille seg etter den enestående innsatsen våre roere har prestert i Montreal. Med gull, sølv og fjerdeplass. Og Kjell Emblem, daglig leder for Norsk Roforbund, er ikke i tvil: — Gullalderen for norsk rosport er forbi.

Det er hardt for nordmenn i seiersrus å høre dagen derpå, men det Emblem sier er nok den nakne sannhet. Rett og slett fordi at roerne som har høstet heder og ære i Montreal ikke fortsetter å ro. Nafstad-fireren legger opp. Ingunn Brechan og Solfrid Johansen kommer aldri til å ro sammen mer. Frank Hansen har deltatt i sin siste internasjonale konkurranse. Den eneste av eliten som med sikkerhet satser på VM-78 er Alf Hansen. Og det er ingen til å ta over. Roforbundet er et lite forbund med små økonomiske ressurser. De har hatt valget mellom å satse på rekruttering eller eliteroere. Det har vært utelukket å satse på begge deler.

Siste gang vi får se Alf og Frank Hansen med medaljer rundt halsen?

Televerket - TELEGRAM

'76 JUL 27 91: 43

T

09.46

16250RA OSLO N

2611A LBCK D

ZCZC 714

LUEBECK/TF DE RATZEBURG 11 27 0934

Televerket - TELEGRAM

ROFORBUND

OSLO

LOSLSENDER

HERZLICHE GLUECKWUENSCHEN ZU DEN ERFOLGEN IN MONTREAL

RUDERAKADEMIE RATZEBURG

00000 17 133 02 138 0 KPLF 035125335

BEH NVALLEN

LOLOUENND

1128h 728/76
Telefonert

Televerket - TELEGRAM

NNNN

16250RA OSLO N

22100G KBHN '76 JUL 26 14: 38

ZCZC DK22100G226

KØBENHAVN 29 26 1416

NORGES ROFORBUND

HAUGERSKOLEVEI 1

1346/GJETTUM

Televerket - TELEGRAM

HJERTELIG TILLYKKE MED DE FINE OLYMPISKE RESULTATER JEG ER STOLT
OVER AT VÆRE PRÆSIDENT FOR NORDISK ROFORBUND I ÅR DE VENLIGSTE
HILSENER

VAGN JENSEN

LOLOUENND

COL 1 1346

1128h 729/76
Telefonert